

Ketibe

Rebiul ahîr 1433 | Mart 2012 Sayı: 4

"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir."

(Ankebut/69)

HABERLER

- ABD Afganistan'dan ucuza çekilme telaşında
- El Kaide'den Suriyeli muhaliflere açık destek
- Iraklı direnişçiler Suriye'ye gidiyor
- ABD insansız uçakları Suriye'de
- Yemen'de mucahidler ABD ajanlarını idam etti
- Zevahiri: 'Türkiye'ye güvenmeyin!'

MUKADDİME

سم الله الرحمن الرحيم

Hamd muttakilerin velisi olan ve din düşmanlarını yenik düşüren Allahu Teâlâ'ya aittir.

Salatın en güzeli ve selamın en mükemmeli, büyük hesap günü olan kıyametin biraz öncesinde kılıçla gönderilen, rızkı mızrağının gölgesi altında bulunan, zillet, horluk ve alçalmanın emrine muhalefet edenlere verildiği şanlı elçisi Rasulullah'a (s.a.v) ve O'nun bize öğrettiği şekilde yolundan giden, şirkten beri olmuş bütün müslüman, mücahid kardeşlerimize olsun...

“Ey İman edenler! Allah 'a karşı gelmekten sakının ve hep doğru söz söyleyin ki Allah da işlerinizi ve hallerinizi düzeltsin, günahlarınızı affetsin. Kim Allah 'a ve Peygamberi'ne itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur.” (Ahzab 70-71)

Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu, Allahın dilediğine bağışladığı lütfudur. Allah (lütfunda) sınırsızdır ve herşeyi bilendir. (Maide-54)

Bu dergi Ribat yerlerinde olup, islam dünyasında yaşanan hadiseleri ve yorumları takip etme imkanı bulamayan kardeşleri gelişen olaylardan haberdar etmenin yanında, ilmi ve siyasi konularda faydalı olacağını umduğumuz çalışmaları içermektedir.

Allah 'dan (c.c), kendi yolunda ki cihada ve mücahitlere faydalı kılmasını dileriz..

Başarı Allah 'dan (c.c) dır.

ESMÂ'ÜL HÜSNA

المَلك

EL-MELİK

De ki: Ey mülkün sahibi Allah'ım! Sen mülkü kime dilersen ona verirsin, mülkü kimden dilersen ondan alırsın.(Ali-İmran, 26)

El-Melik: Görünen ve görünmeyen bütün alemlerin sahibi ve yöneticisi.

Allah'ın (c.c.) **'El-Melik'** isminin tecellisini gözlerimiz de dahil, gördüğümüz ve göremediğimiz yaratılan her şey üzerinde görmemiz mümkün. Her ne kadar da tapu kağıtlarında beşer isimleri yazsa da gerçek sahip Allah'tır.

Yarattıklarının sahibi olmasının yanı sıra yarattığı her şeyde tasarrufta bulunan ve yöneten anlamına da gelen **'El-Melik'** isminin tecellisini;

İnsanların güzel ve adaletli bir şekilde yaşaması için gerekli kanunlar göndermesinde (Kur'an ve Sünnet), tabiattaki diğer canlıların belirli bir ahenkte yaşaması için fıtratlarına bazı programlar yüklemesinde de görmek mümkün.

Gerçek hükümdar her şeye sahip mutlak zengindir. Hiçbir şeye muhtaç değildir. Bir başkasına muhtaç olan kimseyi "Melik" diye isimlendirmek doğru değildir. O sınırlı bir hükümdarlık ve mecazi bir manadır.

Bu durum bugün bütün mü'minler için gerçekten apaçık ve kıyamet gününe kadar da bütün mahlukât için şüphesiz bir gerçektir. Nitekim bu Kur'ân'da:

"*O gün onlar* (kabirlerinden) *meydana çıkarlar. Onların hiçbir şeyi Allah'a gizli kalmaz. Bugün hükümranlık kimindir? Kahhar olan tek Allah'ındır*.»

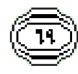
"*Onlar Allah'ı hakkıyla tanıyıp bilemediler. Kıyamet günü bütün yeryüzü Onun tasarrufundadır. Gökler O'nun kudret eliyle dürülmüş olacaktır. O, müşriklerin ortak koşmalarından yüce ve münezzehtir."* şeklinde belirtilmiştir.»

Allah subhan ve teala, öyle bir varlıktır ki, ne zatında ve ne de sıfatında hiç bir varlığa ihtiyacı yoktur. Bilâkis her şey zatın da, sıfatında, mevcudiyetinde ve bekasında ona muhtaçtır!

Şu halde ondan başka her şey O'nun memlukûdür..

O'nun ise hiç bir şeye ihtiyacı yoktur! İşte Melik-i mutlak O'dur!..

بسم الله الرحمن الرحيم

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

ANKEBUT SURESİ

“Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir.” (Ankebut/69)

Allahu Teâlâ cihad ahkâmının bereketini hatırlatarak şöyle buyurmaktadır: **“Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir.” (Ankebut/69)**

Allahu Teâlâ, hak yolda hidayet, başarı ve bu yol üzerinde basiret sahibi olmanın ancak O'nun yolunda cihad etmekle mümkün olduğunu hatırlatmaktadır. Allahu Teâlâ hak olan bu yola ancak Mücahidleri ulaştırır kendi yolunda sadık cihadları vesilesiyle Mücahidlerin amellerini bereketli kılar. Mücahidler, insanların arasında en basiretli ve feraset bakımında en ileri görüşlü kimselerdir.

Bizden önce yaşamış selef âlimlerimiz cihad amelinin meyvelerini ve bereketini çok iyi bildiklerinden, içinden çıkamadıkları herhangi bir sorunla karşılaştıkları zaman; **“bunu dağdaki Mücahidlere sorun”** derlerdi.

Bu yüzden bir mücahidin, şer'i açıdan cihadı nasıl her yönüyle bilmesi gerekiyorsa, içinde bulunduğu şartları da aynı şekilde kavraması zorunludur. Bunu yapıp cihadında da sadık olursa, Allah cihadının semeresi olarak onun basiretini açar. Onun işiten kulağı gören gözü olur. İşte böylece mücahid gerçekleri anlama ve kavrama açısından diğer insanlardan kat be kat üstün olur.

Bu yüzden mücahidlerin kendi safında olmayan âlimlere başvurmaya ihtiyaçları yoktur. Çünkü onların fakihleri ve âlimleri, basiretleri en sağlam, anlayışları en iyi, en seçkin fakihler ve âlimlerdir. Bunun böyle olmasının sebebi Mücahidlerin fıkhının, şehevi ve nefsi tutkulardan uzak, cephelerden, savaş meydanlarından, cihadın bağrından doğmuş olmasıdır. Buna bahsettiğimiz şer'i ilimler ve gerçeği kavrama kabiliyeti de eklenince onlardan herhangi birinin feraseti, gerçeği anlamaktan aciz kimselerin bakış açısından çok daha üstün duruma gelir.

Cihad ahkamının maksatlarını ve faydalarını, bunun değerini en iyi bir şekilde kavrama yetisine sahip olan kişiler mücahidlerin alimleri ve fakihleridir. Onların eski püskü kaidelere, ABD'lilerin ve batılıların ayakları altında ezilmiş, küreselleşme kültürü ve terör suçlaması önünde bozguna uğramışların nazariyelerine ihtiyaçları yoktur.

Dünyada sanki sonsuza kadar yaşayabileceğini zanneden mürted gazetecilerin, televizyon ekranlarında devamlı surette bizlere saldıran laik gazete yöneticilerinin, idarecilerine sadakatlerini sunma adına Mücahidlerin yaptığı her eylemden sonra onlara saldıran yorumcuların bakış açılarına Mücahidlerin hiçbir zaman ihtiyaçları yoktur.

Bu kimseler, her cihad ameliyesinden sonra mücahidleri kınamakta, onları cahillikle suçlamakta, yapılan bu faaliyetin ABD'nin İslam'a karşı savaş açmasına ruhsat verdiğini iddia etmektedirler. Kimi zamanda Mücahidlerin, olayların gerçek yüzünden gaflette kaldıklarını, bu olayları dünya siyonizminin yönettiğini, perde arkasında dünyanın efendilerinin olduğunu söyleyerek komplo teorileri uydurmaktadırlar. Yazıklar olsun... Yazıklar olsun sizlere...

Bir atasözünde söylendiği üzere sizler “korkaklıktan ve kıskançlık sebebiyle dünyaya demir atmışsınız.” Sizler dini, ırzı, şerefi ve hatta erkekliği bile sattınız... Dinin emirlerinden, cihaddan uzaklaştınız. Onun hadlerini yerine getirmekten, şeriati uygulamaktan utandınız. Pek çoğunuz elinde olsa had ayetlerini siler, cihad ayetlerini Kuran'dan kaldırırsınız. Tüm bunlardan sonra, ne hakla cihad ahkâmı hakkında fikirler yürütüyorsunuz ki...

Mücahidlerin, sahtekâr batı medeniyetinin ayakları altında ezilmiş bakış açınıza, iş birlikçi düzenlerinize ve Londra, Paris, Berlin, Washington'da yaşayan efendilerinizin satırları ile parçalanmış tahlillerinize ihtiyaçları yoktur...

Cihadı ve Müslümanların donanımını kötülemek, bu din düşmanlarının yeni bir huyu değildir. Kureyş bunu Resulullah'a ve mü'minlere karşı defalarca uygulamıştı. İbn-i Hadrami'nin öldürülmesi olayında olduğu gibi sahabelerin belli zamanlarda gerçekleştirdikleri olayları, mücahidleri kötülemek için kullanmaya çalışmışlardır. Resulullah'ın göndermiş olduğu bir seriyye İbn-i Hadrami'yi günlerin hesaplanmasında

yapılan bir hata sonucunda haram bir ayda öldürmüş, malını ganimet olarak almış, yanındaki iki kişiyi esir etmişlerdi. Bunun üzerine Kureyşliler, haram ayda canı ve malı helal gördükleri, adamları esir aldıkları için Resulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve beraberindeki Müslümanlar hakkında kötü sözler söylemişlerdi. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu.

"Ey Muhammed! Sana haram aydan ve o ayda savaşmaktan soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak, büyük bir günahtır. Bununla beraber Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, insanları, Mescid-i Haram'dan menetmek ve halkını oradan çıkarmak, Allah yanında daha büyük bir günahtır ve fitne, adam öldürmekten daha büyük bir vebaldir." (Bakara/217)

Allahu Teâlâ bu ayeti kerimede haram ayda ve haram belde de savaşmanın büyük günah olduğunu belirtmiştir. Bunu Müslümanlarda inkâr etmiyor ve helal görmüyor. Bu konuda müşriklerden birinin onlara akıl vermesine, yol göstermesine ihtiyaçları yok. Bununla birlikte müşriklerin Müslümanlara yönelik ayıplamaları da onlara hiçbir zarar veremez. Çünkü müşriklerin eskiden beri işledikleri ve hala işlemeye devam ettikleri günahlar... Allah'ı inkâr edip onun yolundan uzaklaşmak, Müslümanları kutsal topraklardan çıkarmaya çalışmak, onların dinlerinde fitne çıkarmak... İşte tüm bu günahlar haram ayda savaşmaktan daha büyük bir günahtır.

Bu ayıplamalar, karalamalar, Müslümanlara zarar vermez. Çünkü Müslümanlar bilirler ki müşrikler işledikleri suçlar dolayısı ile her türlü karalamaya daha layıktırlar.

"Fitne, öldürmekten daha büyük bir vebaldir. Onlar, güçleri yeterse, sizi dininizden döndürmek için sizinle savaşmaktan hiçbir zaman geri durmazlar. Sizden de her kim, dininden döner ve kâfir olarak can verirse artık onların bütün amelleri, dünyada ve ahirette boşa gitmiştir. İşte onlar, cehennemliklerdir. Onlar orada ebedi olarak kalacaklardır." (Bakara/217)

Ey Mücahidler... Dikkatli olun... Din düşmanlarının iftiraları, sizi zayıflatmasın. Onların taraftarlarının karalamaları, cihadınıza zarar vermesin. Allah'ın düşmanları sizi ve cihadınızı karalamak için şöyle sözlerde bulunabilirler: *"Sizin falanca yerde yaptığınız savaşta çocuklar ve bebekler öldürülmüştür. Oysa Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem çocukların öldürülmesini yasaklamıştır."*

Onların bu sözlerine karşılık siz deyin ki: "Evet.. Nebi bunu yasaklamıştır. Ve biz de bunu biliyoruz. Onun emir ve nehiylerine sizden daha çok dikkat ediyoruz. Bundan Allah'a sığınırız. Bu fiilimizden dolayı Allah'a Tevbe ettik. Ancak siz hala küfür ve haramda ısrar ediyorsunuz. Bu yüzden sizin anlayış ve bakışınıza ihtiyacımız yok. Allah kâfirlere tuzak kurmakta bize engelleri kaldırmıştır. Çocukları savunur bir görüntü ile ortaya çıkmaya ne hakkınız var?

Muvahhidlerin çocuklarını en önce siz yetim bırakmadınız mı? Babalarını idam ettiniz, öldürülmelerini helal gördünüz. Sizin şirkinizden uzak oluşları, cihad etmeleri ve muvahhid olmaları yüzünden kâfirlerin onları öldürmesini helal gördünüz. Oysaki siz değil miydiniz Allah'ın dinine ve dostlarına ilk savaş açanlar. Mücahidler Allah düşmanlarından başkasıyla savaşmazlar. Onların savaşında birkaç çocuk ölmüş olabilir. Siz Müslümanların bütün çocuklarını diri diri gömdünüz. Dostlarınız ve efendilerinizin hazırladığı okullarınızdaki fesada uğratan eğitim sisteminizle çocukların kalbindeki dini ve tevhidi yok ettiniz. Hala daha dinleri ve cihadları ile ilgili fitnelerinize devam ediyorsunuz.

"Fitne, öldürmekten daha büyük günahtır."

Allah'tan daha doğru söz söyleyen kim vardır."

Eğer bu Allah'ın düşmanları size *"Newyork ve Washington'da yaptığınız cihad eylemleri ile ABD'nin İslam topraklarına girmesine sebep oldunuz. Terörle savaş bahanesiyle Müslümanların topraklarına girdiler"* derlerse onlara şöyle cevap verin: "Allah'ın düşmanı haçlılar ne zaman bu ülkelere saldırmaktan vazgeçtiler de biz ona sebep olalım..." Eğer onlar size "İsrail yaptığınız eylemleri Filistinlilere karşı uyguladığı terörü artırmak için kullanıyor, evleri yıkıyor, bebekleri öldürüyor" derlerse siz de deyin ki:

"İsrail'in yaptıkları için bahaneye mi ihtiyacı var. İsrail terörü ne zaman durdurdu ya da azalttı ki mücahidlerin eylemlerinden sonra artırsın. İsrail Washington'daki efendisinin gözetiminde suç üreten bir makinedir. Sizler kimi kandırıyorsunuz... İsrail, ikiz kulelere yaptığımız eylemden önce de Filistin'de Müslümanların evlerini yıkıyor, masumları öldürüyordu."

Eğer size *"Yahudi ve ABD'ye vurduğunuz darbeler Arap rejimlerinin ekonomilerini zayıflatıyor, kalkınma projelerini bozuyor, yabancı yatırımcıları ürkütüyor, turistleri kaçırıyor"* derlerse onlara deyin ki; "Oh ne iyi... Başka ne isteyebiliriz ki... Eğer bilsek ki bu eylemlerimiz bu hakir rejimleri zayıflatıyor, daha da fazla artırırız."

Eğer size *"İstanbul'da ki eylemlerinizde, mutedil Türkleri sıkıntıya soktunuz. Ve onları ABD ve Avrupa'nın kucağına ittiniz derlerse…"* onlara deyin ki: "Sadece din ticaretini iyi bilen, **Atatürk**'e övgüler yağdıran, onun kurduğu laiklikten bir adım ödün vermeyen, hak dinden utanan, terörle mücadele bahanesiyle Mücahidlerin düşmanlarıyla işbirliği yapan hükümetlerin kirli çamaşırları ortaya dökülmektedir işte… Türkiye yıllardır modern uygarlık seviyesine çıkma adına Avrupalıların rızasını kazanma, haçlıların birliğine katılma mücadelesi vermiyor mu? Ne zaman ABD'nin hatta Yahudilerin kucağından indi ki…"

Sonuç olarak; daha önce de dediğimiz gibi, mücahidlerin sizin tahlillerinize, değerlendirmelerinize, bakış açınıza ihtiyaçları yoktur. Çünkü Mücahidlerin kendi fakihleri, basiret sahibi âlimleri vardır. Bununla birlikte Mücahidlerin Âlim ve Hamid olan Allah tarafından indirilmiş, kendisinde hiçbir yanlışın ve kusurun olmadığı ve tertemiz Şeriatleri vardır.

Bununla birlikte Allah onların basiretlerini açmış, kedilerine hidayet vermiştir. Onların oturdukları yerden ahkâm kesen Allah'ın kalplerini ve gözlerini mühürlediği kimselerin düşüncelerine ihtiyaçları yoktur. Tüm bunlardan sonra sizin bakış açınızı ve tahlillerinizi benimsememizi nasıl beklersiniz.

"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (Ankebut/69)

Ebu Muhammed el-Makdisî

İbn Kayyim (rahimehullah) "A'lamu'l-Muvakkiin" adlı kitabında şöyle der:

"Allah'ın mahremlerinin çiğnendiğini, hudutlarının zayi edildiğini, dininin terk edildiğini ve Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve selem) sünnetinden yüz çevrildiğini gördüğü halde serin bir kalple duran kimse de, hangi din ve hangi hayır kalmıştır? Batıl ile konuşanın, konuşan şeytan olduğu gibi, bu kimsede dilsiz şeytandır. Dinin musibeti, yemekleri ve makamları kendilerine teslim edildiği sürece, din üzerinde cereyan eden olaylara aldırış etmeyen bu kimselerden başka kimdendir. Onların en seçkinleri, dudaklarını yalayarak hüzünlenenlerdir. Eğer makamında veya malında az bir eksiltilme mevzusu olsa, varını yoğunu ve tüm enerjisini ortaya koyar ve gücü nispetince karşı koymanın üç mertebesini işletir. Bu kimseler, Allah'ın gözünden düşmeleri ve gazabını kazanmaları ile birlikte dünyada da, farkında olmadan olabilecek en büyük musibet ile karşı karşıya gelmişlerdir. Bu musibet, kalplerin ölmesidir. Zira kalbin hayatı ne kadar olursa, Allah ve resulü için gazaplanması o derece fazla ve dini desteklemesi o derece kuşatıcı olacaktır."

BU AY ÖNE ÇIKAN HABERLER

Ebu Katade'ye kısıtlı serbestlik

İngiltere'de tutuklu bulunan ve Usame bin Ladin'in sağ kolu olduğu iddia edilen Ebu Katade serbest bırakıldı

İngiltere'de tutuklu bulunan Ebu Katade ülkenin en yüksek güvenlikli hapishanelerinden biri olan Long Lartin'den serbest bırakıldı.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Ebu Katade'nin Ürdün'e gönderilmesini yasaklayan kararının ardından İngiltere yargısı, Katade'nin serbest bırakılmasına hükmetti.

Ebu Katade'nin terör suçlarıyla itham edildiği Ürdün'e iadesi edilmesi talebi, Strazburg'taki mahkemeden geri döndü. AİHM, Ürdün'ün "işkence sicilini" gerekçe göstererek iade edilemeyeceğine karar vermişti.

Cezaevinden serbest bırakılan Katade dışarıda da sıkı bir kontrol altında tutulacak. İmamın, evden yalnızca birer saat için iki kez çıkabilmesine izin verilecek.

Elektronik kelepçe takılacak olan Katade'nin vaaz vermesi, internet ya da cep telefonu kullanması yasak olacak.

AİHM, Katade'nin ülkesi Ürdün'e gönderilmesi halinde, işkenceye maruz kalabileceğini ve bu yolla alınacak bilgilerin mahkemede aleyhine kullanılabileceğini açıklamıştı.

İngiltere hükümeti, Ebu Katade'nın İngiltere'nin ulusal güvenliğine bir tehdit oluşturduğunu ileri sürüyor.

Ancak altı yıl hapiste tutulan Katade'yi cezaevinde tutacak somut bir suçlama getirilmiş değil.

İngiltere bulvar basını Katade'yi El Kaide'nin eski lideri Usame bin Ladin'in Avrupa'daki sağ kolu olarak niteliyor.

İngiltere'de Yüksek Mahkeme, 2009'da Katade'nin Ürdün'e gönderilebileceğine karar vermişti. İngiltere ile Ürdün arasında suçluların iadesi anlaşması var ve İngiliz yetkilikler, Amman'la imzalanan özel protokolün işkenceyi önleyeceğini savunuyordu.

Ebu Katade 1998'de Ürdün'de iki otele bombalı saldırı planları yapmaktan gıyaben yargılanmış ve suçlu bulunmuştu.

Beş çocuk babası olan 48 yaşındaki Katada'nın asıl adı Ömer Mahmud Muhammed Osman.

Filistin yönetimi içindeki Beytüllahim'de doğan Ebu Katade, 1993 yılında İngiltere'ye sahte bir pasaportla girerek kendisi ve ailesi için sığınma başvurusunda bulundu.

Ebu Katade ilk olarak 2002 yılında El Kaide ile ilişkilendirilen eylemlere destek verdiği gerekçesiyle gözaltına alındı.

Katade, "kafirlerin katlinin vacip olduğu" mesajı içeren çeşitli fetvalar yayınlamış, video bantları 11 Eylül saldırılarının elebaşı olarak gösterilen Muhammed Atta'nın Hamburg'daki evinde bulunmuştu.

El Kaide davasında 15 tahliye

Ankara'da El Kaide'ye üye oldukları iddiasıyla haklarında dava açılan 16 sanıktan 15'inin tahliyesine karar verildi.

Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi, Ankara'da El Kaide'ye üye oldukları iddiasıyla haklarında dava açılan 16 sanıktan 15'inin tahliyesine karar verdi.

Duruşmaya, tutuklu ve tutuksuz sanıklar ve avukatları ile sanık yakınları katıldı. Dünkü duruşmada 7 sanığın ifadesini alan ve tanıkları dinleyen mahkeme, bugün de 9 sanığın ifadesini aldı. Sanıklar ifadelerinde, suçlamaları reddetti. Sanık avukatları da mahkemeden, müvekkillerinin tahliye edilmelerini talep etti. Verilen aranın ardından Mahkeme Başkanı Süleyman İnce, 15 sanığın tahliyesine, sanıklardan Mehmet Cabir Işık'ın tutukluluk halinin devamına karar verildiğini açıkladı.

Eksik belgelerin tamamlanmasına karar veren mahkeme, duruşmayı erteledi. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığının, El Kaide'ye üye oldukları iddiasıyla 16 kişi hakkında hazırladığı iddianamede, sanıkların, 17'şer yıldan, 40 yıl 4'er aya kadar hapis cezasıyla cezalandırılmaları isteniyordu.

Direnişçilere 'saldırmayın' emri

Pakistan'daki direniş örgütlerinin liderleri, direnişçilerin orduya saldırmamalarını istedi

Pakistan'da önde gelen direniş örgütlerin liderleri, Taliban ve El Kaide'nin ülkedeki en önemli sığınaklarından Kuzey Veziristan aşiret bölgesindeki direnişçileri "Pakistan ordusuna saldırmama" anlaşmasına uymaları çağrısında bulundu.

Örgütlerin, aralarında Hakkani örgütünün lideri Siracuddin Hakkani'nin de bulunduğu 5 üyeli yönetim konseyi, direnişçileri, bölgede roketli ve bombalı saldırılar düzenlememeleri talimatı verilen bir bildiri dağıttı.

Bildiride, "Kuzey Veziristan'da Pakistan hükümetiyle anlaşma içindeyiz, bu anlaşmaya saygılıyız" denilerek, hiç kimsenin bu anlaşmayı ihlal etmesine izin verilmediği belirtildi.

Anlaşmayı ihlal edenlere "suçlu muamelesi yapılacağı" da bildiride kaydedildi.

Kuzey Veziristan'daki militanlarla barış anlaşması yapıldığını hiçbir zaman açıkça kabul etmeyen ordudan bildiriyle ilgili yorum henüz gelmedi.

Karzai: Taliban'la görüşmeler başladı

Afganistan Lideri, AB hükümeti ile birlikte Taliban'la üçlü gizli görüşmelere başladıklarını açıkladı

Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai, ABD ve Afgan hükümetinin Taliban ile gizli üçlü görüşmelere başladığını bildirdi.

Afgan lider Karzai, The Wall Street Journal gazetesine verdiği söyleşide, Taliban ile gizli görüşmelere başladıklarını belirtti. Karzai, üçlü görüşmelere ABD ve Afgan hükümetinin de katıldığını kaydetti. Taliban, ABD'nin kuklası olarak gördüğü Afganistan hükümetinin görüşmelere katılmasını istemiyordu.

Karzai gazeteye verdiği söyleşide daha önceki haberlerin aksine Taliban'ın ülkedeki 10 yıllık savaşı sona erdirecek barış görüşmelerine katılmakta istekli olduğunu söyledi. Karzai, başkent Kabil'de dün yapıldığı aktarılan söyleşide, "Afganistan'da Taliban da dahil halk barış istiyor. Onlar da bizim gibi insan. Onların da ailesi var, akrabaları var, çocukları var ve çok zor günler yaşıyorlar." dedi.

Karzai daha önce ABD ile Taliban ve Afgan hükümeti ile Taliban arasında temaslar olduğunu vurgulayarak, "Şimdi her üç taraf da birlikte temasta. Taliban da dahil." ifadelerini kullandı.

Gazete, Karzai'nin görüşmelerin yeri ve detayları ile ilgili bilgi vermekten kaçındığını ve bunu sürece zarar vereceği endişesini taşıdığını yazdı.

ABD Afganistan'dan ucuza çekilme telaşında

Pakistan güzergahı Taliban saldırılarının tehdidine girdi, kuzey koridoru ise maliyeti 2 kattan fazla artırıyor

ABD ve NATO, işgal ettikleri Afganistan'dan az maliyetle çıkmanın telaşına düştü. Yüklerin taşınmasında hem süre hem de maliyet bakımından önemli avantaj sağlayan Pakistan üzerindeki koridorun, Taliban tehdidinde olması ABD ve NATO'yu daha da zor durumda bırakıyor.

Konuya ilişkin açıklamada bulunan Fransa Savunma Bakanı Gerard Longuet, Özbekistan, Tacikistan, Kırgızistan, Kazakistan ve Rusya topraklarından geçen kuzey koridorunun pahalıya mal olacağını söyledi. Afganistan'da Fransa'nın da 3 bin 600 dolayında askeri bulunuyor.

Daha önce de Pentagon ilgilileri de kuzey koridorunun maliyetli olduğuna dikkat çekmiş, Pakistan güzergahında 7 bin 200 dolara mal olan bir konteynırın Afganistan'a ulaştırma maliyetinin kuzey koridorunda 17 bin 500 dolara çıktığını ifade etmişti.

ABD ve NATO 2014 itibariyle Afganistan'dan çekilmeye başlayacak. ABD'nin Afganistan'da 90 bin askeri olduğu tahmin ediliyor.

ABD'den Pakistan'a 2,4 milyar dolar

ABD yönetiminin 2013 yılında Pakistan'a 2,4 milyar dolar ayıracağı belirtildi.

Pakistan medyasında göre, 2013 bütçe tasarısını açıklayan ABD Başkanı Barack Obama, tasarıda İslamabad yönetimine 2,4 milyar dolar yardım öngörüldüğünü bildirdi.

ABD Dışişleri Bakanı Yardımcısı Thomas Nides bakanlıkta verdiği brifing sırasında, ABD yönetiminin 2013 bütçesinde Afganistan, Irak ve Pakistan için toplam 11,9 milyar dolar pay öngördüğünü, Pakistan'da terörle mücadele, demokratik kurumların güçlendirilmesi, sivil ve diğer güvenlik yardımları için 2,4 milyar dolar ayrılacağını söyledi.

Obama yönetiminin öngördüğü söz konusu bütçe, ABD Kongresi ve Senatosu tarafından onaylandıktan sonra kesinlik kazanıyor.

Pakistan-İran sınırında çatışma: 6 ölü

Pakistan-İran sınırında meydana gelen çatışmalarında 6 Pakistan askeri öldü.

İran sınır muhafızlarının, altı Pakistan askerini öldürdüğü bildirildi. Pakistan resmi ajansı APP'ye göre, İran sınırındaki Beluçistan eyaletinin Turbat bölgesinde İran sınır muhafızlarının açtığı ateş sonucu altı asker öldü, iki asker yaralandı.

Resmi kaynaklar tarafından doğrulanan olay hakkında soruşturma başlatıldığı belirtildi.

Afganistan-Pakistan sınırında gerginlik

Pakistan polisi, Afgan güvenlik güçlerinin sınırı geçerek iki kişiyi kaçırdığını açıkladı

Pakistan'ın güneybatısındaki Beluçistan'da aşiret polisleri, Afgan güvenlik güçlerinin sınırı geçerek Thurka köyünden iki kişiyi kaçırdığını ileri sürdü.

Muhammed Azam isimli aşiret polisi, 13 kişiden oluşan Afgan güvenlik gücünün Afganistan sınırına 3 kilometre uzaklıktaki Thurka köyüne gelerek iki erkeği kaçırdığını, daha sonra bu kişilerin öldürüldüğü doğrultusunda haber aldıklarını söyledi.

Pakistan makamları olayın soruşturulacağını açıklarken, Afgan yetkililerden henüz açıklama yapılmadığı bildirildi.

Gilani'den geri adım

Pakistan Başbakanı, genelkurmay başkanı ve istihbarat şefiyle teması sonrası orduya 'anayasaya aykırı davrandığı' ithamını geri çekti

Pakistan Başbakanı Yusuf Rıza Gilani, darbe iddialarıyla ilgili bir notun ardından, genelkurmay başkanı ve istihbarat şefinin anayasaya aykırı hareket ettiği sözlerini geri aldı.

Gilani, devlet televizyonunda yayımlanan açıklamasında, "askeri liderliğin anayasaya aykırı hareket ettiği veya kuralları ihlal ettiği izlenimini dağıtmak istiyorum" dedi.

Söz konusu açıklama, ülkenin sivil liderlerin ve güçlü ordusu arasındaki gerilimi yatıştırmak için yapılan kritik zirveden bir gün sonra geldi.

"Mevcut durumun, kurumlar arasında çatışmayı kaldırmaz" diyen Gilani, Davos Dünya Ekonomik Forumu yıllık zirvesine katılmak üzere bugün Pakistan'dan ayrıldı.

Anayasa Mahkemesi, başbakanı suçlu buldu!

Pakistan Anayasa Mahkemesi, Pakistan başbakanını siyasi krizi kışkırtmakla suçladı, 27 Şubat'a kadar süre tanıdı

Pakistan Anayasa Mahkemesi, Başbakan Yusuf Rıza Gilani'yi siyasi krizi kışkırtmak ve mahkemeye itiatsizlikle suçladı.

Cumhurbaşkanı Asıf Ali Zerdari hakkındaki bir rüşvet davasını yeniden açmayı reddettiği için "kanunlara ve mahkemeye itaatsizlik" suçlamasıyla bugün son bir kez daha hakim karşısına çıkan Gilani, erken saatlerde partisine üye bakanlar ve milletvekilleriyle Anayasa Mahkemesi'ne geldi.

Gilani, 7 üyeli Mahkeme önünde yaptığı savunmada, suçsuz olduğunu belirterek, Cumhurbaşkanının anayasaya göre dokunulmaz olduğunu söyledi.Mahkeme ise Gilani'nin savunmasını kabul etmeyerek Başbakanı suçlu buldu.

Gilani ise bunun üzerine mahkeme heyetinden ek süre talep etti. Mahkeme talebi kabul ederek, 27 Şubat'a kadar ek süre tanıdı.

Uzmanlar, mahkemenin verdiği ek sürenin Gilani'nin 27 Şubat'a kadar görevde kalması anlamına geldiğini belirterek, bunun aynı zamanda 15 gün sonra yapılacak senato seçimi için hükümete zaman tanıdığını ifade ettiler.

Yusuf Rıza Gilani, duruşmanın bitmesinin ardından gazetecilere açıklama yapmadan mahkemenin arka kapısından ayrıldı.

Enformasyon Bakanı ve hükümet sözcüsü Firdevs Aşık Avan, ise duruşmadan sonra gazetecilere yaptığı açıklamada, Gilani'nin suçsuz olduğuna inandıklarını, kararın siyasi olduğunu ileri sürdü.

Başbakan ve avukatlarının mahkemeye gerekli dosya ve bilgileri sunduğunu açıklayan Avan, ''Mahkemenin kararı değişmedi. 27 Şubat'taki duruşmayı bekliyoruz. İktidardaki Pakistan Halk Partisi,bu tip sorumlulukların bilincinde olarak görevinin başındadır'' dedi.

Gilani'nin temyiz başvurusu reddedildi

Pakistan Başbakanının hakkında verilen "yargıya itaatsizlik" suçlamasına karşı yaptığı temyiz başvurusu reddedildi.

Pakistan Başbakanı Yusuf Rıza Gilani'nin Yüksek Mahkeme tarafından hakkında verilen "yargıya itaatsizlik" suçlamasına karşı yaptığı temyiz başvurusu reddedildi.

Yüksek Mahkeme, Gilani'yi; cumhurbaşkanı aleyhine yolsuzluk davası açmayarak soruşturmayı engellediği gerekçesiyle yargıya itaatsizlikle suçlamıştı.

Gilani'nin temyiz başvurusunu mütalaa etmek üzere Yüksek Mahkeme'de oluşturulan dokuz kişilik jüri heyeti başvuruyu reddetti.

Yüksek Mahkeme, 13 Şubat'taki dava için Başbakan Gilani'yi duruşmada hazır bulunmaya çağırmıştı.

El Kaide'den Suriyeli muhaliflere açık destek

El Kaide lideri Eymen El Zevahiri, Suriye'deki muhaliflere destek verdiğini açıkladı.

SITE kuruluşunun bugün verdiği habere göre, dün yayımlanan bir video kaydındaki mesajında Zevahiri, Suriye rejiminin kendi vatandaşlarına karşı suç işlediğini belirterek, rejime karşı çıkanları övdü.

Suriyelilere, Batı ve Arap hükümetlerine güven duymamaları yönünde açıklama yapan Zevahiri, Suriyelilere "onlarca yıl boyunca Suriye rejimiyle anlaşmalar, sözleşmeler yapan Batı ülkeleri ve Türkiye'ye bağlı olmamalarını, sadece Allah'a inanmalarını ve kararlılıkları ile direnişlerine güvenmelerini" istedi.

Zevahiri, Türkiye, Ürdün ve Lübnan'daki Müslümanlara bu isyana destek vermeleri ve "İslam karşıtı olan" bu rejimi devirmeleri çağrısında bulundu ve "Suriye'de insanların özgürlüklerini baskı altına alan bu rejimin devrilmesinden başka çözüm yolunun olmadığını" söyledi.

Zevahiri, Suriye muhalefetinden "Müslüman ülkeleri savunan, Golan'ı kurtarmaya çalışan ve Kudüs'ün gaspedilmiş tepelerine zafer bayrağını dikene kadar cihada devam eden bir devlet" kurmalarını istedi.

Zevahiri: 'Türkiye'ye güvenmeyin!'

El Kaide lideri Eymen ez-Zevahiri, bugün internette yayınlanan bir videoyla, Suriye'deki muhaliflere desteğini açıkladı ve onlara, 'ne Batı'ya ne Arap ülkelerine ne de Türkiye'ye güvenin' mesajı verdi.

"Suriye'nin aslanları, ileri!" isimli sekiz dakikalık videoda Zevahiri, Türkiye, Irak, Lübnan ve Ürdün'deki Müslümanları, Suriye lideri Beşar Esad'a karşı savaşan Suriyelilere destek vermeye çağırdı. Zevahiri, "Bir Müslüman, Suriye'deki kardeşlerine elinden geldiğince, canıyla, parasıyla, fikriyle ve istihbaratıyla yardımcı olmalı" dedi.

"Türkiye ye güvenmeyin"

Zevahiri, Suriyeli muhaliflere ithafen, Türkiye ile ilgili de bir mesaj verdi. El Kaide lideri, "Suriye'deki kardeşlerimiz, ne Batı'ya ne ABD'ye ne Arap hükümetlerine ne de Türkiye'ye güvenin. Size karşı planlar yaptıklarını zaten biliyorsunuz. Arap Birliği'ne ve ona destek veren yozlaşmış hükümetlere bağımlı olmayın" uyarısında bulundu.

Kamera önüne yine kafasındaki beyaz sarığıyla geçen Zevahiri, "Yaralı Suriye günden güne kanarken, kasabın oğlu kasap Esad'ın durmaya niyeti yok" diye konuştu ve ekledi: "Suriye'deki insanlarımızın direnişi tüm acılara rağmen devam ediyor, artıyor ve büyüyor."

Suriyeli muhaliflerin direnişten vazgeçmemesini salık veren Zevahiri, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Özgürlük istiyorsak, bu rejimden (Esad rejiminden) kurtulmalıyız. Adalet istiyorsak bu rejime misilleme yapmalıyız... İsyanınıza devam edin ve hiddetinizi koruyun. Saygın ve bağımsız olanlar dışında hiçbir hükümetten bir şey kabul etmeyin."

Temmuzda da mesaj yayınlanmıştı

Zevahiri, geçen Temmuz, yine internette yayınlanan video mesajında, Suriyeli protestocuları Arap ve Müslüman ülkelerindeki fedakarlığın, kararlılığın ve zulme karşı mücadelenin bir örneği olarak nitelemiş ve desteklediğini belirtmişti. El Kaide lideri, Suriyeli muhalifleri bu mesajında da, 'Washington'un Esad'ın yerini, kendisini takip edecek, İsrail'in çıkarlarını koruyacak ve halka biraz özgürlük bahşedecek yeni bir yöneticinin almasını istediği' konusunda uyarmıştı.

Mısır asıllı Zevahiri, Usame Bin Ladin'in geçen Mart ayında Pakistan'da, ABD güçlerince öldürülmesinin ardından, El Kaide'nin liderliğini devraldı.

Zevahiri, lideri olduğu Mısır İslami Cihad Örgütü'nü Ağustos 1998'de Bin Ladin'in El Kaidesi'ne kattıktan sonra Bin Ladin'in yardımcısı oldu.

El Kaide'nin yeni lideri El Zevahiri, Amerikan Soruşturma Bürosunun (FBI) en çok arananlar listesinde üçüncü sırada bulunuyor. El Zevahiri için 25 milyon dolara kadar ödül vaat ediliyor.

Iraklı direnişçiler Suriye'ye gidiyor

Iraklı bakan yardımcısı, ülkedeki direnişçilerin silahlarıyla birlikte Esad karşıtı direnişe destek için Suriye'ye geçtiğini söyledi

Irak'ın içişleri bakan yardımcısı, Irak'ta Amerikan işgaline karşı savaşan direnişçilerin silahlarıyla beraber Suriye'ye geçtiğini ve Beşar Esad rejimine karşı mücadeleye katıldığını söyledi.

AFP'ye verdiği bir röportajda Adnan el-Assadi, " bir dizi Iraklı mücahidin Suriye'ye gittiği istihbarat bilgilerimizde var," dedi, Irak'tan Suriye'ye silah kaçakçılığının da sürdüğünü belirtti.

Assadi, silahların Bağdat'tan Ninova'ya oradan da Suriye'ye gönderildiğini söyledi, Suriye muhalefetine gönderildiği için Musul'da silah fiyatlarının yükseldiğini iddia etti. Iraklı bakan yardımcısı, aynı ailelerin üyelerinin yaşadığı sınırın her iki tarafında kaçakçılık yapıldığını da öne sürdü.

Assadi, işgal sırasında Irak'taki direnişe destek veren bazı Arap mücahitlerinin de devrimlerde yer almak için kendi ülkelerine geri döndüğünü belirtti. "Geçmişte, Suriyeliler Irak'ta savaşıyordu, şimdi de Suriye'de mücadele ediyor. Mısırlılar Mısır'da, Yemenliler ve Libyalılar'da kendi ülkelerinde" diyen Assadi, Irak'taki özel güvenlik şirketlerinin problem yaratmaya devam ettiğini de ifade etti.

El Kaide destek çağrısı yapmıştı

El Kaide Lideri Eymen el Zevahiri, Lübnan başta olmak üzere Türkiye, Ürdün ve Irak'taki Müslümanlara çağrı yaparak Suriye'de Beşar Esad rejimine karşı yürütülen gösteri ve çatışmalarda muhaliflere destek olunması çağrısı yapmıştı. Zevahiri, "her Müslüman'ın canıyla, kanıyla, parasıyla veya bilgisiyle Suriyeli muhaliflere destek olmasını istiyorum" demişti.

Suriyeli âlimlerden askerlere: Emre uymayın

Şam'ın önemli din âlimleri, askerlere, halka ateş etmeme ve yerleşim yerlerini bombalama emrine uymamaları çağrısında bulundu.

Suriye'de ordunun kanlı operasyonları her geçen gün artarak devam ediyor. Şam'ın önemli din âlimleri, askerlere, halka ateş etmeme ve yerleşim yerlerini bombalamama çağrısında bulundu. Âlimler, askerlere bu yöndeki emirlere itaat etmemelerini istedi.

Suriye'de ordu Humus ve Şam banliyöleri Harasta ve Zebedani olmak üzere ülkenin bir çok bölgesinde operasyonlarını sürdürüyor. Ordu, Mevlit Kandili gecesi Humus'a gerçekleştirdiği saldırıda, 300 kişiyi katletmesi 5'inci gününü geride bırakırken kanlı operasyonların bir çok bölgede sürdüğü haberleri geliyor. Her gün ölen kişi sayısının 100'ü geçtiği ülkede şiddet olayları uluslar arası alanda büyük tepki görüyor. Son olarak İslam dünyasının tanınmış 107 âlimi, Suriye askerlerine ordudan ayrılmaları noktasında fetva vermesinin ardından Şam'ın en önemli alimleri de askerlere halka ateş etme yönündeki emirlere uymama çağrısında bulundu.

Şam'ın önemli din âlimleri olarak kabul edilen, Şam Kurra Şeyhi Muhammed Kreyyim Racih, Muhammed Hişam Burhani, Şeyh Usame El Rifai, Dr. Ratip Nabulsi, Şeyh Sariye El Rifai'nin imzaladığı bildiride artan kanın ülkenin geleceği ve birliğini tehdit ettiği belirtildi.

Alimler, yayınladıkları bildiride Suriye ordusuna yaptıkları çağrıda da, "Ordudaki subay ve askerler sebep ne olursa olsun halkı öldürmesin ve şehirleri bombalamasınlar. Öldürme Allah katında en büyük günahlardandır. Buna ne emir vermek ne de emir verenin emrine uygulamak helal değildir." denildi.

Şam âlimleri ayrıca, halkın içinde bulunduğu zor şartlara dikkat çekerek, halkın gıda, acil yardım, tıbbi müdahale gibi ihtiyaçlarını karşılanması fırsatının verilmesini istedi.

Suriye halkına dayanışma çağrısı da yapılan açıklamada,"Tüm Suriye halkına dayanışma ve yardımlaşma içinde olmaya davet ediyoruz. İmkanı olanların zarar gören kardeşlerinin; gıda, ilaç, giyim gibi ihtiyaçlarını gidersin." denilerek yardım çağrısı yapıldı.

Ürdün İhvanı'ndan Suriye için cihad çağrısı

Ürdün İhvanı'nı Suriye'de Beşar Esad rejimi karşısında cihad ilan etti ve Özgür Suriye Ordusu'nu bütün Müslümanların desteklemesini istedi

Ürdün Müslüman Kardeşler hareketi, Suriyeli muhaliflere destek veren bir açıklama yaptı.

Ürdün İhvanı dün yaptığı açıklamada, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'a karşı cihad çağrısı yaptı. Hareket, Baas güçlerine karşı mücadele eden isyancıların 'İslamî bir görev' içerisinde olduğuna dikkat çekti.

"Beşar Esad rejiminin halka uyguladığı baskılara karşı sivil halka yardım eden Özgür Suriye Ordusu'nu bütün Müslümanlar desteklemelidir," açıklamasını yapan Müslüman Kardeşler Lideri Hammam Said, "Özgür Suriye Ordusu, halkı rejimin zulmüne karşı korumaya devam etmelidir," sözlerini sarf etti.

Suriye'de Mart ayından beri devam eden çatışmalarda en az 6 bin kişi hayatını kaybetti.

ABD insansız uçakları Suriye'de

ABD yönetiminin Suriye üzerinde insansız keşif uçakları uçurduğu iddia edildi.

NBC televizyonunun ABD'li savunma yetkililerine dayandırdığı habere göre, insansız uçaklar protestoculara karşı Suriye güvenlik güçlerinin uyguladığı şiddet hakkında delil toplamak için kullanılıyor.

Habere göre, bu deliller "uluslararası tepki için bir dava açılmasında" kullanılacak.

Pentagon yetkilileri, ABD'nin bir askeri müdahale için zemin hazırlamak istemediğini, sadece protestoculara yönelik şiddetle ilgili kanıt toplamak için uçakların kullanıldığını vurguladı.

Amerikan hükümetinin, insansız uçaklarla hava denetimi sağlayarak ve Suriye hükümeti ile askerlerinin haberleşmesini izleyerek, elindeki kanıtları güçlendirmeye çalıştığını belirten NBC, Suriye'ye insani yardım sağlanması olasılığını değerlendirmek üzere Beyaz Saray, Dışişleri ve Savunma Bakanlıkları düzeyinde görüşmeler yapıldığını duyurdu.

Amerikan televizyon kanalı, ancak Amerikalı yetkililerin, bu insani yardım operasyonlarının katılımcıları için tehlikeli olabileceği ve ABD'nin Suriye'de bir askeri rol oynamasına yol açabileceğinden endişe ettiklerini bildirdi.

"49 Türk Subay Yakalandı"ya Yalanlama

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, 49 Türk istihbarat subayının Suriye'de yakalandığı iddiasını yalanladı.

ABD'ye gitmeden önce Esenboğa Havalimanı'nda basın toplantısı düzenleyen Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, son dönemde ortaya atılan iddialara cevap verdi.

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, 49 Türk istihbarat subayının Suriye'de yakalandığı ve serbest bırakılmaları için bazı görüşmelerin yapıldığı iddialarının "bir psikolojik harp" olduğunu söyledi.

Gazetecilerin sorularını yanıtlayan Davutoğlu, 49 Türk istihbarat subayının Suriye'de yakalandığı ve serbest bırakılmaları için bazı görüşmelerin yapıldığı iddialarının doğru olup olmadığının sorulması üzerine Davutoğlu, bu süreçte bir psikolojik harp yürütüldüğünü söyledi.

Asılsız haberler çıkartıldığını, bu haberler üzerinden Türkiye ve hükümetin uyguladığı politikanın bir vehim ve itham altında bırakılmaya çalışıldığını belirten Davutoğlu, şöyle devam etti:

"Böyle bir haber söz konusu değil. Böyle bir haber elinde olan varsa açıklasın. Bu 49 kişi, Türkiye'den giden kimmiş? Böyle bir şey söz konusu değil.

Kamuoyunu hassasiyete davet ediyorum

Bunu şunun için söylüyorum; iyi ki sordunuz. Böyle bir haber çıkıyor veya benzer haberler çıkıyor. Sonra bu haberlerin doğruluğu üzerine yorumlar yapılıyor. O bakımdan bu tür kritik dönemlerde, birçok psikolojik operasyonun yürütüldüğü dönemlerde kamuoyumuzu son derece hassas olmaya davet ediyorum."

Yemen'de mucahidler ABD ajanlarını idam etti

Yemenli mucahidler Amerikan insansız uçaklarının saldırı düzenlemesi için istihbarat sağladıkları için 3 kişiyi idam etti.

Caar ve Azzan kasabaları sakinleri, 2'si Suudi Arabistanlı, biri Yemenli olan kişilerin bu sabah Ensar El Şeria örgütü direnişçileri tarafından başları kesilerek öldürüldüğünü söyledi.

Ensar El Şeria örgütünden yapılan açıklamada, 3 kişinin, Amerikan insansız uçaklarının saldırı düzenlemesi için istihbarat sağladıkları için idam edildiği iddiasında bulunuldu.

Yemen'de Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih'e karşı aylardır süren protestolar nedeniyle Sana hükümetinin ülkenin güneyindeki kontrolünü kaybettiği belirtiliyor.

Yemen'de Husî-Sünnî çatışması: 22 ölü

Yemen'in kuzeyindeki Saada kentinde Husîler ile Sünnîler arasında çıkan çatışmada en az 22 kişi hayatını kaybetti.

El Cezire'nin haberine göre, Yemen'in kuzeyinde bulunan Husî kabileleri ile Sünnî gruplar arasında dün silahlı çatışma yaşandı. Çatışmada her iki taraftan olmak üzere en az 22 kişi hayatını kaybetti.

Husîlere yakınlığı ile bilinen bir kişi yaptığı açıklamada dün Selefi grupların Saada'nın Katif ve Hacca bölgelerine saldırdığını iddia etti.

Saldırı sonrası 13 kişi Hacca'da hayatını kaybederken; 9 kişide Katif de öldü.

Yemen'de Salih iktidarı bırakarak ülkeyi terk etti; ancak ülkenin özellikle kuzey ve güney bölgelerinde silahlı gruplar arasında çatışmalar devam ediyor.

Eş Şebab El Kaide'ye katıldı

Somali'deki eş Şebab örgütü el Kaide'ye katıldı

El Kaide lideri Eymen el Zevahiri, Somali'deki eş Şebab örgütünün el Kaide'ye katıldığını açıkladı.

Zevahiri, internetten bugün yayınlanan bir video kaydında, Somali'deki eş Şebab örgütünün el Kaide'ye katıldığını belirtti.

Görüntünün ilk bölümünde yer alan bir ses kaydında, "Şeyh Muhtar Ebu Zübeyir" takma adlı Eşşebab lideri Ahmed Abdi Godan, Zevahiri'ye hitaben "Sadık askerler olarak sizin yanınızda olacağız" dedi ve "itaat sözü" verdi.

Eş Şebab 2009'da da el Kaide'nin öldürülen lideri Usame Bin Ladin'e bağlılığını ilan etmişti.

Eş Şebab: İngiltere Somali'yi sömürgeleştirme peşinde

Eş Şebab, İngiltere'nin Somali'yi krizden kurtarmaya yönelik uluslararası konferansını değerlendirdiği açıklamasında bu ülkenin Somali'yi sömürgeleştirmek istediğini belirtti

Eş Şebab, İngiltere'yi Somali'yi sömürgeleştirmek istemekle suçladı.

Eş Şebab sözcüsü Şeyh Ali Muhammed Rage, örgütün Twitter sayfasından yaptığı açıklamada, 23 Şubat'ta İngiltere'nin ev sahipliği yapacağı Somali'yi krizden kurtarmaya yönelik uluslararası konferansın "bu ülkenin Somali'yi sömürgeleştirmek için yeni bir girişimi olduğunu" ifade etti.

Açıklamada, "İngiltere İmparatorluğu hayaliyle İngilizlerin Müslümanların işlerine karıştığı, İngiltere'nin Müslümanların uzun zamandır İngiltere emperyalizmini reddettiğini anlaması gerektiği" vurgulandı.

İngiltere Dışişleri Bakanı William Hague, ay başında Somali'yi ziyaret etmişti.

Somali'yi 20 yıl aradan sonra ziyaret eden ilk İngiliz dışişleri bakanı olan Hague, Somali'de görev yapacak İngiliz büyükelçisinin atamasını da yapmıştı.

'Boko Haram el Kaide ile bağlantılı' iddiası

Nijerya Dışişleri Bakanı Bazoum, Boko Haram örgütü'nün el Kaide ile bağlantılı olduğunu iddia etti

Nijerya Dışişleri Bakanı Mohamed Bazoum, ülkedeki birçok saldırıdan sorumlu Boko Haram örgütünün El Kaide'nin Afrika kanadından eğitim ve silah desteği aldığını iddia etti.

Bakan Bazoum, Batı Afrika Bölgesi Bakanlar Toplantısı için gittiği Moritanya'nın başkenti Nouakchott'da yaptığı açıklamada, Boko Haram örgütünün eğitim, silah ve patlayıcıları El Kaide örgütünden aldığını belirtti.

Dışişleri Bakanı Bazoum, "İki örgütün bağı ve bölgemizde istikrarsızlığı sağlama konusunda aynı amaca sahip olduğuna şüphe yoktur" dedi.

Nijerya'da katı şeriat kurallarını uygulamak isteyen Boko Haram örgütü, ülkenin ikinci büyük kenti Kano'da geçen cuma girişilen ve asıl olarak emniyet binalarını hedef alan bir dizi saldırıda, en az 185 kişiyi öldürmüştü.

Moritanya'da toplanan Batı Afrika bölgesi bakanları da, bu örgütlere karşı çabalarını yoğunlaştırma sözü verdi.

Alman Meclisinde yeni Afgan kararları alındı

Alman Federal Parlamentosu Afganistan görevi konusunda yeni kararlar aldı. Buna göre asker sayısı 4 bin 900'u geçmeyecek ve 1 Şubattan itibaren geri çekilme başlayacak.

Alman Federal Parlamentosunda yapılan oylamayla Alman Ordusunun 1 Şubat'tan itibaren geçerli olacak Afganistan'daki görev şartları belirlendi. Alman Federal milletvekillerinden 424'ünün evet, 107'sinin hayır ve 38'inin de çekimser oy verdiği kararla Afganistan'da en fazla 5 bin 350 Alman askeri bulundurulacak. Hayır oyu kullanan milletvekillerinin çoğunluğunun Sol Parti'den olduğu tahmin ediliyor. Zira Sol Parti Alman Ordusunun Afganistan'dan derhal çekilmesini talep ediyor.

Geçtiğimiz aylarda uluslararası Afganistan işgali için bölgede bulundurulan Alman asker sayısı zaten 5 bini geçmemişti. Şu anda da 5 bin 30 askerin Afganistan'da görev yaptığı bildirildi. Buna göre 100 Alman askeri zaten geri çekilmiş bulunuyor.

Yeni belirlenen düzenlemenin geçerli olduğu 31 Ocak 2013'e kadar Afganistan'daki Alman asker sayısı, durumun buna müsait olması şartıyla 4 bin 400'e indirilecek. NATO'nun 2010'da aldığı karara göre tüm işgal askerleri gibi Alman askerlerinin de 2014'e kadar tamamı geri çekilecek.

Alman Federal Parlamentosunda yapılan oylama öncesinde açıklamalar yapan Federal Savunma bakanı Thomas de Maiziere, bir kısım Alman asker ve polislerinin 2014'ten sonra da Afganistan'da kalarak göreve devam edeceklerini söyledi. De Maiziere, Alman uzmanların daha yıllar boyu Afganistan'a destek vermeyi sürdüreceklerini kaydetti.

İtalya, Afganistan'ı terk etmeyecek

İtalya Başbakanı Mario Monti, "İtalya, çekilmeden sonra Afganistan'ı terk etmeyecek" dedi.

Avrupa turuna İtalya'dan başlayan Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai, Roma'da İtalya Başbakanı Mario Monti tarafından konuk edilirken, iki lider, uzun süreli ortaklık anlaşması imzaladı.

Başbakanlık binası olan Chigi Sarayı'nda resmi törenle karşılanan Afgan lider Karzai ile Monti arasındaki görüşme yaklaşık 1 saat sürdü.

İki lider daha sonra basın mensuplarının karşısına çıkarak, uzun süreli ortaklık ve işbirliği anlaşmasına imza koydu.

İtalya Başbakanı Monti, törende yaptığı konuşmada, "İtalya, çekilmeden sonra Afganistan'ı terk etmeyecek" diyerek, NATO'nun Afganistan'dan askerlerini çekeceği 2014'ten sonra da ülkesinin Afganistan yalnız bırakmayacağı konusunda güvence verdi.

Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai de Roma'da bulunmaktan duyduğu memnuniyeti dile getirerek, İtalya'nın desteği için teşekkür etti.

Tunus'ta 'el Kaide' operasyonu

Tunus'ta el Kaide ile bağlantılı olduğu öne sürülen bir gruba yönelik operasyon yapıldı. Operasyonda 12 kişi gözaltına alındı.

Tunus İçişleri Bakanı Ali Larayed, gözaltına alınan kişilerden bazılarının Libya'da askeri eğitim aldığını ifade etti.

Çin'den Uygur direnişini kırmak için yeni adım

Çin, Doğu Türkistanlıların Pekin yönetimine bağlılığını artırmak ve yasadışı olarak nitelediği İslami faaliyetlerden vazgeçirmek için konferanslar veriyor.

Resmi haber ajansı Şinhua, nüfusunun çoğunluğu Müslümanların oluşturduğu Doğu Türkistan'da yurtseverlik derslerinin bütün yıl devam edeceğini duyurdu. Şinhua, yetkililerin derslerde "yasa dışı dini faaliyetlerin tehlikesi"nin yanında "uygun kıyafet zorunluluğu" ve yurtseverliği de konuşacaklarını kaydetti.

Doğu Türkistan'da da verilecek konferansların, Pekin yönetiminin Uygur'da karışıklık çıkmasından endişe ettiğinin bir işareti olarak yorumlandı. Doğu Türkistan'da 2009 yılında etnik Han Çinlilerin kıyımında yüzlerce Uygur hayatını kaybetmiş, binlercesi de suçlu olarak cezalandırılmıştı.

Bosna'da köye 'radikal' baskını!

ABD büyükelçiliğine yönelik saldırı ile ilgili olarak aynı köye bir kez daha polis baskını düzenlendi

Saraybosna'da Ekim ayında ABD büyükelçiliğine yönelik bir saldırı ile ilgili kanıtlar aradığını iddia eden polis dindar Kuzey Bosna'da Müslüman köye baskın düzenledi.

Savcılık, Gornja Maoca köyüne düzenlenen baskınla ilgili detay vermezken, baskının saldırı şüphelisi Mevlid Jasarevic hakkında olduğunu söylemekle yetindi.

Polis, bazı sakinlerin "etnik ve dini nefreti teşvik etmek ve yasadışı silah bulundurmakla" suçladığı küçük Boşnak köyüne daha önce bir kaç defa daha baskın düzenlemişti.

Köydeki iki kişinin elçilik binasına saldırı düzenleyen ve yaralı ele geçirilen Jasarevic'i Saraybosna'ya götürmekle suçlandığı bildiriliyor.

New Yorklu Müslümanlar sokaklara döküldü

Müslümanları terörist olarak gösteren "3. Cihat" adlı filme yönelik olarak gerçekleştirilen tepkilerden sonra New York Belediye Başkanı Michael Bloomberg de söz konusu film nedeniyle NYPD Müdürü Ray Kelly'nin kurumun itibarını zedelediğini açıkladı.

Perşembe günü New York Belediye Sarayı'nın koridorlarını dolduran Müslüman toplumu üyeleri, NYPD Müdürü Kelly'nin istifasını talep etti.

Terörle mücadele eğitimi alan polislere gösterilen film münasebetiyle New York şehri siyasetçileri ve dini liderler de Polis Müdürü Kelly ve basın sözcüsü Paul Browne'e ağır eleştiriler yöneltti.

New York Times gazetesi tarafından ortaya çıkarılan skandal filmde terörist olarak resmedilen Müslümanlar, intihar saldırıları gerçekleştirerek Beyaz Saray'a İslam bayrağı çekiyor.

İnfaz edilmiş çocuk görüntüleri dahi içeren rahatsız edici "3. Cihat" filmi, Amerikalı Müslümanların ülkeyi ele geçirmeyi amaçladığını ileri sürerek Müslümanların "1400 yıllık bir savaşın 3. aşamasında" olduklarını ileri sürüyor.

Filmde NYPD Müdürü Ray Kelly ile gerçekleştirilen bir mülakata da yer veriliyor. 1500 kadar polise izletilen filmdeki konuşmasında Kelly, terörizm tehlikesine ilişkin açıklamalarda bulunuyor.

Protesto eylemi çerçevesinde Müslüman Amerikan Sivil Özgürlükler Komisyonu adına New York Belediye Sarayı'nda konuşan New York Üniversitesi profesörü Amna Akbar, filmi izleyen polis memurlarının yeni bir eğitimden geçirilmelerini ve Emniyet Müdür Kelly ve basın sözcüsü Browne'ın istifalarını talep etti.

Açıklamasında Kelly'nin istifa taleplerine karşı çıkan Belediye Başkanı Bloomberg ise Emniyet Müdürü'nün NYPD'nin itibarına gölge düşürdüğünü itiraf ederek, "Bana sorarsanız bu filmin yapılmış olması biraz utanç verici. Kelly'nin güvenilirliğini yeniden kazanması için çalışması gerekecek," diye konuştu.

Film, İsrail yanlısı kuruluşlarla bağlantılı Clarion fonu tarafından hazırlandı. Daha önce de Müslümanların "Batı ile Savaşı"na ilişkin bir belgesel hazırlayan grup, son günlerde Cumhuriyetçi başkan adayı Newt Gigrich'in seçim kampanyasına milyonlarca dolar bağış yapan gazino kralı Sheldon Adelson tarafından desteklenmişti. Adelson'ın İslam karşıtı ikinci filme de sponsor olup olmadığı bilinmiyor.

Malatya'da İsrail-ABD tatbikat yaptı

Malatya'ya yerleştirilen füze kalkanının ilk kez ABD ile İsrail'in ortak tatbikatında denendiği iddia edildi.

Vatan gazetesinin İsrail istihbaratına yakınlığıyla bilinen Debka sitesine dayandırarak verdiği habere göre; bir İsrail F-15 savaş uçağı Akdeniz üzerinde uluslararası sularda seyrederken, doğu-batı yönünde bir Rafael Blue Sparrow 2 füzesini fırlattı. Bu şekilde İran'dan İsrail'e fırlatılan bir füzenin simülasyonu sağlanmış oldu.

Hem İsrail'deki radardan, hem de Kürecik'teki NATO radarından fırlatılan füze anında tespit edildi. Füzenin denize düşmesine kadar saniye saniye izlendi.

Bu süre içerisinde İsrail'deki radar ile Malatya'daki radar arasında veri paylaşımı ve tam koordinasyon sağlandı.

Böylece olası bir İran saldırısında havadaki füzenin hızı ve koordinatlarının anında belirlenebilmesi için İsrail ve Türkiye'deki radarın uyumlu bir şekilde çalışabileceği görülmüş oldu.

Tatbikat için Türkiye'den izin alındığı bildirildi.

ASELSAN'da 'flash disk' soruşturması

Aracının içinde bilekleri ve boğazı kesilmiş halde bulunan ASELSAN mühendisi Başbilen'in 'flash disk'ini kaybeden olay yeri ekibinin tamamı hakkında soruşturma kararı alındı.

Ankara Başsavcılığı, şüpheli şekilde hayatını kaybeden ASELSAN mühendisi Başbilen'in ölümünü aydınlatacak kritik bir karara imza attı.

Bugünün haberine göre, Başbilen'in 'flash disk'ini kaybeden olay yeri ekibinin tamamı hakkında soruşturma kararı alındı. Ankara Başsavcılığı, ASELSAN intiharlarına ilişkin soruşturmada çarpıcı bir adım attı.

ASELSAN'da gizlilik derecesi yüksek projeler üzerinde çalışırken şüpheli şekilde aracında ölü bulunan mühendis Hüseyin Başbilen'in olay yeri incelemesini yapan Astsubay Şükrü Karakuş ve Binbaşı Erkan Şakir'in, Başbilen'e ait 'flash disk'e ilişkin ifadelerinin çelişmesi üzerine Başsavcılık, olay yeri incelemesine katılan ekibin 'tanık' ve 'şüpheli' sıfatıyla tamamının dinlenmesine karar verdi.

İfadeleri çelişti

Soruşturma kapsamında ifade veren astsubay Karakuş, araçta bulduğu 'Elvada' diye başlayan Başbilen'in imzalı mektubunda yer alan, "Mektubun bir kopyası bilgisayarımda ve flash diskimdedir" notu için, "Flash diski komutanım Erkan Şakir'e teslim ettim" demişti. Şakir ise, "Flash disk bana iletildi. Ancak ben de kendisine savcılığa teslim edilmesi talimatını verdim" iddiasında bulunmuştu.

Flash diski ne yaptınız?

Bunun üzerine soruşturmada kritik bir adım atan Başsavcılık, olay yeri inceleme ekibinin tamamını mercek altına alma kararı aldı. Olay yeri ekibindeki askerleri soruşturacak olan Başsavcılık, bir başka subayı da 'tanık' sıfatıyla ifadeye çağırdı. Rütbeli askerlerden sonra olay yerindeki o dönem askerlik yapan erlerin de dinleneceği belirtildi. Soruşturma savcısı Murat Demir'in, "Var dediğiniz flash diski ne yaptınız" sorusunu yönelteceği öğrenilirken, Başbilen'e ait dokümanları kaybeden sorumlular hakkında görevi kötüye kullanma ve ihlal davasının açılması bekleniyor.

'İntihar değil cinayet' dediler

Milli Tank Projesi üzerinde çalışan ASELSAN mühendislerinden Hüseyin Başbilen, 7 Ağustos 2006'da Ankara'daki Pursaklar-Ayancı Yolu'nda aracının içinde bilekleri ve boğazı kesilmiş halde bulunmuştu. Ankara Savcısı Hasan Aykaç, İstanbul Adli Tıp Kurulu'nun 'olay intihardır' raporu doğrultusunda, 28 Kasım 2006'da takipsizlik kararı vermişti. Ancak ailenin itirazı üzerine eksik soruşturma yaplıdığı gerekçesiyle yeniden açılan dosyada bir çok yeni gelişme yaşanmıştı. Şüpheli ölümüne ilişkin yapılan incelemelerde Başbilen'in cinayete kurban gittiği rapor edilmişti. Ayrıca Başbilen'in mektubundaki, "Mektubun bir kopyası bilgisayarımda ve flash diskimdedir" notu üzerine Savcı Veli Dalgalı ASALSAN'da arama yapmış, ancak Başbilen'in bilgisayarında mektup bulunmamıştı. Soruşturma kapsamında Başbilen'in, psikolojik etkileri olan herhangi bir ilaç kullanmadığı da tespit edilmişti.

El Kaide liderinin dilinden "Cihad anlayışları"

Şüphesiz Hamd Allah'dır. Yalnız Ona hamd eder, yalnız O'ndan yardım diler ve yalnızca O'ndan bağışlanmayı dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve kötü amellerimizden O'na sığınırız. Şüphesiz Allah c.c kime hidayet ederse onu saptıracak, kimi de saptırırsa onu hidayete eriştirecek yoktur. Şahadet ederiz ki Allah c.c'dan başka ilah yoktur ve O'nun ilahlıkta ortağı da yoktur. Ve yine şahadet ederiz ki Muhammed (s.a.v) O'nun kulu ve elçisidir. Salât ve selam onun, pak ehlinin, ashabının, iffetli zevcelerinin, ondan meydana gelen neslin ve kıyamete kadar onun yoluna güzellikle tabi olup o yol üzerine yürüyenlerin üzerine olsun.

"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Resulüne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur. Seveceğiniz başka bir şey daha var: Allah'tan yardım ve yakın bir fetih. Müminleri (bunlarla) müjdele." (Saff Suresi 10–12)

"Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaattir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır. (Bu alış verişi yapanlar), tevbe edenler, ibadet edenler, hamdedenler, oruç tutanlar, rükû edenler, secde edenler, iyiliği emredip kötülükten alıkoyanlar ve Allah'ın sınırlarını koruyanlardır. O müminleri müjdele!" (Tevbe Suresi 111–112)

'Siz hacılara su vermeyi ve Mescid-i Haram'ı onarmayı, Allah'a ve ahiret gününe iman edip de Allah yolunda cihad edenlerin imanı ile bir mi tutuyorsunuz? Halbuki onlar Allah katında eşit değillerdir. Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez. İman edip de hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler, rütbe bakımından Allah katında daha üstündürler. Kurtuluşa erenler de işte onlardır. Rableri onlara, tarafından bir rahmet ve hoşnutluk ile kendileri için, içinde tükenmez nimetler bulunan cennetler müjdeler. Onlar orada ebedi kalacaklardır. Şüphesiz ki Allah katında büyük mükâfat vardır." (Tevbe Suresi 19–22)

"Mü'minlerden özür olmaksızın oturanlar ile Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler eşit değildir. Allah mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri oturanlara göre derece olarak üstün kılmıştır. Tümüne güzelliği (cenneti) va'detmiştir; ancak Allah cihad edenleri oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır. Kendinden dereceler, bağışlama ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Nisa Suresi 95–96)

"İçinizden fetihten önce infak eden ve savaşanlar (başkasıyla) bir olmaz. İşte onlar derece olarak sonradan infak eden ve savaşanlardan daha büyüktür. Allah, her birine en güzel olanı va'detmiştir. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır."(Hadid Suresi 10)

Değerli Kardeşim;

Şan ve yücelik Allah'a (c.c) aittir ki O; Cihadın ve mücahidin kıymetini, şehitlerin ve şehadetin öneminin İslam şeriatındaki yerini en güzel şekilde anlatmış ve kitabında buna vurgu yapmıştır.

Onlar ki; canlarını ve kanlarını Allah'a satarak bu yolda feda ederler. Bu kanı dökmek, bu canı satmak mücahitler için en yüksek şeref payesi ve emeldir. Onlar ki; Allah'ın (c.c) cihad edip şehit olanlar için hazırlamış olduğu yüksek dereceler için canla başla mücadele ederler. Ne Allah'ın (c.c) kitabında, ne Peygamber'in (s.a.v) sünnetinde cihad ve mücahit, şehadet ve şehitlerin faziletiyle ilgili gelen müjdeleyici haberler kadar başka hiçbir amel için gelmemiştir. Hatta âlimler cihad ve şehadetin faziletinden bahsederken, "Kitap ve sünnette bu ikisine denk hiçbir amelden bahsedilmemiştir" derler. Cihad ve şehadetin faziletinden bahsedildiği kadar ne namazdan, ne oruçtan, ne zekâttan, ne sadakadan, ne de bunun dışındaki diğer salih amellerden ki (Salih ameller çoktur) böylesine yüksek bir faziletle bahsedilmemiştir. Cihad ve mücahidin fazileti ve Allah'ın (c.c) şehitlere hazırladığı makamların yüksekliği bakımından birçok hadis ve ayetler gelmiş ve bu iki amelin zorluğu, hem de önüne geçecek bir amelin bulunmayışı sebebiyle, başka hiçbir amel bu dereceye yükselmemiştir.

Bu iki amelin bu kadar üstün olmasının sebebi elbette ki Allah'ın (c.c) bu amellere vermiş olduğu değerden kaynaklanmaktadır ve şunda da şüphe yoktur ki cihad ve şehadet amelinin Müslümanların gönüllerindeki yerinin bu derece büyük oluşu, Allah'ın (c.c) kitabı ve Peygamber'in (s.a.v) sünnetinde bahsedilen yüksek faziletlerinden kaynaklanmaktadır.

Ancak değerli kardeşlerim!

Cihad basit bir amel değildir. İslam şeraitinde ehli övülen ve şeref payesinden en yüksek payı alan, cihad amelini yapanlardır. Onlar ki Allah c.c'ın rızasını ve sevgisini kazananlardır. Allah c.c bu yiğit insanlara (bir kısmını yukarıda alıntıladığımız) bir çok ayette yüksek makamlar ve mükafatlar vaad etmektedir. Sünnet'te de birçok örneği mevcuttur. Peygamber sallallahu aleyhi veselleme cihada denk bir amel olup olmadığı sorulduğunda, şöyle buyurmuştur; "Ona denk bir amel bulamıyorum. Sizden birisi, mücahid Allah c.c yolunda cihada çıktığı zaman, geri dönünceye kadar hiç ara vermeden namaz kılıp, iftar etmeden oruç tutabilir mi? Buna kim güç yetirebilir?"

Ve yine Rasulullah s.a.v şöyle buyurmuştur: "Cennette yüz derece vardır ki, her derecenin arası yerle gök mesafesindedir. Allah c.c işte bu dereceleri kendi yolunda cihad edenler için hazırlamıştır."

Bir başka hadiste ise: "Kim Allah yolunda kısa bir süre dahi olsa cihad ederse cennet ona vacip olur."

"Allah kendi yolunda ölenlerin yaptıklarını boşa çıkarmaz. Allah onları hidayete iletecek ve durumlarını düzeltecek. Onları dünyada iken tanıttığı cennete koyar."(Muhammed Suresi 5–6)

İşte Cihad; Allah c.c'ın istediği o yüce ve salih amel. Ancak bu sayılan övgüler, vaad edilen mükafatlar hepsi tek bir şarta bağlanmıştır, o da yapılan cihadın Allah c.c yolunda olması şartı. Allah c.c yolunda olmanın anlamı ise iki maddede özetlenebilir:

Yapılan işin Allah c.c için yapılmış olması, yani ihlaslı olmak.

Kur'an ve sünnete uygun olarak yapmak.

İşte bu iki madde Allah c.c yolunda olmanın şartı, rüknü ve sınırıdır.

1- Yapılan cihad ameliyesi Allah c.c'a has kılınarak, onunla Allah c.c'ın rızası aranacak. Allah c.c'a yakınlaştırması arzu edilerek, kıyamet günü Allah c.c'ın karşısına hesap verilmeye çıkıldığı vakit onunla kurtulmayı ümit ederek Allah c.c'dan bol sevap, ecir ve hayırlı mükâfatlar beklenecek. Kıyamet günü Allah c.c'ın rahmet, rıza ve fazlından faydalanmak için yapılması gerekir.

Eğer yapılan cihad ameliyesi dünyalık kaygılar ve menfaatler veya insanlar tarafından bir takım övgüler almak niyeti ve amacı ile yapılıyorsa veya insanlar tarafından, "falan ne kadar heybetli, nasıl bir komutan, nasıl bir cesarete sahip, nasıl bir mücahid" desinler diye yapılıyorsa, bu içi boşaltılmış bir cihad ameliyesidir ki sahibini götüreceği yer cehennemden başka bir yer değildir. Dolayısıyla niyet sadece O'na halis kılınmalı ve her ne yapılıyorsa da O'nun için yapılmalıdır. Bu bağlamda kutsi bir hadiste Allah c.c şöyle buyuruyor; "Kişiyi karanlıktan nura çıkartacak şey ancak bana iman etmesi ve yalnızca benim için cihad etmesidir."

2- Mücahidin cihadı, Allah c.c'ın şeriatına uygunluk arz etmesi, yani kitaba ve sünnete uygun yapması gerekir. Yani bunun anlamı şudur; Mücahid Salih ameller ve hayırlı ameller yapar ve bunu yaparken hakkın gösterdiği yönergelere göre hareket eder, hakka davet eder, hakkı emreder ve hakkın nehyettiklerinden nehyeder, Allah c.c yolunda cihad eder-savaşır, ölür ve öldürür ve bunu yaparken sadece Allah c.c'ın kendileriyle savaşılmasını emrettiği, izin verdiği, topluluklara ve güruhlara karşı yapar. Cihadında, savaşında Allah c.c'ın razı olduğu, uygun gördüğü, ruhsat verdiği şeylerin haricinde hiçbir şey yapmaz, yapılmasına müsaade etmez.

İşte böylece yapılan cihad ameliyesi faydalı bir amel olur. Bu ise dindeki incelikten (fıkıh) kaynaklanır. Fıkıh ise öncelikli olarak kitap ve sünnet'ten, sonrasında ise âlimlerimizin ve imamlarımızın kitap ve sünnet'te yapmış oldukları şerhlerden öğrenilir.

İşte bu iki madde Allah c.c'ın yolu (sebilullah) için bir koruyucu hükmündedir.

Kavram olarak "Allah c.c yolunda cihad" için Arapçada "sebilullah" kavramı kullanılmaktadır, aynı manada kullanılan "tarikillah" kavramının tercih edilmemesi dikkat çekici bir husustur. "Tarik" kelimesi "yol" anlamına gelmekle beraber genel bir kavramdır. Ancak "sebil" daha özel bir kavram olduğu için cihad söz konusu olduğunda Allah c.c "sebil" kavramını kullanmıştır. Bu da bize, Allah c.c'ın cihad söz konusu olduğu zaman özel bir anlam ifade eden kelimeyi kullanmış olması "Cihad"ın Allah c.c. katında ne kadar önemli ve özel bir amel olduğunu gösteriyor. "Allah c.c. yolunda cihad" (Sebilullah) İşte Allah c.c'ın yolu budur.

Değerli kardeşler!

"Cihad" bu yolun "koruyucu surları", "ihlâs" ise bu surları bekleyen "nöbetçi" hükmündedir ve ihlas ancak Nebi s.a.v'in yolundan gitmekle olur. Yapılan amelin şeriatın koyduğu kurallara uymasıyla olur. Aksi takdirde ne cihad Allah c.c tarafından övülen cihadın kapsamına girer, ne de mücahid gerçek bir mücahid olur. Velev ki insanlar nezdinde mücahit olarak adlandırılsa bile.

Bu bağlamda Sahih-i Müslim de geçen Ebu Hureyre'nin kıyamet günü ateşin kendileriyle tutuşturulacağı 3 kişiden bahsettiği hadiste Rasulullah s.a.v şöyle buyurmuştur; "Ateşin kendileriyle tutuşturulacağı 3 kişiden biri de; Allah c.c yolunda cihad edip şehit olan kişidir. Bu kişi hesap için huzura getirilir.

Allah c.c ona nimetlerini hatırlatarak sorar;

—Dünyada iken ne yaptın?

—Ya Rabbi senin yolunda şehit olana kadar cihad ettim, der.

—Allah c.c; "Yalan söyledin" buyurur.

Melekler de Allah'ı c.c tasdik ederek;

—Yalan söyledin, sen insanlar; ne kadar cesaretli, cesur desinler veya yiğitliğini övsünler diye, arkandan kahramanlıklarını anlatsınlar diye savaştın" derler.

İşte bu kişi kıyamet günü ateşin kendileriyle tutuşturulacağı 3 kişiden birisi. Yani bunun anlamı; o kişi her ne kadar bizim lugatimizde "mücahid" olarak isimlendirilse de, her ne kadar insanlar tarafından "Şehit" olarak isimlendirilse de yaptığı amelde ihlâsı kaybettiğinden dolayı Allah c.c katında riyakâr bir günahkâr olarak muamele görmüştür. İşte bu hadis bizim için büyük bir ibret vesilesidir. Hadisi rivayet eden Ebu Hureyre her ne zaman bu hadis ile ilgili konuşmaya başlasa gözünden yaşlar boşalmaya başlar ve olduğu yere bayılıp düşer, ancak yüzüne su serpildiği zaman kendine gelirdi ve bu olay defalarca tekrarlanmıştı. Çünkü bu insanlar yaptıkları amellerini salih bir şekilde yapıyorlardı. Bunu ise gecelerini kıyamda, gündüzlerini ise Kur'an tilaveti ve talimi yaparak başarıyorlardı.

Hadiste anlatılan kişi canını, kanını zahiren Allah c.c yolunda feda eden birisi, ancak buna rağmen kötü akibetten, Allah c.c'ın azabından kurtulamadılar. Hâlbuki bu yapılan ameller görünüş itibariyle (zahiren) salih (ihlâsla yapılan) amellerdi.

Aynı zamanda bu hadis bizlere; gördüğümüz her uğraşının, her cihadın gerçek cihad, her mücahidin de mücahid olmayabileceğine işaret ediyor. Bu durumda yapılan amelin boş bir uğraş, cihad ameliyesi olmaması için çok hassas ve dikkatli olmamız gerekiyor. Çünkü Allah c.c katında " cihad" O'nun tarafından övülen cihattır.

Öyleyse Cihadın hakikati nedir?

Bu sorunun cevabını peygamber s.a.v Tirmizi de geçen sahih bir hadiste bizlere şöyle öğretmektedir; "Mücahid Allah'ın zatında kendi nefsiyle cihad edendir."

Ayrıca Peygamber s.a.v burada bizlere cihad hususunda göz ardı edilmemesi gereken mühim bir noktayı ve temel bir ilkeyi hatırlatıyor. Bu şu manaya gelmektedir; kişi görünüşte (zahiren) mücahid, ameli ise görünüşte (zahiren) cihad olabilir. Ancak bu mutlak olarak onun Allah c.c katında da mücahid amelinin de cihad olacağı anlamına gelmez. İhtimal ki zahiren cihad olan amel, kıyamet günü diğer amellerini de yok eden ve aleyhine kullanılan bir amel olabilir. Burada bizlere de bir görev düşüyor, bizler, Müslümanlar ve Allah c.c yolunda cihad edenler olarak özellikle kendi nefsimizi ve kendi cihadımızı ciddi anlamda sorgulayıp analiz ederek şu soruyu sormamız gerekiyor; "Bizler gerçekten Allah c.c'ın kitabında vasfedilen mücahitler miyiz? Ve yahut pratikte yaptığımız, cihad olduğunu iddia ettiğimiz amel, gerçekte Allah c.c'ın övdüğü, razı olduğu, sevdiği ve yapılmasını emrettiği cihad mı? Yoksa ismi cihad olan ama içi boşaltılmış bir uğraş mı?

Değerli kardeşlerim!

Bu soruların cevabı, cihad ahkâmını (hükümlerini-ilkelerini) tam olarak bilmek ve Allah c.c'ın kitabında ve Rasulünün sünnetinde vasfettiği, tanımladığı "gerçek mücahit kimdir" öğrenmekle verilebilir.

Bu konuda sözü daha fazla uzatmadan Peygamber s.a.v'in cihadın anlam ve mahiyetini açıklayıcı hadisleri üzerinde durmaya çalışacağız.

Sünen-i Nesa-i'de ve İmam Ahmed'in Müsned'inde geçen bir hadiste Rasulullah s.a.v. şöyle buyurmuştur; "Savaş iki türlüdür. Birisi Allah'ın rızasını kazanmak ister ve komutanına itaat eder ve değerli malını bu yolda harcar ve arkadaşına yardımcı olur, kötülüklerden kaçınırsa bu kimsenin uykusuna da uyanıklığına da sevap yazılır.

Kim de gösteriş için savaşır veya savaştı desinler diye savaşır, komutanına isyan eder ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarırsa, bu da yaptıklarının karşılığını mutlaka bulur." (Dârimi, Cihad: 25; Ebû Davud, Cihad: 25)

Hadisten de anlaşılacağı üzere "Cihad" yerilen ve övülen olarak iki kısma ayrılır:

BİRİNCİ BÖLÜM:

"Allah c.c'ın rızasını gözeterek cihad etmek"

İlk şart ihlâs;

Kişi cihad ederken önceliği ihlâsa vererek rıza ve memnuniyeti Allah c.c katından bekleyecek. Dolayısıyla cihad için kendisini harekete geçiren, bu yola çıkartan, sevk eden sebep Allah c.c'ın dinine yardım etme niyeti veya Allah c.c'a daha da yakınlaşma arzusu olacaktır. Bir diğer sebep ise; eğer Allah c.c yolunda cihada çıkmazsa, Allah c.c katında bir kınama, kötü bir akibete (cezaya) uğrama korkusu olmalıdır. Nasıl ki yapılmadığı takdirde bir ceza yahut kınamadan korkulması gerekiyorsa, aynı derecede, yapıldığı takdirde büyük mükâfatların vaad edildiği bu amelin karşılığında (sevabını) Allah sübhanehu ve tealadan beklemek gerekiyor. Cihad amelini Allah c.c'ın katındaki yüksek dereceleri arzulayarak, isteyerek yapmak. Bütün bu saydıklarımız "Allah c.c'ın rızasını istemek" sözümüzün tafsilatı ve eş anlamlısıdır.

İkinci şart ise "imama- Emire" itaat;

O senin başındaki emirdir. İtaat açısından imam (halife) ile onun yardımcılığını ikame eden kişi arasında fark yoktur. (Yardımcıdan kasıt, senin kendisiyle direkt temas halinde bulunduğun kişidir) Günümüzde olduğu gibi tek bir çatı altında toplayan meşru bir imamın (halifenin) olmaması durumunda ise Müslüman cemaatlerin liderleri ve komutanları imamın yerini alırlar. Bu kendisinde şüphe olmayan bir şeydir. İmam'ın kaybolması ve yahut imamet makamının boş kalması gibi durumlarda küçük İslami gruplar kendi içlerinde birer emir seçmek zorundadırlar. Bu konuyla ilgili fıkıhta birçok konu zikredilmiştir. Şüphesiz bu konular içerisinde en mühim olanı "Cihatta Emirlik" konusudur. Çünkü işitmek ve itaat etmek üzere kurulu olan bir emirlik ve cemaat olmaksızın cihadın varlığı düşünülemez, cihadın tamama ermesi ancak bu ikisinin varlığı ile mümkündür. Öyleyse meşru imam- halifenin olmaması halinde insanları sevk ve idare edecek kimdir? Sorusunun cevabı elbette ki "cihad emirleri" olmalıdır.

"İmama itaat"; Bu itaatin kapsamına başında bulunan cihad emiri de girmektedir, hem de işitmek ve itaat etmek üzere olunulan bir yükümlülüktür. İtaat olmadığı takdirde cemaatin varlığından da bahsedilemez. Çünkü cemaati ayakta tutan şey bu ikisidir.

Peki gerçekte cemaat nedir?

Cemaat; başlarında emirlerine itaat edilen bir yönetimin (emir- mes'ul-komutan) bulunduğu topluluktur.

Emir; o topluluktan sorumlu olan, kendine itaat edilen, emirleri uygulanan kişidir. İşte böylesi bir topluluk cemaat olabilir.

Aksi takdirde salt olarak belirli bir mekânda bir araya gelen grup veya topluluk cemaat sayılmaz.

Özetle; "İmama- Emire itaat"ın sınırları şöyle olması gerekir:

Haramı emretmediği ve işlemediği, şeriata muhalefet etmediği sürece her şeyde itaat zorunludur. (Özellikle cihad emiri için durum böyledir). Aksi takdirde takınılacak tavır nasslarla belirlenmiştir; "Yaratana isyanda, yaratılana itaat yoktur", "İtaat ancak iyilikte vardır." Dolayısıyla masiyet içeren her hangi bir amelde ne emire ne başkasına asla itaat olmaz.

Üçüncü Şart; "Değerli şeylerden infak."

Değerli mallardan infak iki anlamda kullanılmıştır. Ya değerliden kasıt olarak mal olan her şeye işaret edilmiştir, çünkü malın cinsi ne olursa olsun insanın yanında kıymetlidir. Ve yahut burada genel olarak maldan ziyade değerli olan şeylerden infakı teşvik etmek amacıyla daha özel şeyler (altın, mücevharat v.b.) kastedilmiş olabilir.

"Değerli Şeylerden İnfak"

Allah c.c yolunda cihada infak her Müslüman üzerine gereken bir yükümlülüktür. Bu cihad özellikle günümüzdeki gibi bir cihad olursa bu yükümlülük daha da ağır bir yükümlülük getirmektedir. Müslüman olan her bir kişiye malıyla canıyla cihad etmesi vacibtir.

Değerli kardeşlerim;

Şunu iyi bilmek gerekir ki; canımızla yaptığımız cihad, malımızla yapmamız gereken cihadın yükümlülüğünü üzerimizden kaldırmamaktadır. Nasıl ki can ile cihad üzerimize vacibse, infak edecek malımız olması halinde bizden her bir kişi üzerine aynı şekilde malı ile cihad etmesi vacibtir. Elbette ki şu bir gerçek ki; İslam ümmeti olarak büyük çoğunluğumuz gayet mütevazı imkânlar ile hayatlarımızı sürdürmekteyiz. Devasa servetlerden bahsetmek mümkün değil. Buna rağmen zengin bir Müslüman buraya canıyla cihad etmeye gelse bu üzerinden malıyla cihad etme amelini kaldıracak değildir. Kaldı ki cihad ameli normal zamanlarda "Farz-ı Kifayedir." Ancak Müslümanların ister ihtiyacı olsun ister olmasın maldan infak etmek vacib kılınmıştır. Eğer vacib kılınmasaydı ihtiyaç olunduğu vakit sahiplerinden istenmek zorunda kalınacaktı. Bu ise insan nefsine ağır ve zor gelen amel olacağından Müslümanların fitneye düştüğü bir mesele haline gelecekti. Ancak her şeyi en iyi bilen Allah c.c bu konuda mal sahibi Müslümanlara mallarından infak etmeyi vacib kılarak böylesi bir fitne kapısını hiç açılmamak üzere kapatmıştır. Ancak ihtiyaç olsa da olmasa da Allah c.c yolunda cihada yapılan infak Allah Sübhanehu ve tealaya itaatte nefsin cömertliğini ve Allah c.c'ın rızasını kazanmadaki gayretini gösteren bir işarettir.

Dördüncü Şart "Kardeşine karşı yumuşak ve yardımcı olmak."

Ona muamelesinde yumuşak olur, ona sıkıntı vermez, ona sert davranmaz, ona karşı büyüklenmez, üstünlük taslamaz, bilakis ona karşı olabildiğince tevazu ile davranır ve alçak gönüllü olur.

Allah cc şöyle buyuruyor: "Müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli)'›

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırmazlar). Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir." (Maide Suresi 54)

"Kardeş" O beraber cihad edilen kişidir, O cihadda en yakın arkadaştır, O omuz omuza verdiğin kardeşindir. "Kardeşine karşı yumuşak olmak" çünkü bu cihadda sana eşlik eden odur, sana yoldaş olan odur, sana dost olan odur.

"Kardeşine karşı yumuşak olmak;" yani ona karşı davranışlarında şefkatli ve merhametli olmandır. Merhamet kanatlarını olabildiğince alçaltman, tevazu ile yaklaşman, onun işlerini kolaylaştırmandır.

"Kardeşine karşı yumuşak olmak;"

Allah c.c. Rasulünün bu kısa sözü gerçekten birçok anlam ve manayı ihtiva etmektedir. Öyle ki namaz içinde dahi şu sözleriyle kardeşine olması gereken yumuşaklığın sınırlarını arz etmektedir: "Sizin en hayırlınız namazda iken omuzları en yumuşak olanınızdır" (Sahih hadis)

(Burada namaz için saf tutulduğunda Allah Rasulünün safta en çok önem verdiği şeylerden biri olan omuzların birbirine yapıştırılması kastedilmiştir.)

Aslında cihad sertlik üzere bina edilen bir ameldir. Cihad tavizsizlik, kuvvet ve sertlik demektir. Her ne kadar cihatta bu olgulara ihtiyaç varsa da buna mukabil bu faziletli amelin tamama erişi veya mükemmellik derecesine çıkışı elbette ki kardeşine, yoldaşına, şefkatli olmakla olur. Allah c.c şöyle buyuruyor: "Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı sert ve çetin, kendi aralarında ise oldukça merhametlidirler." (Fetih Suresi 29)

Mü'minler arasında sevgi ve saygı, merhametli olmak, şefkatli davranmak, alçak gönüllü olmak, iyilik yapmak, ona sevgi duymak, işte bütün bunlar Allah cc' ın katından mü'minlerin arasına konulan bir ikram, bir lütuftur. Elbette ki bu saydığımız kavramlar insandan insana değişiklik gösterebilir. Ancak şu bilinmelidir ki, ne kadar kardeşine tevazu ile alçak gönüllük ile yaklaşırsa Allah c.c katında yükselir. "Allah c.c için tevazu sahibi olan hiç kimse yoktur ki Allah c.c onu yüceltmesin."(Hadis-i-şerif)

<u>Beşinci Şart "Yeryüzünde fesat çıkarmaktan uzak durmak"</u>

"Fesat çıkarmaktan uzak durmak" bu genel ifadedir ve fesadın bütün çeşitlerini kapsar. Allah c.c'ın sevmediği, razı olmadığı, emretmeyip nehyettiği her şey kerih (kötü gördüğü, öfkelendiği, yerdiği) her şey fesat'tır.

"Fesat çıkarmaktan uzak durmak;" şeriata muhalif olmadığı sürece akıl ehli insanların fesattır diye üzerinde ittifak ettikleri şeylerde fesattır. İnsanın kötü işlerden ve fesattan sakınması gerekir. Sakınmak ise uzaklaşmak ile olur. Yani fesada kalkışmayacak, ne onu yapanlardan olacak ne de onu yapanlara arkadaş olacak.

"Fesat çıkarmaktan uzak durmak."

"Fesat"; Haksız yere cana kıymaktır, insanların mallarını gasp etmektir, insanlara üstten bakmak, kibirli olmaktır ve zulmetmektir. Yeryüzünde hüküm sahibi olmayı istemek, bozgunculuk yapmak, insanları zorla tahakküm altına almayı istemek de fesadın çeşitlerindendir. Mücahit ise bir takım afetler ve büyük fitnelerle karşı karşıyadır. Bu içinde imtihana tabi tutulduğu, aleyhine olan, Allah c.c.'a sığınması gereken en büyük fitne, nefsini insanlara karşı üstün görme fitnesidir. Bu fitne kendisine (Allah c.c'ın izni olmaksızın, şeriatın izni olmaksızın) insanlara zulmü meşru görme, haksız yere mallarını ellerinden alma, haklarını çiğnemeyi meşru gösterecektir. Çünkü insan eline silah geçtiği anda benliğini bir yücelik arzusu kaplamaya başlar, fıtratında olan üstün gelme, hâkim olma, hükmetme, sınırları çiğneme, yasakları tanımama gibi nefsi emmarenin (kötülüğü emreden nefis) alametleri olan sıfatları ortaya çıkarmaya başlar. İşte bu noktada mücahiti eli silahlı diğer insanlardan ayırt eden en büyük özelliği devreye girmesi gerekir ki bu da; " fesat'tan uzak durmak" özelliğidir. Mücahit nefsi emmarenin bu kötü çağrısına kulak tıkayarak Rabbinin ve Rasulü'nün çağrısına kulak vermeli, nefsine; insanlara karşı mütevazı olması gerektiğini, bu tip mahzuru büyük davranışlardan kaçınması gerektiğini nasihat etmelidir. Ayrıca cihadına, kalbine, nefsine ve ameline sahip çıkarak Allah c.c'ın koyduğu şeriatın sınırlarına azami dikkat etmesi gerekir. Bu bağlamda Allah c.c'ın şu sözüne kulak vermesi kendisine cihadı boyunca yeterli gelecektir; "Kim Allah c.c'a sığınır-iltica ederse işte o sırat-i müstakim üzere hidayete erdirilir"

"Fesat'tan uzak durmak." Yine bu fesatlardan biriside, cihadi gurupların arasında-içlerinde olan fesatlar ve fitnelerdir. Bunların en başında; sürekli olarak konuşup hiç iş-amel yapmamak, yapanları da alıkoymak, tefrika-ayrılık çıkarmak, kardeş gruplar arasında fitne olabilecek şeyleri yaymak, haksız bir şekilde Müslüman âlimlere, komutanlara ve cemaatlere iftiralar atmak. İşte bunların hepsi fitnedir ve yeryüzünde bozgunculuk (fesat) çıkarmaktır. Öyleyse gerçek bir mücahit olmanın şartlarından biriside "yeryüzünde bozgunculuk yapmaktan fesat çıkarmaktan korunmaktır."

"Kim Allah'ın rızasını kazanmak ister ve komutanına itaat eder ve değerli malını bu yolda harcar ve arkadaşına yardımcı olur, kötülüklerden kaçınırsa bu kimsenin uykusuna da uyanıklığına da sevap yazılır."

İşte bu şartlar yerine getirildiği takdirde kefesini dolduracak ameller olacaktır. İşte bu şartlar bir araya getirilip amel edildiğinde cihad eden "gerçek mücahit" cihad ise "gerçek cihad" olacaktır. İşte o zaman uykusunda da uyanıkken de ecir toplayan "ecir avcılarından" olacaktır.

İKİNCİ BÖLÜM

<u>Cihadın İkinci Bölümü</u>

Bu bölümü cihadın diğer çeşidi olarak da isimlendirebiliriz. Burada anlatacağımız cihadın şekil açısından insanların cihad olarak isimlendirdikleri, zahiren cihad olarak gördükleri, gözleriyle gördükleri şeye itibar ederek "cihad" dedikleri veyahut kişilerin yaptığı konuşmalara dayanarak; "bu mücahit"tir dediği bir vakıa, hoşgörülü ve müsamaha ile davranma tutumunun birer tezahürüdür. Makalemizin en başında verdiğimiz hadiste de Nebi s.a.v bu amele; "cihad" ismini veriyordu; "Kim övünç için, gösteriş için cihad eder, imama isyan eder ve yeryüzünde fesad çıkarırsa işte o gittiği cihaddan ancak elleri boş döner.'

Kim bu sıfatlarla cihadına ortak eder ve cihadını bu sıfatlarla devam ettirirse, bu ameller kıyamet günü kendisini ilk hesaba çekileceği ve önüne büyük problemler çıkaracak olan amellerdir.

<u>"Övülmek-övünmek için cihad etmek"</u>

İnsanlara karşı övünmek ve cihadını övmelerini beklemek......

"Riya (gösteriş) İçin Cihad Etmek."

Riya insanların gözünde farklı bir yere sahip olmak, övgüler almak amacıyla yapılan amelin onlar tarafından görülmesini istemektir. İşte böyle bir amelin sahibi Allah c.c'ın rızasını terk ederek, sadece insanlar nezdinde bir itibara sahip olmak ister. Onların gözlerinde, kalplerinde yücelmek, yükselmek maksadı taşımaktadır. Böylece Allah Rasulünün "kim gösteriş için cihad ederse" sözündeki riya için cihad edenler grubuna dâhil olur. Kişiyi cihada çıkaran şey Allah c.c yolunda cihad etmek değil, bu takdirde bilakis gösteriş yapmaktır.

"Duyulmak-Duyurmak İçin Cihad Etmek"

Duyulmak; bu insanlara yaptığı işi duyurmak anlamına gelmektedir.

Duyulmak ve gösteriş ikisi aslında bir kapıya çıkan şeyler olmakla beraber, biri görmekle alakalı, diğeri ise duymakla alakalı olan şeydir. İnsanlara duyurmaya çalışmak, görmeseler dahi ; "ben, biz şöyle yaptık, böyle yaptık" gibi sözlerle insanların kendi yaptığı işten-amelden bahsetmeleri, konuşmalarını istemek. İşte bu sebeple sahabe r.anhum cihadda karşı karşıya kaldıkları olaylardan ve şahit oldukları meselelerden bahsetmeyi iyi görmezler. Anlattıkları şeyler ise ya insanların faydalarına olacak bir durum veyahut terbiye, talim veyahut da şer'i bir meseleye hüküm vermede delil amaçlı olarak kullanılabilecek şeylerdi. Bunlardan bahsetmelerinin sebebi ise; ola ki yaptıkları amelleri anlatmaları durumunda amelleri heba olur veya amelleri yok eden diğer sebepler nefislerinde vuku bulur korkusuydu. Allah c.c'dan af, afiyet ve amellerimizi muhafaza etmesini istiyoruz.

"İmama-Emire İsyan Etmek"

Önceki hadiste geçen itaatin aksine burada isyan söz konusu ediliyor. İmama isyan ister açıktan ister gizliden olsun, bu yeryüzünde bozgunculuk çıkarmak anlamına gelir. İmama isyan etmek; emirlerini tatbik etmemek, onu dinlemeyerek itaatten çıkmak isyanın ta kendisidir. Yahut isyan çoğu zaman küçük bozgunculuktur. İmama isyanda cihadın Allah c.c'ın razı olmadığı ikinci kısmından önemli bir noktadır. Demek ki imama itaat Allah sübhanehu teala'nın sevdiği gerçek bir mücahid olmanın en büyük vasıflarından ve olmazsa olmazlarından biridir.

"Yeryüzünde Fesat çıkarmak"

Rasulullah s.a.v. şöyle buyurdu; "Bu cihad etti, bu da savaştı ve savaşan elleri boş döndü." Yani savaşından, mücadelesinden hiçbir şey elde edemeden döndü. Ne lehine ne aleyhine hiçbir şey kazanmadı. Hadiste geçen "kefaf" kelimesi lehte aleyhte hiçbir şey elde edemeyen kişi için kullanılır. Mesela bir adam malını satmak ve karşılığında bir şeyler almak için pazara gider, alış veriş yapar, pazarları dükkânları dolaşır ve evine dönerken bakar ki giderkenki haliyle dönüyor. Ne kar etmiş, ne zarar. İşte böyle bir adam için "kefaf" (eli boş) döndü denilir. Aynı zamanda bu kelime bir şeyin yeterli halde olması, en alt sınırda olması hallerinde de kullanılır. Rasulullah s.a.v şöyle buyurmuştur: "Allah'ım Muhammed Ailesinin azığını kefaf kıl." Yani yetecek kadar kıl. Rasulullah s.a.v yukarıda saydığımız vasıfların sahipleri içinde bu kelimeyi kullanmış ve onların bu sıfatları taşımış olmaları hasebiyle hiçbir şey elde edemediklerini velev ki canlarını ortaya koymuş olsalar bile üzerlerinde taşımış oldukları bu sıfatların kendilerine hiçbir kar getirmediğine bilakis zarara uğrattığına işaret etmiştir. Allah'a yemin olsun bu kulağımıza küpe olması gereken çok büyük bir şey; insan bu hadisleri duyduğu zaman gerçekten büyük bir korkuya kapılıyor. Kişi cihad edecek, canını verecek, kanını akıtacak ancak hiçbir şey kazanamayacak!

Allahım bizleri böyle olmaktan koru!

Değerli kardeşlerim!

Bu durumda bizler iki ateş arasında kalıyoruz;

1- Ya cihad'dan geri kalmak!

2- Ya da cihad edip, yaptığın cihad'dan hüsranla dönmek.

Böylesi sıkıntılı bir halde bizim üzerimize düşen tek bir görev vardır; O da bütün bu sayılan sıfatlardan, sıkıntılardan Allah c.c'a sığınmak. Bizi kutuluşa erdirecek, kazananlardan, başaranlardan, kendilerinden ve amellerinden razı olunanlardan olmak için cihadımızda sadece Allah'c.c'ın rızasını gözetmek ve diğer bütün kötü hallerden kendimizi arındırmak, gerçek mücahitler olmak için yalnızca O'na dayanıp, yalnızca O'na tevekkül etmek, bizi başarıya ulaştırması için dua etmek gerekiyor.

Karşı karşıya kaldığımız bu iki tehlike hususunda kardeşlerimizi uyardığımızda bazen şöyle bir söz işitebiliyoruz: "Madem cihada gidip sonra fitneye düşeceksem ya da hiçbir şey elde edemeyeceksem, o zaman bende cihada gitmem. Bu durumda kardeşlerimize şu ayeti hatırlatırız; "Onlardan bir kısmı: "Bana izin ver ve beni fitneye katma" der. Haberin olsun, onlar fitnenin (ta) içine düşmüşlerdir. Hiç şüphesiz cehennem, o inkâr edenleri mutlaka çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe Suresi 49)

Bilakis cihad senin üzerine her zaman tayin edilmiş bir sorumluluktur, normal bir zamanda dahi cihadın hükmü vacibtir, kaldı ki şu zamanımızda ise bu vucubiyyet artık cihad âlimlerinin fetvalarıyla farz-ı ayn halini almıştır. Hiçbir özür olmaksızın cihaddan geri kalan kişi en büyük haramlardan birini işlemiş sayılır. Böylesine basit ve sıradan bir sebebin arkasına sığınarak cihaddan geri kalan kişi Allah c.c.'ın bütün öfkesini, gazabını üzerine çeker, cihadı terk ederek geride kalan kişi eğer tevbe etmez ve tevbe yollarını aramaz ise Allah c.c'ın cehennem vaadiyle karşı karşıya kalacaktır.

Öyleyse Değerli Kardeşim;

Bize düşen görev; Hiçbir şeyden korkmadan, üzerimize tayin edilmiş olan cihad farizasını yerine getirmek ve Allah c.c'ın sevdiği ve razı olduğu bir mücahid olabilmek için çalışmaktır.

Değerli Kardeşim;

Senin Cihadın ilk olarak bulunduğun yerde başlar, annenin sıcak kucağı ve cihada çıkmak arasında bir tercih yapar ve cihada çıkarsın. Allah yolunda cihad etmek için arkanda dünyayı, sevdiklerini, aileni, dostlarını, çocuklarını, eşini, yurdunu terk ederek buraya "Cihad Beldelerine" gelirsin.

Sonra seni ilkinden daha ağır ve daha büyük bir cihad (mücadele) bekler ki o da; gerçek bir mücahit olabilmek için gereken şartları yerine getirmek için çalışmandır...

Peki, neydi o şartlar?

Gel! Bir daha hatırlayalım Peygamberin dilinden sayılan gerçek bir mücahit olabilmek için sayılan şartları;

1- Allah'ın rızasını ummak-gözetmek.

2- İmama-Emire itaat etmek.

3- Değerli şeylerden infak etmek.

4- Kardeşine yumuşak davranıp, ona işlerinde kolaylık sağlamak.

5- Fesad ve bozgunculuk çıkarmaktan, yapmaktan kaçınmak.

Evet, öncelikle mücadeleyi kendi nefsinle gerçekleştirmen gerekir, "Mücahid Allah'ın zatında kendi nefsiyle mücadele edendir." Önce nefsinle mücadele ederek onu Allah subhanehu ve teala'nın şeriatına uygun bir şekilde terbiye etmen ve sonra bu yoldaki sorumlulukları taşımaya hazır bir hale getirmen gerekir, ta ki Allah c.c'ın sevdiği ve razı olduğu bir mücahid olana kadar.

Cihad, Cihad, Cihad her yerde her zaman, son nefesimize, kanımızın son damlasına kadar her zaman Cihad...

Cemal İbrahim Misrati Atiyyetullah

YIPRATMA VE OTORİTE SAVAŞI ARASINDA

Bilindiği üzere âlimler cihadı 'savunma ve talep cihadı' olmak üzere iki kısma ayırırlar. Bu adlandırmalar, hakikate göredir. Birincisi, düşmanlar saldırıda bulunduğunda, İslam diyarını ve Müslümanların haremlerini korumak içindir. İkincisi ise kâfirleri kendi yurtlarında aramak veya nerede bulunurlarsa bulunsunlar onlara karşı savaşmaktır.

Cihadın meyveleri, eserleri ve neticeleri bakımından ise "Yıpratma türü cihad" ve "Otoriteyi ele geçirme cihadı" şeklinde taksim edilir.

Meyveleri düşmanı yok etmeye ulaşamayıp yalnızca Allah düşmanlarını yıpratmayı hedefleyen, onları kızdıran, onlardan bazı şeyler ele geçirilen, onları korkutan, bazı Müslümanlar üzerindeki eziyetlerini engelleyen, bazı mustazafları veya esirleri kurtaran savaş türü, kısa süre içerisinde Müslümanların otorite sağlamalarına neden olmasa da meşru ve salih bir ameldir. Allah'ın dilemesiyle bunu yapanlar muhsinlerdir. Yenilmişler ve çökmüşler hoşnut olsalar da olmasalar da bu böyledir.

Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Bu, gerçekten onların Allah yolunda bir susuzluk, bir yorgunluk, 'dayanılmaz bir açlık' (çekmeleri), kâfirleri 'kin ve öfkeyle ayaklandıracak' bir yere ayak basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları karşılığında, mutlaka onlara bununla salih bir amel yazılmış olması nedeniyledir. Şüphesiz Allah, iyilik yapanların ecrini kaybetmez."**

Yine şöyle buyurmaktadır: "**Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın. Bununla, Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunların dışında sizin bilmeyip Allah'ın bildiği diğer (düşmanları) korkutup-caydırasınız.**"

Yine şöyle buyurmaktadır: "**Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz?**"

Allahu teala genel olarak kullarını kendi yolunda ve aynı zamanda mustazaf Müslümanların kurtarılması yolunda savaşa teşvik etmiştir.

Buda meşru ve salih bir ameldir.

Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hastayı ziyaret ettiğinde şu şekilde dua ederdi: *"Allah'ım, kuluna şifa ver, senin için namaza yürüsün ve senin düşmanlarına zarar versin."* Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), düşmanlara zarar vermeyi, Müslüman kulun vazifelerinden ve yaşam amaçlarından birisi saymış ve bu duayı, Müslümanlara sürekli hatırlatmak, buna teşvik etmek ve yaratılmış oldukları büyük ve yüce amaçları gerçekleştirmeleri için sağlıklarını değerlendirmelerine bir uyarı amacıyla hasta duasında zikretmiştir. Amaçların en yücesi: Yalnızca Allah'a ibadet ve düşmanlarına zarar vererek Allah'ın dinini desteklemektir. Müslüman bunun için yaşar. Bunlar, Müslümanın en büyük vazifelerindendir. Hastalık sebebiyle bunlardan geri kaldığında ise, geri dönebilmek için Allah'tan sağlık diler.

Bu savaş türü, zamanımızda, dünyanın farklı bölgelerindeki Müslümanların genel olarak yürütmekte oldukları savaş türüdür. Bu, -söylediğimiz gibi- her ne kadar salih bir amel ve şu anda burada sayamayacağımız birçok meyveleri bulunan bir eylem olsa da, bunun dışında başka bir savaş türü daha vardır ki Müslümanlar çabalarını ve potansiyellerini daha çok ona yönlendirmelidirler. Bu, 'otorite' veya muasır terimlere göre 'özgürlük savaşıdır.' Bu gün Müslümanlar bu savaş türüne çok daha fazla ihtiyaç duymaktadırlar. Bunda da Allah düşmanlarına çok ciddi zararlar verilmektedir ve bunun meyveleri, birinci savaş türünde olduğu gibi yalnızca düşmana zarar vermek veya bazı mustazafların kurtarılmalarıyla sınırlı değildir. Bunun meyvelerinin en önemlilerinden birisi, yeryüzünde Müslümanlara otorite sağlamasıdır. Bilindiği üzere bu gün İslam ehlinin en büyük musibetlerinden birisi, dinlerini ikame edebilecek ve sığınabilecekleri bir İslam devletlerinin olmamasıdır.

Bu savaş türü, yani Müslümanların yeryüzünde otorite sağlamaları veya kendilerine ait bazı ülkeleri zorba, ihtilalci ve gaspçı tağutlardan özgürleştirmek için yapılan savaş, yıpratma savaşından farklı bazı imkânlara ve şartlara ihtiyaç duymaktadır. Yine rabbani âlimlerin, amel eden davetçilerin ve kınayıcıların kınamasından etkilenmeyen sadık mücahidlerden akıl, dirayet ve tecrübe sahibi kimselerin iştirak ettikleri genel ve kapsamlı bir plana ihtiyaç duyar. Öyle ki bu cihadın kontrolünü kendileri üstlenirler ve ürünlerini kendi temiz elleriyle, saf yönelimleriyle ve ihlaslı niyetleriyle bizzat kendileri yetiştirir ve yine aynı eller, niyetler ve yönelimlerin, -başkalarının değil- bizzat kendileri devşirmesi için ürünlerinin olgunlaşmasını beklerler.

1-Tevbe: 120
2-Enfal: 60
3-Nisa: 75

Sadık mücahidlerin cihad etmeleri, cihadlarında ihlaslı olmaları ve bazı Müslüman ülkeleri özgürleştirmeleri ve sonrasında da, demokrasi, seçimler ve bunların dışında sapık çoğunluğa dayanan cahili yöntemlerle, kahramanların başları ve şehidlerin kanları üzerinden cihadlarının meyvesini devşirerek, sadık mücahidlerin uzun ve yorucu cihadlarından sonra, her kovulmuş, rezil ve hastaların yönetime gelmeleri, ne şer'an nede aklen caiz değildir.

Kuvvetleri ve cihadlarıyla Afganistan, Çeçenistan veya Bosna'da, Rusları, Sırpları ve diğerlerini hezimete uğratan sadık savaşçı mücahidler niçin kendilerinden utanmaktadırlar? Ülkeleri özgürleştirdikleri kuvvetleriyle, işleri ele almaktan niçin utanarak ve çekinerek geri durmaktadırlar?

Onlar, insanlar arasında işleri ele almaya en layık olanlar değiller midir?

Bir gün meşhur askeri mücahid komutanlardan birisinin bazı açıklamalarını okuduğumda çok üzülmüş ve karamsarlığa kapılmıştım. Bir röportajda, özgürleştirme savaşının bitmesi halinde o ve benzeri askeri komutanların yönetime geçip geçmeyecekleri sorulduğunda, 'hayır' yanıtını vermiş ve 'kendisinin bir mücahid olduğunu, amacının tüm mekânlardaki Allah düşmanlarına karşı savaşmak olduğunu (yani yalnızca yıpratma savaşı yaptığını), yönetim ve siyasetin ise ehli bulunduğunu kendilerinin buna ehil olmadığını' açıklamıştır.

Bu saçma sözler, cihadına, şehidlerin kanlarına, gençlerin ömürlerine ve bu cephelerde dolan ümmetin potansiyeline saygı duyan ve İslam devletini yitirmesiyle bu ümmetin başına gelenleri ve bu ümmetin sığınabileceği ve oradan hareket edebileceği bir yurda ne kadar ihtiyacı olduğunu bilen bir mücahidden çıkmamalıydı. Bu, zikri geçen kardeş hakkında şüphe uyandırmak için değildir. Onun tüm bunları bildiğinden ve bunlara saygı duyduğundan şüphe etmiyorum. Ancak bu sözün niçin söylendiğini anlayamıyorum, soğuk bir takva mı, geri durma mı yoksa yerinde olmayan bir tevazu mu?

Otoritenin ele geçirilmesinden sonra yönetime geçmek ve kontrolü ele almak niçin mücahidlerin hesabında olmasın? Meydanlarda kendilerini ispat eden, topların ardında ve mayın tarlalarında sebat eden onlar değil miydi?

Bunlar, insanların en ihlaslıları, en temizleri ve yönetim için en güvenilirleri değil midir?

Öyleyse niçin yönetimden uzak duruyorlar?

Ne zamana kadar projeleri yıpratma savaşını ve şehadet emellerini aşamayacak? Düşmanı yıpratma ve şehadet emellerinin yanında otorite projesinin benimsenmesinin ve bunun için çalışılmasının engeli nedir?

Sahabe, tabiin ve diğer İslam şehidlerinden aktarılan olayların ekserisinin konumunu bilmemiz doğru bir fıkıh ve bilinçten değil midir? Onların en çok istedikleri ve bunun için dua ettikleri şey, atını kesmek, düşman kelleleri ile kılıçlarını sulamak ve şehadetle rızıklanmaktı. Ancak bunların çoğu, bir hilafet ve Müslümanların kendi devletleri gölgesi altında oluyordu. Bu devletin bulunmadığı dönmelerde ise duaların ve emellerin, -geçen dua ve emellerin yanında-, İslam'ın izzetinin gerçekleşmesi ve Müslümanların otorite sahibi olması için çalışma alanlarını da kapsamalıdır.

Fikirleri ve projeleri yıpratma savaşını aşıp hesaplarına özgürlük ve otorite için savaşmayı da katan bazı cepheler için yeni yeni sevinmeye başlıyoruz ki hemen bu sevincin saflığını, uğursuz, velayeti karışık, sapık düşünceli, bozuk menhecli kimseler bozuyorlar. Mücahidlerden askeri komutanlar velayetlerini onlara veriyorlar.

Hendeklerde ve topların arkasında değil, masa başlarında oturuyorlar ve meyveleri devşirmeyi bekliyorlar! Veya bazı mücahidlerin kanlarının ve canlarının meyvesini teslim ettikleri seçim sandıklarıyla karşımıza çıkıyorlar.

Bu asırda, çok kısa bir zaman diliminde birçok farklı tecrübelerle Müslümanların tekrarladıkları aynı olaylar ne kadar da acıdır. Bundan dolayı da, ihlaslıların, mücahidlerin, fedakârların ve şehidlerin çokça bulunmasına rağmen, otorite sahibi olmaya muvaffak olamamışlardır.

Diktatörler, tağutlar, mücrimler, katiller hatta hünsaların hevaları ve küfürleriyle bizi ve ümmeti yönetmek ve batılı ve Amerikalı efendilerine hazırlamak için ülkelerimizdeki yönetim saraylarına hücum etmelerine izin veriliyor!

Niçin onlardan öncekilerin hilafete entrikalar düzenlemeleri, inkılaplar yapmaları, silah gücüyle Müslümanların ellerinden yönetimi almaları ve müşriklerin hükümleriyle yönetmeleri caiz oluyor da, bu, mücahid Müslüman muvahhidler için caiz olmuyor? Veya onlardan bazıları, bu tağutlara ve emsallerine galip gelip aynı kuvvetle kendilerinden ve İslamlarından alınanları geri getirerek, insanları yalnızca Allah'a ibadete boyun eğmekten ve kullara kulluktan çıkarmaktan niçin geri duruyor, niçin çekiniyorlar?

Bu nasıl bir uysallaştırılma? Ne tür bir akıl ve iradelerin iğdiş edilmesi.

Bu nasıl bir fikir yozlaşması ki Müslümanları tavuklar veya koyunlar gibi yapmış. Tüm bunlar, kuvvet zamanında ve kuvvete, kesmeye ve yalnızca Allah'a ibadet edilene dek kıyamet öncesi gönderilen peygamberlerinin gönderilmiş olduğu kılıca, insanlar arasında en layıkları oldukları bir sırada akıllarına gelmektedir.

Müslüman ülkelerde cihad işini üstlenenler, cihadlarının hedeflerini, savaşlarının plan ve programlarını tekrar gözden geçirmeli ve kesinlikle hesaplarına ve savaş programlarına, Müslümanların yeryüzünde otorite sağlamaları için eylem planı koymalıdırlar.

Buna odaklanmanın zorunluluğu ve buna doğru adım atılmasına teşvikle birlikte, savaş meydanlarını iyi tahlil etmeli, Müslümanlar için en faydalı ve bu önemli gayeye en yakın olanını tercih etmelidirler.

Komutanlarını dikkatle seçmeli ve bunda, şer'i bilgi, vakıa bilinci, cesaret, kararlılık, atılganlık, -mücahidlerin cihadlarının meyvelerinin boşa gitmemesi veya bunda hiçbir payı olmayanların bunu devşirmemesi için- gerçekler ortaya çıktığında işi ele almaktan çekinip geri durmama vasıflarını göz önünde bulundurmalıdırlar.

Şuna da dikkat etmelidirler ki, bu gün Müslüman ülkelerinde gerçekleştirilen savaş eylemlerinin çoğunluğu, -çok etkili olsalar da- yıpratma savaşı türündendir.

Tüm bu eylemlerin başında ise Washington ve Newyork'ta gerçekleştirilen ve çok iyi hazırlanılan eylemler gelmektedir ki bu kadar büyük bir eylem olmasına rağmen buda bahsedilen bu savaş türündendir.

Bunun bir benzeri de, Mısır'da Müslümanlara bahşedilen bir fırsatta tağut Sedat'ın öldürülmesidir. Bu işe giriştiklerinde ülkenin kontrolünü ele geçirme imkânları yoktu. Eylem, mümin toplulukların kalplerini rahatlatsa da, otorite gerçekleşmediği sürece yıpratmanın ötesine geçmeyecektir. Olan, hızlı bir şekilde, giden tağutun yerine yenisinin gelmesi olmuştur.

Eğer bu günkü Müslümanların zafiyetleri ve olgun liderleri olmadığı bir dönemde, bu ülkeler veya bazı bölümleri Amerikalılardan veya Yahudilerden özgürleştirilse ve yönetime kâfir laikler gelse, bu hiçbir şekilde Allah'ın dininin otoriteye geçmesi olmaz. Bu durumda hal, yabancı bir tağutun Arap bir tağutla yer değiştirmesinden başkası olmayacaktır.

Mücahidlerin, Afganistan, Çeçenistan ve Bosna tecrübeleri, Ensarların çokça bulunması, istekli olmaları ve bu meydanlardaki kuvvetli islami atmosfer, en iyi düzeydeydi. Bununla birlikte, -cihad işini üstlenenlerin incelemeleri, düşünmeleri ve tekrar gözden geçirmeleri gereken sebeplerden ötürü- samimi mücahidler bunun meyvelerini devşirememişlerdir. Bu durum, Müslümanların çabalarını, mücahidlerin ve şehidlerin cihadlarını, işin sonunda yıpratma cihadından otorite cihadına götürememiştir.

Daha önce geçtiği üzere, bunun sebeplerinden birisi de, bu ülkelerdeki diğer güç dengeleri karşısındaki zafiyetleri veya maalesef -Allahu teala'nın haklarında **“Sen istesen de insanların çoğu iman edecek değildir”** buyurduğu- çoğunluğun ve cumhurun isteklerine boyun eğmeleri sebebiyle, geri durmaları veya aciz davranmaları sebebiyle, samimi mücahidlerin cihadın meyvelerini devşirememeleridir. Bu durum, seçim sandıklarına gidilmesi yoluyla olmaktadır ki bunun bir örneği Çeçenistan'da yaşanmış ve Mashadow bu sandıklar aracılığıyla yönetime gelmiştir.

Veya vakıada ve insanlar arasında daha güçlü ağırlıkları bulunan sapık ve saçma hiziplerle ittifak edip birleşmeleri sebebiyle bu durumlar doğmuştur. Rabbani, Seyyaf vb. liderlerin bu konumları onlara, Afganistan'ın özgürleştirilmesinden ve Necibullah'ın rejimine son verilmesinden sonra, şehidlerin başları ve mücahidlerin kanları üzerinden saltanat kürsülerine yükselme olanağı sağlamıştır. Başkaları bu duruma şaşırsalar da bizler olanlara şaşırmadık. Zira bizler o dönemler bu partilerin sapıklıklarından sakındırıyor, onların saflarında savaşılmasından uzak durulması gerektiğini söylüyor ve her ne kadar çoğunluğu islami bir kisvede olsalar da liderlerinin açıklamaları hakkında uyarılarda bulunuyorduk. Onlar, ima yoluyla değil açık bir şekilde demokratik bir İslam devleti için çalıştıklarını ilan ediyorlar ve birçok Arap ve acem tağutlarına kardeşliklerini açıklıyorlardı! Denildiği gibi, 'yazı başlığından okunur.' Meyveleri devşirecekler ve işlerin başına gelecekler bunlar ve bunların hali de bu… Ancak hamaset sahibi bazıları bunları kabul etmiyor ve 'genel olarak Allah düşmanlarına karşı savaşmak meşru değil midir?'

'Allahu teala **“Sen Allah yolunda savaş, sen ancak kendinden sorumlusun”** buyurmuyor mu?' diyorlar.

Meyvesini biz almasak ta, genel olarak Allah düşmanlarına karşı savaş meşrudur. Sonuçta insanların arzuları bu coşku arasında, bu savaş türünün ötesine geçememektedir!

Burada bu tecrübelere yalnızca işarette bulunmaktayım. Aksi halde cihad hareketlerinin bunları bilinçli bir şekilde inceleyip değerlendirmeleri, dersler çıkarmaları, hataları tespit edip aynı hataları tekrarlamamaları gerekir. Bu yazının mevzusu da bu değildir. Mevzu, mücahidleri otorite savaşına yönelmeye, buna odaklanmaya, meyvelerine riayet etmeye ve kendilerinin devşirmelerine teşvik edilmesidir. Yine yeryüzünün birçok bölgesindeki cihadlarının ve çabalarının yıpratma savaşının dışına çıkmayan eylemlerde dağıldığına uyarıda bulunmaktır. Her ne kadar bazı zamanlar cihad otorite ve özgürlük için çalışılma yapısını alsa da, işin sonu, ya olgunlaşmadıklarından veya meyveleri devşirmeye güçleri yetmediğinden veya sapıtıp yalpaladıklarından yada geçen başka sebeplerden ötürü yıpratma savaşının dışına çıkılamıyor ve sonuçta işi başkaları üstleniyor…

Son olarak, zikri geçen iki savaş türü arasındaki fark açığa çıkmış ve Müslümanların otorite savaşına odaklanmaya ihtiyacı ve güçlerini buna yoğunlaştırmalarının önemi anlaşıldıysa, geçen konuları özetlemek ve konuyla ilgili hızlı bazı uyarılarda bulunmak istiyorum:

-Ümmetin tümünün veya çoğunluğunun yıpratma savaşıyla meşgul olup otorite veya özgürleştirme savaşını ihmal etmeleri doğru değildir. Bilakis çabaların, güç ve kuvvetin bulunduğu Müslümanların bir bölgesine odaklanması ve insanların etraflarında toplanabileceği, şeriatı ve vakıayı iyi bilen bilinçli bir kadro veya merciin oluşturulması gerekir. Müslümanların ikamet edebilecekleri, sığınıp oradan hareket edebilecekleri bir devletlerinin kurulabilmesi için, oranın otoritesine çalışılmalıdır.

-Gençlerin duygu ve hislerinin coşturularak yıpratma savaşına yönlendirilmesi ve bu coşku ile vakıasını ve umulan meyvelerini incelemeden medyanın şişirdiği cephelere yönlendirilmeleri bir hatadır. Bununla, imkânlar ve ensar bulunduğunda, otoritenin gerçek bir meyve olabileceği cephelerden uzaklaştırılmaktadırlar.

-Maslahatların değerlendirilmesi ve fıkhı, çelişki anında büyük maslahatların küçük olanlara tercihi babından; bir plan ve programı bulunanların cihadına, Müslümanların potansiyeline, çabalarına, gençlerin ömürlerine ve kanlarına saygı duyanların, otorite savaşını boşa çıkarmaları, atıl bırakmaları, bazı yıpratma eylemlerini onun önüne geçirerek yada ona denk tutarak meyvelerini bozmaları veya bunlar sebebiyle onu zarara maruz bırakmaları caiz değildir.

•Nebi (salallahu aleyhi ve sellem), Medine'de, kendilerine eziyetlerde bulunan birçok münafığı öldürmemiştir. Kuşkusuz onların öldürülmeleri, övülmüş olan Allah düşmanlarına zarar türündendir. Yine pislikleri ve eziyetlerine rağmen Yahudilerin varlığını kabul etmiştir. Tüm bunlar, yeryüzünde otorite ve iktidar sağlanmadan önceydi ki o dönem onlar ne zimmet ehli nede alçalmış durumdaydılar. Önceliklerden olan otoritenin muhafazası için onların öldürülmelerini terk etmiş, bunlarınkini ise ertelemiştir. Burada dikkat edilmesi ve üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir fıkıh bulunmaktadır. Allah'ın Bedir'de Müslümanları aziz kılmasıyla ondan sonra Yahudilere karşı bazı yıpratma eylemlerinde bulunmuştur. Yahudilerin tağutu Ka'b b. Eşref öldürüldü. Ancak bunda geniş davranılmayıp eziyet veren ve bununla birlikte öldürülmelerinde İslam ehline ve ülkelerine bir zarar gelmeyecek hedeflerle yetinilmiştir. Nihayetinde yeryüzünde otorite sağlanmış, güç dengeleri değişmiş ve Allahu teala: **"Ey Nebi, kâfirlere ve münafıklara karşı cihad ve onlara katı davran..."** ayetini vb. ayetleri indirmiştir.

•Bunun başka bir örneği ise, Medine kuşatmasında orduların durumunu öğrenmesi için Huzeyfe'ye (radiyallahu anh) 'onlarla hiçbir şey konuşmamasını' Muslim'in rivayetinde ise 'onları bana kışkırtma' şeklinde emirde bulunması ve Huzeyfe'nin (radiyallahu anh) de kavmin lideri Ebu Sufyan'ı öldürmekten geri durmasıdır. Onun öldürülmesi Allah düşmanlarına verilecek en büyük zararlardan birisidir. Hem imkân dâhilinde hemde kolay olmasına rağmen Resulullah'ın (salallahu aleyhi ve sellem) onları Müslümanlara karşı kışkırtmaması vasiyetiyle amel ederek onu terk etmiştir. Bu olayda, otorite ve iktidarları oluşmadan Müslümanların ve ülkelerinin başına gelebilecek bir zararın def edilmesi ve uzaklaştırılması için yıpratma savaşı terk edilmiştir.

Bu iki olayın gösterdiği husus; Müslümanların tercih edilen maslahatlarının ve onlara ve otoritelerine gelebilecek büyük zararların def edilmesi maslahatının, yıpratma savaşının önüne geçirilmesidir.

-Yıpratma savaşında verilen fedakârlıklar, otorite savaşında verilecek fedakârlıklarla eşit olmamalıdır.

Ben, davetçilerin davetlerini, ülkelerindeki eğitim, davet, ilim ve öğrenim projelerini terk ederek sahayı davetçilerden ve ilim talebelerinden soyutlayıp özgürleşme ve otorite sağlanması ümit edilen ülkelere yönelerek savaş dengelerini güçlendirmelerini anlayabilirim.

Ancak yıpratma savaşının ötesine geçmeyen bir savaş türü için, davetlerini terk etmeleri veya davetlerine bağlı kalmaları nedeniyle kınanmaları ve sahayı çalışanlardan ve dinin destekçilerinden boş bırakmaları, şer'i maslahat ve mefsedetlerin doğru bir şekilde değerlendirilmemesindendir.

Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Kuşkusuz bu Kuran en doğru olana iletir."** Yani maslahata en uygun olana.

Yine Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Rabbinizden size inenin en güzeline tabi olun."** Bu, Allahu teala tarafından kullarına, dinleri ve dünyaları için en faydalı ve en güzeline tabi olmaları emridir. **"O kimseler ki, sözü işitirler ve en güzel olanına tabi olurlar."**

Yine gençlerin davetlerini terk etmeleri, davetlerine bağlı kalmaları sebebiyle kınanmaları, savaşa çıkarılmaları ve başarısız bazı çatışmalara sokulmaları doğru değildir. Bu tür tutumlar, aceleci davranarak Allah düşmanlarına karşı sonunu getiremeyeceği bir çatışmaya giren veya bazı emniyet hatalarına düşerek devlet tarafından aranması sebebiyle çıkmaza giren, Allah'a davete sabrı olmayan bazı kimselerin desteklenmesi çağrısıyla olmaktadır bunların hiçbirisinin hakikati, yıpratma savaşını aşamamaktadır.

-Bu gençler kendileri için uygun bir davet programı seçmişlerse, tevhid menheci üzerine olan sahih davet programlarının, bu eylemler sebebiyle –ihmal edilmesi veya bozulması bir tarafa- karşı karşıya getirilmesi doğru değildir. Otorite savaşı ise bundan farklıdır ve onun kendine ait hesapları vardır.

-Yıpratma savaşında bazı konularda geniş davranılabilir ki otorite savaşında bu konularda geniş davranılması mümkün değildir. Özellikle de kendisiyle birlikte savaşılan emirin seçimi konusunda. Yıpratma savaşında, şer'i ilimlerdeki kusurları ve hatta bazı masiyetlerde gevşek davranması veya küfre ulaşmayan sapıklıklarıyla birlikte askeri bir komutanla yetinilebilir. Otorite savaşında ise akıllı kimseler cihad sorumluluğunu ancak; şeriatı bilen, vakıayı anlayan, Allah'ın indirdikleriyle hükmedebilecek, mücahidlerin cihadlarının meyvelerini devşirebilecek rabbani muvahhid liderlere devredebilirler. Ancak bu şekilde Müslümanların farklı bölgelerdeki tökezlemeleri tekrarlanmayabilir.

Seçim mücahidlerin elinde ve imkân geniş olduğu sürece bu, kesinlikle gevşek davranılmaması gereken bir durumdur. İş daraldığında ise, kâfirin def edilmesi için facir emirle beraber savaşılması, iki şerden veya iki zarardan daha az olanına tahammül edilerek büyük olanının uzaklaştırılması babından bu meşru olur.

Eğer bundan sonra, bu facirin azledilmesi ve iyi kimsenin geçirilmesi imkânı doğarsa, bu vacip olur.

Lakin demokrasiyi yönetim şekli sayanlara, batının ve doğunun tağutlarını veli edinmeyi menhec edinenlere veya uluslararası küfür anlaşmaları gereği tavır tutunan ve bu müesseselere iştirak edenlere karşı çok dikkatli olunmalıdır. Ben derim ki, bu ve benzeri kaymaların yalnızca fücur sayılmasıyla dengelerin bozulmasına, tasavvurların sapmasına ve hesapların şaşırmasına karşı çok dikkatli olunmalıdır.

Bunlar, bu yazıda uyarıda bulunmak istediğim bazı noktalardır. Hiçbir zaman amacım, şer'i kurallara bağlı, Müslümanların en önemli olan maslahatlarına riayet eden ve İslam cihadının parlak yüzünü koruyup izhar eden bir yıpratma savaşı türünü azımsamak değildir. Yine amacım asla bu yoldaki mücahidleri yermek değildir. Konuşmalarımı bilen ve yazdıklarımı takip eden herkes, genel olarak benim, cihadı ve mücahidleri desteklediğimi ve hatta geçen bu cihad türünden olmasına rağmen Newyork ve Washington gazvelerini ve kahramanlarını savunduğumu bilir. İhanetler ve saplantılar döneminde canını ve ruhunu Allah'a satan bir mücahidi yermekten Allah'a sığınırım. Lakin amaç, Müslümanların cihadlarının, çabalarının ve imkânlarının Allah'ın dini için en faydalı, en uygun ve en güzeline yönelmesine olan istektir.

Bundan ötürü tekrar ediyor ve diyorum ki: Bugün ümmetin gençlerinin cihadının birçoğu yıpratma savaşı türünden olsa ve bu savaş türü kısa zamanda bir otorite sağlamasa da hatta bunların birçoğu Allah düşmanlarına karşı etkili bir darbe olmasa ve bazen bunlardan bazıları yalnızca az bir zarar verse de; açık bir plan, bilinçli seçimler, karmaşık ve şüpheli yönelimler şeklinde olmadığı sürece bunun birçok büyük meyveleri olacaktır. Eğer bunu yürütenler muvaffak olurlarsa vakıa ve seçimleri hakkında gerçek bir bilince ulaşabilirler ve bundan Allahu teala'nın izniyle otorite savaşını üstlenecek Müslüman evlatlarının yetiştiği ve mezun olduğu bir medrese oluşturabilirler.

Bu kimseler bize semadan inmeyecekler. Yine irca cemaatlerinin kucaklarından da gelmeyecekler, asla seçim sandıklarının içinden de çıkmayacaklar…

Onların büyük çoğunluğu, ancak tüfeklerin ardından, kazılı hendeklerden ve mücahidlerin farklı bölgelerdeki cihadlarının rahmetinden gelecektir.

İşte o gün müminler Allah'ın yardımıyla sevinecekler. O, dilediğine yardım eder. O, aziz ve rahimdir.

Ebu Muhammed El-Makdisi
Mütercim: Muhammed Atta

KRAL VE ÇOCUK 3. BÖLÜM
Hadisin Devamı: (Onun bir sihirbazı vardı.)

بسم الله الرحمن الرحيم

Küfre, zulme ve despotluğa dayalı yönetim kendisine dürüst ve sadık kadro edinmez. Şüphesiz ki kadrosu kendisi gibi zalim, yalancı ve hakka karşı duran kişilerden müteşekkil olacaktır.

O toplumun başında despot bir idareci, idaredeki temel ilke sihire dayalı bir yönetim. Zorba bir yönetim, yönetimden topluma tehditlerle beraber hayali vaatler... Toplumun düşüncesi hurafelere dayalı... Varılacak son; Uçurum...

Cahiliye yönetimler Müslüman, akıllı, namuslu ve doğru kişileri istemezler. Çünkü yönetimlerini küfür, bencillik, adaletsizlik ve şehevi arzular üzerine kurmuşlardır. Bu cahili yönetim, halkı kendisine benzetmek ve itaat ettirmek için sihirbazları devreye sokmuştu.

Bu sihirbazın görevi; gerçekleri insanların gözünde saptırmak, hakkı onlara batıl, batılıda hak göstermekti...

Görevi; kralın azgınlığını, sapkınlığını gizleyip, rububiyetini ve ulûhiyetini insanların gözünde süslemekti...

Görevi; kralın mülkünü sihriyle, oyunuyla ve inkârcılığıyla sağlamlaştırmak, aralarında itiraz eden veya karşı çıkan kalmayana dek kulları tağuta kul etmekti...

Ümmetlerin ve insanların müptela oldukları tağutlar mülklerini, yönetimlerini korumak ve insanları kendilerine kul etmek için her zaman sihirbazlara ihtiyaçları olmuş, onlara zor ve kolay zamanlarında yaslanmışlardır. Sihirbazlar tağutların mülklerini sağlamlaştırmada, otoritelerinde ve zulümlerin de onlara yardımcı olmuşlardır.

Gerçekleri insanların gözünde ters çevirince insanlar hakkı batıl ve batılı hak olarak, acıyı tatlı ve tatlıyı acı, güzeli çirkin ve çirkini güzel, iyiliği kötü ve kötülüğü iyi görmeye başlarlar!.

KÖTÜ ALİMLER (BEL'AMLAR)

Bu asırda tağutların dayandıkları sihirbazlardan bazıları da saray mollaları ve kötü âlimlerdir. Dil ve mantık âlimleri. Zalim tağutu, küfrünü ve zulmünü savunmak amacıyla kendilerini ve ilimlerini seferber ederler!

Allah'u Teâlâ alimlere çok sorumluluklar yüklemiş, ilmiyle amel edenlere çok büyük mükafat verirken amel etmeyenlere büyük azap hazırladığını haber vermiştir. Alim kişi, peygamberin makamında sayıldığı için Allah'ın kullarını uyarmak, irşat etmek ve doğru yolu göstermekle mükelleftir. Yeri gelince canı pahasına da olsa hakkı onlara anlatmak zorundadır.

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Allah, kendilerine kitap verilenlerden, "Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz" diyerek söz almıştı. Onlar ise bunu kulak ardı ettiler, onu az bir dünyalığa değiştiler. Yaptıkları alış veriş ne kadar kötü!" (Ali İmran 187)

İlmi gizleyip açıklamayanlar hakkında da şöyle buyurmuştur:

"İndirdiğimiz açık delilleri ve kitapta insanlara apaçık gösterdiğimiz hidayet yolunu gizleyenlere hem Allah hem de bütün lânet ediciler lânet eder."(Bakara 159)

Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) ilmi gizleyen kimseler hakkında şöyle buyurur:

"Kim bildiği bir ilimden sorulup ta gizlerse, kıyamet gününde ağzına ateşten gem vurulur."(Tirmizi, İbni Mace)

İlmi gizleyen kişiye bu kadar tehdit varsa, dini tahrif eden, Tağutların rızalarını ve maaşlarını elde etmek için küfürlerini örtbas eden, onlara mazeretler bulan ve onları savunanlar hakkında ne demeli!.

Laik ve demokrat olan küfür sistemlerine bağlanıp batılı hak diye insanlara sunanlar, vaaz ve hutbelerinde Tevhidi, Allah'ın hakimiyetini, Şirk ve küfürü, dostluk ve düşmanlığı, Allah yolunda cihad ve mücadeleyi anlatmayıp, insanlara iyilik yapmayı, kafirde olsa insanları sevip saymayı tavsiye edenler, orman ve yeşilliği korumanın faziletini sayanlar, Allah'ın toprağında ilahlık taslayıp İslam'ı ayaklar altına alan ve Müslümanları hapishanelere dolduran bu küfür düzenlerine karşı kıyama geçmeyen ve bu düzenlerin yıkılması için cihad etmeyen bilakis bu küfür vatanlarına bağlılıklarını savunan bu din görevlileri alim değil ilim kisvesine bürünmüş yol kesici hainlerdir.

Aslen bu kimselere alim denmez, bilgi toplayıcısı veya ilim hamalı denmesi daha doğrudur. Veya yol kesen hırsız...

Said İbni Müseyyeb (rahimahullah) dedi ki: **"Siz alim geçinenlerin devletle içli dışlı olduklarını görürseniz onlardan korkun. Zira onlar dinin hırsızlarıdır.»**

Huzeyfe (radiyallahu anh) dedi ki: **"Fitne makamından uzak durunuz. O neresidir? Diye sorulunca dedi ki: Emirlerin (Devlet yetkilileri) kapılarıdır. Sizden biriniz emirin yanına girer, yalan konusunda onu doğrular, onda olmayan şeylerle onu över...»**

Seleften bir çok alim sultanların yanına girip çıkan alimler hakkında iyi düşünmezlermiş. Çünkü **"Sen onların dünyalarından ne kadar kazanırsan onlar senin dininden daha fazlasını kazanırlar"** derlermiş.

Kötü âlimlerin hedefi, dünyayı elde edip bolluk içinde yaşamak, dünya ehli yanında makam ve mevkilere ulaşmaktır. Bu sayılanları elde edebilmek için şeytan onlara ancak dini tahrif edip gizlerlerse veya saptırıp taviz verirlerse ulaşabileceklerini vahyedince onlarda böyle bir şeye kalkışırlar.

Demokratik küfür düzenlerinin meclislerinde görev almanın caizliğini beyan edenler, halka uluhiyet hakkını veren seçimlere katılmanın gerekliliğini savunanlar, Allah ve Resulüne savaş açmış devlet büyüklerine itaat etmenin vacip oluşunu anlatanlar,

küfrün önderliğini yapan Amerika'nın 11 Eylülde saldırıya uğrarken ölen Amerikalılar için yas tutanlar, yaralılarına kan vermenin faziletini anlatanlar, ABD ordusunda görev alıp Afganistan'daki mücahitlere karşı savaşmanın caiz olduğunu söyleyenler, Yahudi ve Hristiyanlarla İbrahim'i dinde birleşmekteyiz dolayısıyla onlara kafir denmemesi, kardeşlik ve dostluğun tesis edilmesinin gerekliliğini savunan belamları düşünün. Bunların o dönemki sihirbazlardan farkları var mıdır?...

Tarikat adı altında şirki müritlere süsleyenler, bid'at ve hurafeleri sünnet diye öğretenler, sünnete sarılan kimseleri mezhepsiz Vahhabiler diye tanıtanlar, şeyh mürit mürşit evliya ve züht diyerek İslam'ı Hristiyanlığa ve Budizm'e benzetenleri düşünün!...

Kredi adı altında faiz almaya, okulda zaruret gereği örtü açmaya, kadın erkek karışık oturmalarına ve tokalaşmalarına fetva verenler, müziğe hayasızlığa sanat adı altında cevaz verenler ve ve….Daha nice yanlış fetva verenleri düşünün… Bu kimseler Allah adıyla insanları kandırırlar. İslam adıyla insanları küfre sürüklerler. Hikmet ve maslahat adı altında dini baltalarlar…

Maslahat, dinler arası diyalog, hikmet, İslam'da affedicilik ve sevgi gibi terennümlerle cihad ve mücadele ağacının köküne asit suyu dökerler…

Abdullah Bin Mübarek derki: **"Dini bozan sultanlar, kötü Haham ve Rahiplerden başkası mıdır!..."**

"Ey iman edenler! (Biliniz ki), hahamlardan ve rahiplerden birçoğu insanların mallarını haksız yollardan yerler ve (insanları) Allah yolundan engellerler. Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu, işte onlara elem verici bir azabı müjdele!"(Tevbe 34)

İşte bu din tacirleri, Musa (aleyhisselam) döneminde yaşamış Bel'am Bin Baura misali Tağutun rızasını Allah'ın rızasına, maaşını Allah'ın ebedi Cennetine, Tağutun korkusunu Allah'ın korkusunun önüne, kısacası dünyayı ahirete tercih edenlerdir. Vay onların hallerine…

Bel'am Bin Baura'nın, İbni Kesir tefsirinde kıssası anlatılır. Kendisi Kenanlardan olup Musa (aleyhisselam)'a inanmış, Allah'ın yüce ismini bilen ve dua ettiği zaman duası kabul edilen alim bir kişiydi. Ne varki Musa (aleyhisselam) ve ordusu Kenan bölgesine gelip yaklaşınca kavminin ısrarı, dünyalık şeyleri vadetmeleri sebebiyle ve makamına aldanarak Musa (aleyhisselam)'a düşman kesilmiş, küfür safında onlara karşı olmuş, kavmine hileler öğretmiş, Musa (aleyhisselam) ve ordusuna karşı bedduada bulunmuş fakat bedduası kendi kavmine dönmüş, kibir ve dünyevi arzuları sebebiyle mürtetleştikten sonra dünya ve ahiretini kaybetmiş ve Allah tarafından cezalandırılmış bir şahsiyettir.

Onun hakkında Allah'u Teala şöyle buyurur:

"Onlara (Yahudilere), kendisine ayetlerimizden verdiğimiz ve fakat onlardan sıyrılıp çıkan, o yüzden de şeytanın takibine uğrayan ve sonunda azgınlardan olan kimsenin haberini oku. Dileseydik elbette onu bu ayetler sayesinde yükseltirdik. Fakat o, dünyaya saplandı ve hevesinin peşine düştü. Onun durumu tıpkı köpeğin durumuna benzer: Üstüne varsan da dilini çıkarıp solur, bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte ayetlerimizi yalanlayan kavmin durumu böyledir. Kıssayı anlat; belki düşünürler." (A'raf 175, 176)

Allah'u Teala dünyaya saplanmış ve hevesinin peşine düşmüş bu kişiyi köpeğe benzetmiştir. Bunlar köpek tabiatlı insanlardır. Burada Rabbimizin bu tip insanları köpeğe benzetmesinin bir kaç hikmeti şunlar olabilir:

Bildiğimiz gibi köpek hiç bir zaman doyuma ulaşamayan, bir türlü doyma bilmeyen, sürekli ciğeri açlıkla yanan bir hayvandır. Doyumsuzluğu simgeleyen bir hayvan tipidir köpek. Şehvetine ve boğazına düşkünlüğü yüzünden başına gelmedik kalmaz köpeğin. Bu doyumsuzluğundan ötürü onun üzerine bir taş atsanız bile acaba yiyecek bir şey mi atıldı diye onun peşinde koşturur.

Üzerine varsan da solur, serbest bıraksan da. Üzerine gidilip zor durumda bırakıldıklarında da solurlar, kendilerine her hangi bir baskı yapılmayıp serbest bırakıldıkları zaman da solurlar. Allah'ın ayetlerini bilen, kitabın ayetlerini tanıyan nice Prof., Doçent, Doktor ve hocalar Allah'ın lütfu keremiyle kitap ve sünnet bilgisine ulaştıkları halde kitabın ayetlerinden sıyrılarak köpekliğe özenmektedirler. Üzerlerine varsan da solurlar, varmasan da solurlar. Üzerlerine gidilip baskı yapılsa da pes ifadesi gösterirler, baskı yapılmasa da aynı durumdalar.

Tağut onları sıkıştırsa da ondan yana tavır takınırlar, rahat olsalar da yine ondan yana tavır takınırlar. Dinlerini, dünyaları adına satmış, üç kuruşluk dünya menfaati için dinlerini dünyaları haline getirmiş, dinlerini dünyalarına yama yapmış, dünyalık bir kısım makamlar adına Allah'ın ayetlerinden uzaklaşmış, konumlarımız sarsılacak endişesiyle Allah ayetlerini her yerde gündeme getirmekten korkan, bu korkularından ötürü gündeme getirmedikleri ayetlerden kopmuş, uzaklaşmış, Allah ayetlerini kendileri için işlemez hale getirmiş bu insan tiplerinin böylece köpekleştiklerine şahit oluyoruz.

Ne atarsan kendilerine, onu yiyecek bir şey zannederler. Daima kendi çıkarlarını düşünürler. Herhangi bir kapıdan kendilerine bir şeyler geldi mi belki ileride bunun devamı gelecektir diye o kapıya sadık kalmaya özen gösterirler. Başka bir kapıdan biraz fazlası geldiği zaman önceki kapıyı unutup bu defa da oraya sadık kalırlar. İşte Allah'ın kapısını unutmuş, Allah ayetlerinden uzaklaşmış başka kapılarda kemik arayan materyalist insan tipleri. Hangi kapıdan ne atılacak diye o kapılar hatırına dini gündeme getirmeyerek ya da o kapıların istediği biçimde Allah'ın ayetlerini yorumlayarak bekleşip dururlar. Devletten bir makam koparabilme hatırına, Allah'ın dinini eğip bükerler. Zalim iktidarların bozuk düzen düşüncelerine, İslâm dışı hayatlarına Kur'an'dan ve sünnetten destekler bulmaya çalışırlar. Allah'ın ayetleriyle zalimleri desteklemeye çalışırlar.

Bu köpeklerin bir özelliği de Allah'ın dini gündeme geldiği zaman, Allah'ın yüce ayetleri okunduğu zaman, Allah'ın sistemi ortaya konulduğu zaman, laik sistem için bir tehlike söz konusu olduğu zaman her birinin bir inden ulumaya ve ürümeye başladığını görürsünüz. Birisi çıkıp Allah'ın ayetlerini gündeme getirdiği zaman buna tepki olarak bu köpeklerden bir tanesinin ürümesiyle ötekilerin de hep bir ağızdan onu takip ettiklerini ve o Müslümanın sesini soluğunu boğmaya ve meydana getirdiği tesiri silmeye çalıştıklarını görürsünüz.

İlmi olup ilmiyle amel etmeyen kişileri Allah'u Teala şöyle vasfeder:

"Tevrat'la yükümlü tutulup da onunla amel etmeyenlerin durumu, ciltlerce kitap taşıyan eşeğin durumu gibidir." (Cuma 5)

Yahudi din bilginlerinin bir özelliği, ilimleriyle amel etmemeleriydi. Onları Allah'ın gazabına sürükleyen, kıyamete kadar bu kötü vasıfla tanınmalarına sebep olan Allah'ın ikram ettiği o ilimden faydalanmamaları ve amel etmemeleriydi.

Resûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurur:

"İlmi kendisine fayda vermeyen alimler, kıyamet gününde en şiddetli azaba uğrayacak insanlardandır." (Taberani)

Süfyan Essevri (r.a) dedi ki: "Cahil abidin ve facir alimin fitnesinden Allah'a sığınınız. Çünkü onların fitneleri her müsait kişiye fitne olur."

BASIN YAYIN (MEDYA)

Günümüzde insanlara tağutun kültürünü aşılamaya çalışan, Tağuta ibadet ettiren, Ona boyun eğme ve ona dayanma kültürü veren yazılı, görsel ve duysal basın da sihirbazlardan sayılır. Günümüzün basını genel anlamda Yahudilere ve Hristiyanlara hizmet veren Masonların elindedir. Masonların maşaları günlük haberleri değiştirerek, gerçekleri çarptırarak ve yorum yaparken İslam'ı, Müslümanları ve özellikle mücahitleri eleştirerek zehirlerini kusmakta ve sihirlerini yapmaktadırlar.

Medyanın hedeflerinden biride İslam coğrafyasında müstehcenliği, fuhuşu ve haramı bütün çeşitleriyle yaymaktır. Bu konuda Yahudiler, Haçlılar ve Laik kafirler çok ciddi paralar harcarlar. Televizyon aracılığıyla Müslümanları şehvetlerinin esiri, Avrupa hayranı, dünyaya bağlı ve tağutlara itaatkar bir kul haline getirmek en büyük amaçlarından biridir.

Dünya genelinde insanlar, kültürlerini, terbiyelerini ve dünyaya ve olan olaylara bakış açılarını televizyonlardan almaktadırlar. Bu televizyon kanallarının geneli Masonların elinde ve tağutların kontrolünde olduğu için neredeyse hakkı işitemez hale gelmişlerdir. İsmen Müslüman olan ama cismen kâfirleşmiş birçok kişi olaylara Masonların ve tağutların bakışıyla baktıkları için İslam'ın şiarlarını kötü görmeye, Allah'ın dini için mücadele eden muvahhit davetçiler ve savaşan mücahitleri teröristler olarak telakki etmektedirler.

Bu gün en basitinden İslam'ın şiarlarından olan örtü ve sakal sözde halkı Müslüman sayılan halklara sorulduğu zaman genelinin örtü, çarşaf, haremlik selamlık ve sakal gibi konulara hiçte olumlu bakmadıkları, İslami kıyafet giyinen kimselere öcü gözüyle baktıkları görülecektir.

Modern çağda şeriat devletide neymiş! Hangi asırda yaşıyoruz! veya Şeriattan Allah korusun! Diyen kitleler Müslüman olduklarını iddia etmelerine rağmen nasıl oluyor da kendilerini küfre sokacak sözleri konuşuyorlar?. Demek ki bu kitleleri Tağutların sihirbazı olan televizyonlar büyülemiş...

Devletlerin siyasetlerinde medyaya yansıyan haberler ile işin perde arkasında yatan gerçekler arasında dağlar kadar fark oluyor. Örneğin sözde Arap devletleri toplanıp İsrail'i kınamakta ve bazı yaptırımlarda bulunmak isterler. Ancak işin arka perdesinde şu gerçekler yatmakta; Aslen İsrail'i koruyan ve onunla her türlü ilişkiyi sürdüren yine bu devletlerdir. Türkiye'nin siyasetinde İsrail yaptığı zulümlerle kınanırken öbür taraftan askeri, siyasi ve ekonomik iş birlikleri devam etmekte hatta İsrail'in bir kısım suyu Manavgattan gitmektedir. "Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!"

Amerika İslam coğrafyasına günlük tonlarca bombalarını atarken, Nato ve Mürted kuvvetlerle kadın, çocuk ve yaşlı ayırmadan Müslümanları ve mücahitleri katlederken hatta yasak olan kimyasal silahlar kullanırken itiraz gelmez ama mücahitlerin yaptıkları en ufak eylemler bile kınanmaktadır. Son on yılda sanki sadece Amerika'da insan öldürülmüş, 11 Eylül darbesinden başka bir şey olmamış gibi sürekli gündeme gelmesi, Körfez savaşında sadece ambargo sebebiyle 1 milyon bebek ölürken, yüzbinlercesi Irak'ta ve bir misli Afganistan'da katledilirken o katliamlar bahsedilmemekte, sanki Amerika'lıların o necis kanları çok temizmiş gibi dönüp dolaşıp medya tarafından öldürüldükleri bahsedilmektedir. Bu ne küstahlık! Bu ne satılmışlık! Bu ne vicdansızlık!...

Günümüzde şehveti azdıran, haram yollarla eğlendiren ve yoldan çıkaran gazete, internet, video gibi araçlarda sihirbazlardan sayılır. Çünkü bunlar kişinin vaktini elinden alarak şehvetlerinin ve arzularının esiri yaparlar. Sanki bin bir şeytana bağlıymış gibi onlardan kurtulamaz ve etkilerinden çıkamaz!

Bu sebeple aramızda tağutun kültürü ile kültürleşmiş, onun partisine ve hizmetine girmiş birini gördüğünüzde şaşırmayın. Bu şeyler az önce anlattığımız sihirbazların sihriyle olmuştur!

Herhangi bir konuyu tartışma amacıyla ortaya atın. Etrafında bin bir görüşün var olduğunu göreceksiniz. İşte bu olanlar sahtekâr sihirbazların etkisi sebebiyledir!

İnsanların çoğunun yanında iyi olan kötü olmuş, kötü olan iyi ve güzel olmuştur. Batıl hak ve hak batıl olmuş. Zulüm adalet ve adalet zulüm olmuştur. Mücahit terörist, teröristler mücahit olmuştur. Bütün bunların sebebi sahtekâr sihirbazların etkisi sebebiyledir!

Tağuta ibadet etme, ilkelerine teslim olma kültürü haricinde, her şey değiştirilmeye, reddedilmeye, eleştirilmeye, büyülenmiş ve yenilgiye uğratılmış kamuoyuna sunulmaya uygundur!

İnsanın hayatında işitmenin çok büyük rolü vardır. Çünkü olaylara bakışını, tasavvurunu ve inancını o yönde şekillendirir. Önemli olan işitmek dinlemek değil, kimi işitmek kime kulak vermek önemlidir. İmam Malik (rahimehullah) derki: **"İlmi kimden aldığınıza bakınız. Çünkü siz ondan din alıyorsunuz."**

Bugün Müslümanların geneli din anlayışlarını, olaylara bakışlarını ve olayların tasavvurlarını sevdiği, etkilendiği ve güvendiği hocalardan alırlar. Çok farklı görüşlerin varlığı bir çok hocanın o konuda ki farklı yorumlarından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla mü'mine düşen görev, her işittiğini alması değil işittiği şeyleri Kuran ve Sünnet süzgecinden geçirmesidir.

Allah'u Teala Münafıklardan ve Müminlerin arasında varlıklarının zararlarından ve tehlikelerinden bahsederken bazı Müminlerin onlara kulak verdiklerini ve onlardan etkilendiklerini bahseder.

"Eğer içinizde (onlar da savaşa) çıksalardı, size bozgunculuktan başka bir katkıları olmazdı ve mutlaka fitne çıkarmak isteyerek aranızda koşarlardı. İçinizde, onlara iyice kulak verecekler de vardır. Allah zalimleri gayet iyi bilir." (Tevbe 47)

Münafıkların Müslümanlar arasında varlıkları zarar vericidir. Çünkü inançları zehir, konuşmaları zehir ve amelleri zehir doludur. Konuşmaları o değerli sahabeden bazılarını etkiliyorsa ve onlara kulak asanlar çıkıyorsa günümüzde dinlerini Tağutların rızası uğruna satmış laik kafirlerin ve Yahudilere hizmet etmekten kıvanç duyan Masonların sözleri acaba bu ahir zamanda yaşayan zavallı Müslümanları etkilemez mi? Tam bir islami terbiyeden geçmeyen hanımlarını, çocuklarını ve gençlerini etkilemez mi?!

Bilakis etkisi çok büyüktür. Çünkü kendimizi öz yurdumuzda garip görmeye başladık. Her bir Müslüman bu zehirleyici sihirbazları evinden ve çoluk çocuğundan uzak tutmalıdır, veya kontrol altına almalıdır. Her duyduğu haberi hemen doğrulamamalı ve onu araştırmalıdır.

"Ey iman edenler! Eğer bir fâsık size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa kötülük edersiniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz." (Hucurat 6)

Her haberi yayması da doğru değildir. Çünkü bazı haberler vardır ki imanı zayıf olan mü'minlere fitne olacaktır. Veya kalplerini korku ile dolduracaktır. Veya ondan bazı Müslümanlar zarar görecektir. Veya kafirlerin sevinmelerine sebep olacaktır. Bu sebeple Müslümanların kendilerine has medyaları ve haber kanalları olmalıdır. Olayları ve haberleri Kuran ve Sünnet süzgecinden geçirdikten sonra ümmete açıklayan alimleri olmalıdır.

NEFİS MUHASEBESİ

Hz. Ömer (r.a) hutbelerinin birinde şöyle demiştir:

"(Kıyamet gününde) hesaba çekilmeden önce (dünyada iken) nefislerinizi hesaba çekin; çünkü bu sizin hesabınızı kolaylaştırır. Orada amelleriniz tartılmadan önce, burada siz tartın ve âmellerin Allah'a arzedileceği o büyük gün için (hayırlı ve salih amellerle) süslenin." (ibn Asâkir, Tarihu Medineti Dımeşk, 44/357; Ali el-Müt-!: takî, Kenzu'l-Ummâl, nr. 44203.)

Hz. Ali (r.a) demiştir ki: "Hiç çalışmadan cennete kavuşabileceğini zanneden boş bir ümide kapılmıştır. Çalışma ve gayreti ile cennete gireceğini zanneden de (Allah'ın rahmetini unutup kendini yeterli bularak) aldanmıştır" Hasan-ı Basrî (rah): "Amelsiz cenneti istemek bir çeşit günahtır" demiştir.

Yine Hasan-ı Basrî: "Hakikate ermenin alâmeti, ameli terketmek değil, amelinden karşılık beklemeyi terketmektir" demiştir.

Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Akıllı kimse, nefsini ıslah edip, ölümden sonrası için çalışandır. Ahmak kimse ise, nefsine uyup Allahu Teâlâ'dan kendisini hayal ettiği şeylere kavuşturmasını bekleyendir." (Tirmizî, Kıyamet, 25; ibn Mâce, Zühd, 31; Hâkim, el-Müstedrek, 4/251; Münzirî, et-Terğîb ve't-Terhîb, nr. 4916)

FASIK VE FACİRLERLE BİRLİKTE CİHAD VE KITAL

İslami terbiyede istenilen seviyede olmayan Müslümanlarla birlikte cihad edebilir miyiz?

Bu soru bazı insanlar ve aralarında ihlaslı olan kimseler tarafından ortaya atılmaktadır. Şöyle diyorlar: '(Afganlılar gibi) aralarında doğru ve yalancıların bulunduğu, sigara ve nasfarın yaygın olduğu, bunlar için silahını bile satabilecek kimselerle nasıl savaşabiliriz? Onlar Hanefi mezheplerinin mutaassıbıdırlar. Bazıları ise muska asmaktadır…'

Konuyla ilgili şer'i hükmü açıklamadan önce şunu belirtmek istiyorum: Bana yeryüzünde bu tür durumları bulunmayan bir topluluk gösterebilir misiniz? Müslümanlarda bu tür haller bulunduğundan tüm dünyadaki kâfirleri kendi hallerine mi bırakalım?

El-Cevap: Savaş vaciptir. Çünkü savaş, iki büyük zarardan birisini def etme üzerine kurulmuştur. Fıkıh kaideleriyle ilgili kaleme alınan kitaplardan birisi olan "Mecelletu'l-Ahkamu'l-Adliyye" adlı kitabın 26. Sayılı maddesinde şunlar geçmektedir: "Umumi zararın def edilmesi için özel olan zarara tahammül edilir." 27. Maddede ise şöyle geçmektedir: "Şiddetli olan zarar, daha hafif olan zararla giderilir." 28. Maddede ise: "İki zarar karşılaştığında, daha hafif olanı alınarak daha büyük olanına riayet edilir." 29. Maddede ise: "İki şerden en hafif olanı seçilir."

İki şerden en hafif olanın seçilmesi gereklidir. Hangisi daha büyük şerdir: Rusların Afganistan'ı işgal etmesi, orayı küfür beldesine çevirmesi, Kuran'ı ve İslam'ı yasaklaması mı, yoksa günahları ve hataları bulunan bir kavimle birlikte cihad mı?

İbn Teymiyye (rahimehullah) Mecmuu'l-Fetava'da şöyle der: "Ehli Sünnet Ve'l-Cemaat'in asıllarından birisi de, hayırlı ve facir olan kimselerle beraber cihad edilmesidir. Kuşkusuz Allahu teala bu dini facir adamla ve nasibi olmayan topluluklarla da destekler. Bunu, Nebi'de (sallallahu aleyhi ve sellem) haber vermiştir. Facir emirlerle yada aralarında günah işlenilen bir toplulukla beraber savaş yapmak zorunda kalındığında, iki durumdan birisi ile karşılaşılır:

Ya onlarla birlikte savaşın terk edilmesi; bu durumda, hem dinde hemde dünyada daha fazla zararları olan diğerlerinin istilası gerçekleşecektir. Yada facir olan emirlerle savaş yapılacak ve bunda iki facirden birisinin def edilmesi ve -tümü olmasa da- İslam'ın şiarlarının birçoğunun ikamesi hasıl gelecektir. Bu ve benzeri durumlarda vacip olan budur. Hatta raşid halifelerden sonra gerçekleşen savaşların birçoğu bu türden olmuştur. Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğu sabit olmuştur: "Kıyamete kadar atın alnında hayır bağlanmıştır. Bu, ecir ve ganimettir." Müslüman oldukları sürece onlarla beraber savaş vaciptir."

Afganistan'daki sancak İslami'dir. İlan edilen hedef, yeryüzünde Allah'ın dininin ikamesidir. Başlangıçtaki bozukluklara rağmen iş tamamıyla fesada uğramadan önce Müslümanlar Filistin'de savaşmış olsalardı Filistin zayi olmazdı. Savaş, kâfirlere, ehli kitaba veya ateistlere karşı olduğunda, ne kadar fasık ve facir olsalar da Müslüman oldukları sürece Müslüman topluluklarla birlikte cihada katılmak vaciptir. Şevkani Neylu'l-Evtar adlı kitabında şöyle der: "İcma ile kâfirlere karşı fasıklardan yardım alınması caizdir."

Facir ve fasıklarla beraber savaş caiz midir?

Fetva: Evet, iyi ve facir olan herkesle yani her imamla birlikte savaşılır. Ebu Abdullah (imam Ahmed) (rahimehullah), 'ben savaşmayacağım, malları Abbas oğulları alıyorlar ve onların mallarını çoğaltıyoruz' diyen adam hakkında şöyle demiştir: "Subhanallah, bunlar kötü kimselerdir. Bunlar cihaddan oturanlardır, insanları ağırlaştıran cahillerdir. Onlara şöyle denilir: Eğer sizin oturduğunuz gibi bütün insanlar oturacak olsa ne olur? Kim savaşır? İslam gitmez mi? Rumlar ne yapar?"

Ebu Davud (rahimehullah) Ebu Hureyre'den (radiyallahu anh) rivayetle Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğunu aktarır: "İster iyi olsun ister facir, cihad size her emirle vaciptir." Yine Enes'ten (radiyallahu anh) rivayet olunan başka bir rivayette Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: "Üç şey imanın aslındandır: La ilahe illallah diyenden el çekmek, bu kimseyi günahtan ötürü tekfir etmez ve yaptıkları nedeniyle onu islamdan çıkarmayız. Cihad, Allah'ın beni gönderdiği andan itibaren ümmetin sonuncusu deccala karşı savaşana dek devam eder. Ve kaderlere iman."

Facirle birlikte cihadın terki, cihadın kesilmesi, kâfirlerin Müslümanlar üzerine galip gelip onları yok etmeleri ve küfür kelimesinin izhar olması ile sonuçlanacaktır. Bunda çok büyük fesatlar vardır. Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Eğer insanların birbirlerini savması olmasaydı, yeryüzü fesada uğrardı."**

İmam Ahmed (rahimehullah) şöyle der: "Yenilgi ve Müslümanların zayi olacağı bilinilen bir imam veya komutanla birlikte çıkılması benim hoşuma gitmez. İhtiyatı ve Müslümanlara olan şefkati ile bilinen kimselerle savaşılır. Eğer komutan, içki içmesi ve ganimetten çalmasıyla biliniyorsa onunla beraber savaşılabilir. Zira bunlar onun kendi şahsıyla ilgili konulardır. Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğu rivayet olunur: "Kuşkusuz Allah bunu dini facir olan adamla da destekler."

Emir, beraberinde مخذلا /muhazzil kimseleri almaz. Bunlar, insanları savaştan ağırlaştıran, cihada çıkmaktan ve kıtaldan soğutan kimselerdir. Örneğin soğuk veya sıcağın çok şiddetli olduğu, ordunun yenilgiye uğramayacağının bilinmediği ve benzeri şeyler söylerler. مرجف/Murcif kimseleri de almaz. Bunlar, 'Müslümanların birlikleri yok oldu. Kuvvetleri, destekleri ve sabırları bulunan kâfirler karşısında onların hiçbir destekçileri ve güçleri bulunmamaktadır. Onlar (kâfirler) karşısında hiç kimse duramaz…" türünden sözler yayarlar. Kâfirlere casusluk yapan, onlara Müslümanların açıklarını gösteren, Müslümanların haberlerini yazan, Müslümanların açıklarını gösteren, onların casuslarını himaye eden veya Müslümanlar arasında düşmanlık sokan veya fesat için çalışanlarla da birlikte cihada çıkılmaz. Bu, Allahu teala'nın şu buyruğundan ötürü böyledir: "**Sizinle birlikte çıksalardı, size 'kötülük ve zarardan' başka bir şey ilave etmez ve aranıza mutlaka fitne sokmak üzere içinizde çaba yürütürlerdi. İçinizde onlara kulak verenler vardır. Allah, zulmedenleri bilir.**" (Tevbe: 47)

Bunlar, Müslümanlara zarar veren kimselerdir ve imamın bunları men etmesi gerekir. Eğer bunlardan birisi savaşa katılacak olursa, ona ne ganimetteki payı nede payının dışında hiçbir şey verilmez. Müslümanlara yardım ediyormuş gibi görünse de durum böyledir. Zira bunu, delili izhar olan bir nifaktan ötürü yapmış olabilir ve bu başlı başına bir zarardır. Dolayısıyla alınan ganimetten hiçbir şeyi hak etmez. Eğer emir bunlardan birisiyse, onunla birlikte çıkılması güzel değildir. Çünkü bu kimselerin tabi olarak çıkmaları men edilmişken, metbu olarak çıkmaları daha kesin bir şekilde men edilmiştir. Yine bu kimselerin yanındakilere vereceği zararlardan da emin olunamaz."

Ebu Musab Es-Suri
Mütercim: Muhammed Atta

ÖRNEK İSLÂM KADINI

Amr ibn Haris'in kızı meşhur şaire Hansa çok güzel kahramanlık şiirleri söylerdi. İslamiyet'i kabul etmeden önce felakete tahammül edemezdi. Bu yüzden öldürülen kardeşleri için yazdığı şiirlerinde şöyle diyordu.

Eğer etrafımda benim gibi yakınlarımın ölümünden dolayı ağlayanlar olmasaydı,

Bu ıstıraba daha fazla tahammül edemeyerek, intihar edecektim.

Daha sonra Müslüman olduğunda, dört oğlunu birden Kadisiye Muharebesine gönderirken şöyle diyordu:

"Ya İslam'ın zafer bayrağını Kadisiye'de dalgalandıracaksınız yahut da din uğruna cihad ederken şehid olduğunuzu duyacağım!"

Nitekim öyle olmuştur. Hasta yatağında yatarken dört oğlunun şehadet haberi getirilince:

"Yani ben şimdi şehid anasımı oldum?" diye soruyor. "Evet" diyorlar. Dört şehid anası tekrar soruyor:

"Zafer kimlerde?"

-Zafer Müslümanlarda, şimdi Kasidiye'de İslam'ın bayrağı dalgalanıyor.

"İslam'ın bir zaferi için dört oğlum feda olsun diyen Hansa Hatun ellerini açarak şöyle yalvarıyor:

"Ya Rabbi! Bana emanet ettiğin dört kahramanı gene senin dinin uğruna feda etmiş bulunuyorum. Artık beni şehid anaları defterine kayd eyle. Benim için şehid anası olmak kâfi ikramdır. Bunu Benden esirgeme!"

Her ne zaman Hansa Hatundan söz edilse

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onun için:

"Örnek İslâm kadını", buyururlardı.

-MÜCAHİD BİR ÂLİMİN PORTRESİ-
ŞEYHÜLİSLÂM İZZEDDİN B. ABDÜSSELÂM

Sultan Selahaddin Eyyubi'nin cihad aşkı ile çalışmaları sayesinde dine ve ilme önem verilerek yer yer medreseler kurulmuştu. Şiilerin tesirleri silinip güçleri kaybolmuş ve Sünni inanışındaki sultanların tesiriyle de ilmî ve fiilî hayatta yenilik meydana gelmişti. İslâm dünyasında şer'i ilimlerin öğretilmesi, öğrenilmesi ve bu ilmî konuda çok ileri hamle yapılmasına doğru yeniden bir yöneliş olmuştu. Bunun sonucu olarak hicrî yedinci yüzyılda kendi Ölçüleri içinde İslâm'a çağrı ve bozulan durumu düzeltme görevi, yani davet ve ıslah çalışmaları yapan ve devlet idaresinin yanlış gidişine karşı koyan çeşitli sahalarda değerli, üstün ilim adamları, üstün din büyükleri meydana gelmişti.

Bunların içinde en büyük ve en heybetli olan, ilmi, takvası ve doğru sözlülüğü, korkusuzluğu ve cesareti ile zamanın nadir yetiştirdiği ve İslâm'ın ilk çağlarının bir yadigârı olan Şeyhülislâm İzzeddin b. Abdüsselâm idi. (Ö. 660 H.)[1]

İlmî Büyüklüğü:

İzzeddin b. Abdüsselâm, 578 H. yılında Şam'da doğdu. Şam'ın en ünlü hocalarından, ünlü bilginlerinden ders aldı. Bunlar arasında Fahreddin b. Asâkir, Seyfeddin Âmidî, Hafız Ebu Muhammed el-Kasım Asâkir gibi dönemin en büyük hocaları, âlimleri vardı. ' Bazı rivayetlere göre o, gençlik çağının sonuna doğru okumaya başladı, fakat kısa zamanda bütün ilimlerde derin bir bilgi birikimi elde etti. Çağdaşları onun bilgi gücünü, geniş alanlardaki ilmî otoritesini itiraf etmişlerdir. İbn Dakîk el îd bazı eserlerinde ona sultan el-ulema (bilginler sultanı) demiştir. 639 H. yılında Mısır'a gittiğinde ünlü et-Terğîb ve't-Terhîb adlı kitabın yazarı Hafız Abdülazîm el-Münzirî fetva verme yetkisinden çekilmek istemiş ve İzzeddin b. Abdusselâm'ın bulunduğu şehirde başkasının fetva vermesi doğru olmaz, demiştir. Şeyh Cemaleddin b. el-Hâcib de; fıkıh konusunda Şeyh İzzeddin'in seviyesi Gazali'den daha üstündür, demiştir[2]

Zehebî, el-İber isimli kitabında şöyle yazıyor: "Fıkıh bilgisinde, züht ve takvada çok büyük makama ulaşmıştı ve içtihad yapma mertebesine erişmişti.[3]

Şeyh İzzeddin, Şam'da uzun süre Zaviye-i Gazaliye'de ders okuttu. Emevî camiinde imamlık-hatiplik makamında da bir süre bulundu. Şeyh Muhammed Ebu Şâme'nin anlattığına göre, döneminde yaygın olan bid'atlar onun sayesinde ortadan kalkmıştır.

Regaip namazlarına ve Şaban ayının yarısındaki namaza[4] açıkça karşı çıktı. Onların bid'at olduğunu ispat etti. Bazı büyük âlimler bu konuda tereddüt içinde idiler. El-Melik el-Kâmil, onun Şam kadılığını kabul etmesinde çok ısrar etti. Şeyh İzzeddin pek çok şartlar ileri sürerek kabul etti. Bir keresinde de el-Melik el-Kâmil tarafından Bağdat'a, hilâfet makamına elçi olarak gönderildi.[5]

Devlete ve Halka Tesiri:

Şeyh İzzeddin, Şam'da en büyük değer taşıyan bir şahsiyetti. Sultanlar ona hürmet ediyor, saygı gösteriyordu. Çok şahsiyetli, heybetli ve onurlu bir insandı. Hiçbir zaman bir sultanın huzuruna gitmeye, orada yaltaklanmaya tenezzül etmedi. Ne zaman devrin padişahı bizzat teşrif etmesini rica etmişse, ancak o zaman oraya gidip, çekinmeden ona, doğru bildiği şeyi söylemiş, doğru yolu göstermiş ve sultanın, İslâm'ın ve Müslümanların iyiliğini dilemekte kusur etmemiştir.

Sultan el-Melik el-Eşref, ölüm hastalığında en büyük adamını Şeyh İzzeddin'in huzuruna göndererek; "Sevdiğiniz kişi Musa b. el-Melik el-Adil'in size selâmı var, kendisini hastalığında ziyaret etmenizi ve dua etmenizi ve yarın Allah'ın huzurunda işe yarayacak bir takım nasihatler vermenizi istiyor" dedi. Şeyh İzzeddin bunu duyar duymaz: "Hasta ziyareti değerli bir ibadettir. İnşallah Sultan halkın başına geçeceği için iki yönlü faydası olur" diyerek hemen yola koyuldu.

Sultan onun teşrif edip gelmesinden dolayı çok memnun oldu. Son derece sevindi, ellerinden öptü. Daha önce Sultan, yanlış bir şey duyduğundan uzun süreden beri ona küskündü. Bu münasebetle Sultan bu yanlış hareketinden dolayı ondan özür diledi ve "Beni hem affedin, hem de bana dua edin, nasihat edin" dedi. Bunun üzerine Şeyh İzzeddin dedi ki: "Affetme meselesine gelince, bu mesele üzerinde durmak gerekir. Ben her gün uyumadan önce Allah'ın bütün kullarına haklarımı helâl ediyorum ve hiç kimsenin üzerinde hakkım, alacağım, şikâyetim kalmayınca, benim mükâfatım kullar yerine Allah'a ait kalınca uyuyorum. 'Kim affedip ıslah ederse mükâfatı Allah üzerinedir'.

1-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/367.
2-Hüsnü'l Muhâdara, Süyûtî, s.141.
3-Hüsnü'l Muhâdara, Süyûtî, s.141.
4-Regâib namazı 27 Receb'de kılman 12 rekâtlık bir namazdı. Özel tarz ve biçimde gece kılınırdı. Çok faziletli olduğu anlatılırdı. Şeyh İzzeddin b. Abdüsselâm, bunun bütün yönlerini ve çıkış tarihini yazdı. Bakınız İhya şerhi olan İthaf el-Saâde, s.443. Bir de Şaban'ın onbeşinde gece yüz rekât kılınan aynı bid'at namaz vardı.
5-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/367-369.

Duaya gelince, ben her zaman Sultana dua edip okuyorum. Çünkü bunun içinde Müslümanların hayrı ve kurtuluşu vardır. Allah Teâlâ Sultam yarın kendi huzurunda sevindireceği meselelerde anlayışlı ve basiretli kılsın.

Nasihat etmeye gelince, şimdi bu, Sultanın buna istekli oluşundan ve gerektiğinden dolayı farz oldu. Ben şunu demek isterim; zaferleriniz ve düşmanlara üstün gelişiniz sevindiricidir. Şimdi ise durum o hale geldi ki, Moğollar, İslâm memleketlerine sokulup geliyorlar. Şu anda sizin Allah düşmanları ile ve Müslümanların rakipleri ile savaşma fırsat ve imkânınız olmadığından dolayı, (bu görevden uzak durduğunuz için) onlar büyük bir fırsat elde ettiler. Şu anda siz, kâfir Moğolları bırakıp yüzünüzü Müslüman biri olan el-Melik el-Kâmil'le savaşmaya çevirmişsiniz. Ona karşı koymak, onunla harp etmek için hazırlık yapmış durumdasınız. El-Melik El-Âdil, ağabeyiniz ve akrabanızdır. Ben size şimdi yüzünüzü ağabeyinizden çevirerek İslâm düşmanlarına yönelmenizi ve şu son anda akrabalık bağlarınızı koparmamanızı salık veririm. Allah'ın dinine yardım etmeye ve onu yüceltmeye niyet edin. Eğer Allah sultana sıhhat ve sağlık verirse sizin kâfirleri yeneceğinizi Allah'tan ümit ediyoruz. Bu hayır, amel defterinize yazılacaktır. Allah'ın emir ve hükmü bir başka ise, o zaman Sultan kendi niyetinin hayır ve güzelliği ile bu dünyadan göçecektir."

Sultan; "Tam zamanında ve samimi tavsiyelerde bulunduğunuz için Allah size büyük hayırlar versin" dedi ve hemen Mısır'a yönelmiş olan (el-Melik el-Kâmil üzerine) orduya emir vererek Moğollara yönelmelerini emretti. Ordu yerini değiştirerek Kaysara denen yerde çadırını kurdu. Nitekim günü gününe bu emir yerine getirildi. Halk anladı ki, artık Sultan, Moğollarla çarpışmak istemektedir.

El-Melik el-Eşref, biraz daha nasihat etmesini isteyince şeyh dedi ki: "Sultan bu halde, Sultanın yardımcıları ve devlet erkânı ise bambaşka hallerdeler, pek çok bozuklukları var. Şarap meclisleri kuruyorlar. Çeşitli günahlar işliyorlar. Müslümanlara yeni yeni vergiler koyuyorlar. Allah'ın huzuruna en iyi amelle çıkmak istiyorsanız bütün bu kötülükleri yok etmelisiniz. Yeni çıkarılmış, hiçbir hak ve hukuka dayanmayan vergileri kaldırın. Bütün zalimce işlemleri ve davranışları yasaklayın ve iş sahiplerinin yardımına koşun."

El-Melik el-Eşref, o anda bütün bunları yasakladığını bildiren bir ferman yayınladı ve: "Allah Teâlâ size bu dinî hizmetlerinizden ve iyi dileklerinizden dolayı ecir ve mükâfat versin. Lütuf ve keremiyle beni cennetinde sizinle beraber eylesin." dedi

Bu arada kendisine bin Mısır dinarı bağışladı. Şeyh İzzeddin, bunu kabul etmeyerek; "Benim sizinle bu görüşmem sadece ve samimi olarak Allah rızası içindi. Bunun içine hiçbir dünyalığı karıştırmak istemiyorum" dedi.[6]

Şam Sultanına Karşı Cesaret ve Dürüstlüğü:

El-Melik el-Eşref in yerine geçen Şam sultanı Salih İsmail, Şam'a saldırabilme tehlikesi olan Mısır sultanı

el-Melik el-Salih Necmeddin Eyyub'a karşı daha önceden Frenklerden (Filistin'deki o günün küçük Hristiyan devletinden) yardım istedi. Yapacakları yardım karşılığında ise onlara, Sayda ve Sekîf şehri ile birkaç kaleyi vereceğini bildiren bir antlaşma yaptı. Bu samimi ilişkiden dolayı Frenkler o derece çekincesiz olmuşlardı ki, Şam'a geliyorlar, silah satın alıp gidiyorlardı.

Şeyh İzzeddin bundan haberdar olunca çok üzüldü. Frenklerin, Müslümanların şehrine gelerek onlardan silah satın alıp, yarın Müslümanlara karşı onu kullanmaları şeyhe çok ağır geldi. Silah tüccarları, şeyhten bunun caiz olup olmadığı hakkında fetva istediler. Şeyh de kesin bir ifade ile (Sultandan çekinmeden), Frenklere silah satmanın haram olduğunu bildirdi. "Çünkü çok iyi biliyorsunuz ki bu silahlar yarın Müslüman kardeşlerinize karşı kullanılacaktır" dedi.

Sultanın bu şahsiyetsizliği, İslâm'ın zelil kılmışı ve çaresizliği şeyhe çok dokunmuştu. Hutbe okurken sultana dua etmeyi terk etti. Onun yerine minberde iki hutbeyi de bitirdikten sonra kendinden geçerek şöyle dua ederdi: "Ya Rabbi, İslâm'a ve İslâm'ı korumaya çalışanlara yardım et. Din düşmanlarını, doğru yoldan sapan sapıkları zelil ve perişan eyle." Bu duaya bütün Müslümanlar büyük bir kalp coşkusu ve etkilenme ile âmin diyordu. Devlet adamları, allayıp pullayarak bu olayı Sultana haber verdiler. Şeyhin tutuklanmasına emir verildi. Şeyh bir süre hapis yattı. Bir süre sonra Şam'dan Kudüs'e nakledildi.

Bu sırada Sultan Salih İsmail ile Humus valisi el-Melik el-Mansur, Frenk kralları ile birlikte, askerlerini alarak Mısır'a saldırma niyetiyle Kudüs'e geldiler. Salih İsmail'in gönlünde Şeyh İzzeddin'e olan kızgınlık devam ediyordu. Kafasından onu silip atmamıştı.

Önemli adamlarından birine kendi mendilini vererek dedi ki: "Şeyhe bu mendili takdim et ve son derece saygı ve edeple onun eski görev ve makamlarına şan ve şatafatla geri dönebileceğini söyle. Eğer kabul ederse benim yanıma al getir. Kabul etmezse o zaman benim çadırımın yanına bir çadır kurun, onu orada hapsedin" dedi.

6- Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/369-371.

Emir, gayet saygılı bir üslûpla konuştu. Ona hürmet etmek, tazim ve tekrim etmekte, gönlünü almakta en ufak bir kusur etmedi. Sonunda şöyle dedi: "Siz Sultanla zelil ve âciz bir üslupla konuşun ve onun elini öpün de bu mesele ortadan kalksın. Bir takım ek görevler ve daha üstün unvanlarla eski makamınıza getirileceksiniz."

Şeyh buna karşılık öyle bir cevap verdi ki, tarihte bu cevap daima bir hatıra ve örnek olarak kalacaktır:

-"Vah vah, şu zavallıya bak! Benim onun elini öpmem şöyle dursun, Sultanın benim elimi Öpmesini bile kabul etmiyorum. Bakın, ben başka bir âlemdeyim, siz bambaşka bir âlemdesiniz. Allah'a şükür ki sizin yakalandığınız şeyden (dünyaya, makam ve mevkilere tapmaktan) ben kurtulmuşum."

Bu cevabı alan emir; "O halde sizi tutuklamam emredildi" deyince Şeyh İzzeddin; "Memnuniyetle, elinden geleni yapmaktan çekinme" der. Emir onu Sultanın yanındaki diğer bir çadıra koydu.

Şeyh çadırında durmadan Kur'an-ı Kerim okuyordu. Sultan da kendi çadırında bunu duyuyordu. Bir gün Sultan, Frenk kralına; "Siz şeyhin Kur'an-ı Kerim okuyuşunu duyuyor musunuz?" deyince; "Evet, duyuyoruz" dediler. Bunun üzerine; "Siz biliyor musunuz o Müslümanların en büyük patriğidir. Size Müslümanların kalelerini verdim diye karşı çıkıp itiraz ettiği için

Hapsettim. Onu Şam hatipliğinden ve diğer mevkilerinden uzaklaştırdım ve Şam şehrinden sürdüm. Şimdi de sizin hatırınız için onu hapsettim" dedi. Hristiyan kralı da; "Eğer o bizim patriğimiz olsaydı biz onun ayaklarını yıkar da suyunu içerdik" dedi[7]

Tam bu sırada Mısır ordusu geldi. Salih İsmail yenildi. Frenk ordusu telef edilip malları ele geçirildi. Şeyh İzzeddin de emniyet ve güvenle Mısır'a ulaştı.

Yolculuğu sırasında Kerek eyaletinden geçerken Kerek idarecisi orada kalmasını rica edince:

-" Sizin bu küçük şehriniz benim ilmimi taşıyamaz" (tahammül edemez), dedi.[8]

Şeyh İzzeddin Mısır'da:

Mısır sultanı Salih Necmeddin, Şeyhi Mısır'da el üstünde tuttu. Onu, Amr İbn As Camii'ne imam ve hatip tayin etti. El Vechûl Kıbelî de onu Mısır kadılığına ve yıkılan camilerin onarılması görevlerine getirdi. Sultan, Salihiyye Medresesi'ni yaptırınca Şafiî mezhebinin okutulup öğretilmesini ona havale etti. O da bütün gayret ve ile kendini ilmi yaymaya ve öğretime verdi, görevini yerine getirdi. Halk kendisinden çok faydalandı.[9]

Şeyhin Korkusuzluğu ve Açık Sözlülüğü:

İşte o sıralarda bir keresinde Sultan sarayının teşrifatçısı ve saray işlerinin düzenleyicisi (protokol âmiri) olan Fahreddin Osman, Mısır'ın bir camiinin çatısına bir yer yaptırdı. Orada davul, zurna çalmaya başladı.

Şeyh İzzeddin bunu soruşturup da gerçek olduğunu Öğrenince (kadı ve mescid işlerinin yöneticisi sıfatı ile) bu yerin yıkılmasını emretti. Fahreddin'i de şahitlik yapabilme sıfatından düşürdü. Arkasından kendisi de görevinden istifa etti. Bu hareketinden dolayı Sultan nazarında onun değeri azalmadı. Ama şeyhi kadılık makamına yeniden tayin de etmedi.

Şeyhin kararlarına o kadar değer verilirdi ve onun etkisi o kadar derindi ki, o günlerde Mısır sultanı el-Melik el-Salih, Bağdat'taki halifeye bir elçi heyeti göndermişti. Elçi huzura kabul edildiğinde Mısır sultanının mesajını sundu. Bunun üzerine elçiye, bu mesajı bizzat Mısır sultanının ağzından mı duyduğu ya da bir aracının ağzından mı aldığı soruldu. O da saray protokol âmiri Fahreddin'den aldığını söyleyince, Halife; "Fahreddin'in şahitliği geçersiz, onun sözüne güvenemeyiz, Şeyh İzzeddin onun şahitliğini kaldırmıştır" dedi. Bunun sonucu olarak heyet tekrar Mısır'a dönmüş, bizzat Sultandan mesajı alarak Bağdat'a geri gidip halifeye mesajı sunmuşlardır.

Onun cesaretinin bundan daha fazla şaşırtıcı bir örneği şu olaydır:

Bayram günü sarayda Sultanın kabul merasimi vardı. Sultan kendi protokolüne göre haşmetle tahtında oturuyordu. Saray muhafız alayından iki sıra asker hazır ol vaziyette bekliyordu. Saray erkânı ve devlet erkânı, ordu ve idari yetkililer sıra ile gelip hürmet ve saygılarını arz ediyorlar, önünde yeri öpüyorlardı.

Bu heyetler ve yüksek rütbeli kişilerle dolu kabul salonunda Şeyh, Sultana birdenbire adı ile seslenerek: "Ey Eyyüp! Yarın sana; biz sana Mısır sultanlığını serbestçe içki içilsin diye mi verdik, denilince Mevlâ'ya ne cevap vereceksin?" dedi. Sultan: "Bu ne demek, ne oluyor?" deyince Şeyh, yüksek sesle şöyle buyurdu: "Evet, falan meyhanede serbestçe içki içiliyor, içki satılıyor, daha bilmem nice söylenilmez işler yapılıyor. Siz de burada oturmuşsunuz, keyif çatıyorsunuz." Sultan; "Efendi hazretleri, benim bunda hiçbir ilgim, dahlim yok, pederim zamanından beri bu böyle devam ediyor" diye cevap verince, Şeyh; "O halde sen de 'Bu bizim atalarımızdan beri sürüp gelmektedir' ayetinde belirtilen kişilerdensin" dedi. Bunun üzerine Sultan hemen o meyhanenin kapatılmasına ferman çıkardı.

7-Tabakât-ı Şâfiiyyetü'l Kübrâ, c.5, s.100-101. Şerefüddin İzzeddin b. Abdüsselâm oğlu Şeyh Şerefüddin Abdüllatifin rivayetine göre.
8-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/371-34.
9-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/374.

Şeyhin bir talebesi anlatıyor: Saraydan döndüğümüzde; "Efendim bu ne haldir, neyin nesidir?" diye sorduğumda buyurdu ki: "Ben sultanın o azamet ve haşmet içinde, etrafındakilerin aşırı saygıları karşısında gurur ve kibre kapılacağından korktum, nefsine yenik düşeceğinden endişe ettim. Onu korumak, bu tehlikeden kurtarmak için öyle söyledim." Bunun üzerine; "Hiç korkmadınız mı?" deyince, buyurdu ki: "O anda Allah'ın azamet ve celâli öyle gözlerimin önünde canlandı ki, Sultan benim gözümde bir kedi gibi kalmıştı."[10]

Frenklerle Cihadı:

O dönemde Frenklerle çekişmeler oluyordu. Bir keresinde Frenk askerleri Mansûra'ya kadar gelmişlerdi ve Müslümanları yenmişlerdi. Şeyh, Müslümanlarla birlikte cihada katılmıştı. Allah ona duasının kabul olunması şerefini vermişti.

îbnu s-Sübkî, Tabakât adındaki eserinde şöyle yazıyor:

"Onun duası ile Allah Teâlâ Müslümanlara fetih ve zafer nasip etti. Rüzgârın yönü değişti, Frenklerin gemisi parçalandı ve pek çok Frenk suda boğuldu."[11]

Şeyhin Cihad Masraflarını Sağlatması:

O dönemde Moğollar, İslâm dünyasına yer yer saldırıyorlardı. O sırada ise Mısır'a yönelmişlerdi. Moğolların Müslümanlar üzerindeki heybet ve tesiri darb-ı mesel (atasözü) haline gelmişti. Mısır'da panik baş gösterdi. Mısır sultanının ve Mısırlıların savaşma cesareti yoktu.

Şeyhülislâm İzzeddin, azim ve cesaret aşılayarak dedi ki: "Siz Allah'ın adını anarak çıkın. Ben zafer ve fetih elde edileceğini garantiliyorum." Mısır sultanı bunun üzerine, hazinede çok az para olduğunu, tüccarlardan borç para almak istediğini söyleyince, Şeyh cevap olarak: "Her şeyden Önce kendi sarayınızın mücevherlerini, hanımlarınızın takılarını ortaya çıkarın, koyun. Devlet erkânı, komutanlar ve bütün yetkililer hanımlarının haram olan mücevherlerini, takılarını getirip şuraya bir koysunlar. Bunlar paraya çevrilsin ve askere dağıtılsın. Bundan sonra yine de paraya ihtiyaç olursa borç alınsın. Ama öncelikle işe borç alınarak başlanmasın." dedi.

Şeyhin o kadar etki ve heybeti vardı ki, sultan, devlet erkânı ve bütün yüksek rütbeli yetkililer niçin, neden demeden mücevherleri şeyhin Önüne getirip koydular. Bunlarla harp ihtiyacı karşılandı ve Müslümanlar savaşı kazanıp zafer elde ettiler.[12]

Devlet Erkânının Açık Artırma İle Satılması:

Şeyhin hayatının en şaşırtıcı ve hayrete düşürücü önemli olayı şöyle oldu. Ona göre Müslümanların devlet hazinesinin (beytülmâlın) malı sayılan ve şeriata göre hürriyeti verilmemiş olan devlet erkânının açık artırmaya çıkarılmasıydı. Bu devlet erkânı (sultanın emrinde çalışan saray yetkilileri) ırk bakımından Türk idiler. Mısır saltanat idaresinde de büyük etki ve yetkileri vardı. Onlar arasında bir de saltanat vekili vardı. Şeyh; "Bu kimseler şeriata göre hürriyetlerine kavuşturulmadıkları sürece işler şeriat açısından geçerli olamaz, bunlar köleler grubuna girer" diye fetva verdi. Bu fetvanın etkisiyle halk bunlarla ilişkilerinde çekimser davranmaya başladı ve büyük bir titizlik gösterdi.

Bu durumu gören saray ve devlet erkânı arasında büyük bir panik ve huzursuzluk baş gösterdi. Hepsi toplanarak bir gün Şeyh İzzeddin'i çağırdılar ve "Siz ne istiyorsunuz?" dediler. Şeyh bunun üzerine dedi ki: "Biz bir toplantı yapacağız, sizi devlet hazinesi (beytülmâl) adına açık artırmaya çıkaracağız. Şer'i ölçüye göre sizin özgür olduğunuza ferman çıkartılacaktır." Bunu duyunca onlar hemen Sultana giderek; Şeyh bizi rezil rüsvay etmek istiyor ve herkesin karşısında bizim açık artırmaya çıkarılmamızı istiyor, dediler.

Sultan, Şeyhi ikna etmeye çalıştı, ama şeyh kanaatinden dönmedi. Bu konuşma sırasında Sultanın ağzından Şeyhin şanına yakışmayan bir söz çıktı. Aynı zamanda Sultan; bu mesele ile Şeyhin ne ilgisi olduğunu, neden böyle şeylere karıştığını, devlet ve saray erkânının işine burnunu soktuğunu da söyledi.

Bunu duyan Şeyh üzüldü, kızdı ve Mısır'dan çekip gitmeye kesin karar verdi. Eşyasını hayvanlara yükledi, ev halkını da bindirdi ve yola revan oldu.

Onun hareket edişini duyan Kahire halkı arasında bir kıyamettir koptu. Şehrin Müslüman halkının büyük bir bölümü peşine düştü. Âlimler, salih kişiler, tüccarlar, hepsi peşinden harekete geçti. Sultanın durumdan haberi oldu. Biri ona: "Şeyh İzzeddin çekip gitti. Bu durumda senin saltanatın da kısa zamanda biter" dedi.

Sultan derhal atına atlayarak arkasından yetişti. Rica minnet edip şehre geri getirdi. Bizzat kendisinin açık artırma yapmasına da karar verdiler.

Durumu haber alan saltanat naibi büyük bir nezâket ve tatlı, edepli bir dille onu bu kararından vazgeçirmeye çalıştı, ama o bu kararından dönmedi. Nâib öfkelendi ve: "Bu şeyh bizi nasıl açık artırma ile satar? Biz devletin idarecileriyiz. Yemin ederim ki onun boynunu bu kılıçla uçuracağım!" dedi.

10-Tabakât el-Şâfiiyye.
Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/374-376.
11-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/376-377.
12-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/377.

Nitekim emrindeki adamları alarak atına atladığı gibi Şeyhin kapısına dayandı. Yalın kılıcı elindeydi. Kapıyı tıklattı. Şeyhin oğlu dışarı çıktı. Saltanat naibinin elinde yalın kılıç beklediğini görünce içeri giderek durumu Şeyhe haber verdi. Şeyh hiç aldırış etmeden; "Evlad, babana bu rütbe nereden verildi ki o Allah yolunda şehid olsun" dedi. Dışarı çıkmasıyla, kılıç sultan naibinin elinden düştü, vücudu titremeye başladı. Ağlayarak Şeyhten kendisine dua etmesini istedi ve: "Efendim, beni ne yapmak istiyorsunuz?" dedi. Şeyh de: "Ben seni açık artırma ile satacağım." deyince; "Kıymetim olan parayı nereye harcayacaksınız?" dedi. Şeyh de: "Müslümanların işlerinde" deyince yine o; "Bu parayı kim tahsil edecek?" dedi. Şeyh: "Ben" dedi. Bunun üzerine: "Pekâlâ." dedi. Nitekim şeyh bütün devlet ve saray erkânı için teker teker açık artırma yaptı, hepsine ayrı ayrı değer ve söz biçildi. Şeyh (ona değer verip onurlandırmak için) onun değerini ve kıymetini daha yukarıdan tutturdu ve onu yüksek bir rakamla sattı. Paralarını toplayarak hayır işlerine harcadı. Onlar da özgür (serbest) olarak evlerine çekip gittiler.

İbnü's-Sübkî şöyle yazıyor: "Başka birisinden böyle bir olay ne duyuldu, ne de görüldü." Bir âlimin yetki ve otoritesinin en üstün noktasına bu bir örnektir.[13]

Şeyh İzzeddin ve Mısır Sultanları:

Şeyhin hayatı boyunca Mısır'da büyük değişiklikler, büyük inkılaplar oldu. O Mısır'a geldiği sırada Eyyubiler saltanatı devam ediyor, Selahaddin Eyyubi'nin hanedanı devlet idaresini elinde bulunduruyordu. Onun hayatında bu hanedanın saltanatı son buldu.

Melik el-Salih Necmeddin Eyyûb'tan sonra devletin başına geçen Melik el-Muazzam Nuran Şah'tan sonra Türk soyundan idareciler dönemi başladı. Hepsi de Şeyhe değer veren, ona saygı gösteren kimselerdi. Ona hürmette asla kusur etmezlerdi. Özellikle Mısır'ın ünlü ve şanlı Türk sultanı Melik el-Zahir Baybars, Şeyhe son derece saygı gösterir, ondan çok etkilenirdi. Ona sonsuz bir hayranlık duyardı. Bağdat'ın düşüp Abbasî saltanatının son bulması üzerine Sultan Baybars, Şeyhin tavsiyesi ile Bağdat'ın son halifesi Musta'sım'ın amcası ve lâkabı Müstansır olan Ebu'l Kasım Ahmed'i 559 H. yılında Mısır'da büyük ikramlarda bulunarak misafir etti. Önce Şeyh İzzeddin biat yaptı. Sonra Baybars, daha sonra baş kadı Tâceddîn vs. biat ettiler[14]

Ahlâkı ve Meziyetleri:

Şeyh İzzeddin; bilgisi, erdemi, vakar ve heybeti ile birlikte üstün şahsiyetli, çok cömert, babacan bir insandı. Baş kadı Bedreddin b. Cemâa anlatıyor:

Şam'da kaldığı sıralarda bir ara çok pahalılık oldu. Çok sıkıntılı bir sene geçti. Bağlar ve bahçelerin Fiatları çok düşmüş, çok ucuza satılmaya başlamıştı. Şeyhin hanımı ona bir takı vererek sıcak yaz aylarını geçirmeleri için bir sayfiye bağı almasını istedi. O da bu takıyı sattı, değerini hayır olarak dağıttı. Hanımı; "Bağı aldın mı?" diye sorduğunda, "Evet ama cennette, dedi. Gördüm ki, insanlar büyük sıkıntı ve zorluk içindeler, bunun üzerine onun parasını fakir olanlara dağıttım" deyince hanımı da ona, "Allah sana bunun mükâfatını versin" dedi.

Baş kadı şunu da ekleyerek anlatıyor ki; Şeyhin eli dar olmasına rağmen alabildiğine cömert ve babacandı. O derece ki, bazen yanında verecek bir şeyi olmazdı da sarığının bezinden keser verirdi.

Şeyh İzzeddin sadece sultanlar karşısında korkusuz, cesur ve açık sözlü değildi. Hatta hayatı karşılığında bile o sözünü esirgemez, cesur ve korkusuzdu. İbnü's-Sübkî ve Süyûtî şöyle anlatıyor: Bir keresinde Mısır'da kaldığı sıralarda verdiği bir fetvada yanılmış, hataya düşmüştü. Bu bakımdan ilan yaptırarak; Şeyh İzzeddin b. Abdüsselâm filân fetvayı kime verdiyse o kişi o fetvaya göre hareket etmesin, çünkü o yanlıştır, dedirtti[15]

Emir Bil maruf ve Nehiy Anil Münker Konusunda Şeyhin Tutumu:

Şeyh İzzeddin b. Abdüsselâm, ilmî ve nazarî (teorik) açıdan da iyiliği emredip kötülüğü engellemenin ve her çeşit bâtıl ve yanlışlıklara karşı koymanın, onları-reddetmenin, âlimlerin görevi olduğuna inanıyordu. Bu konuda âlimlerin sıkıntılara, tehlikelere katlanmaları ve her çeşit belâlara hazır olmaları gerektiği görüşündeydi.

Melik el-Eşref e yazdığı bir mektupta şöyle diyor:

"Biz Allah Teâlâ'nın grubundan (Hizbullah) olduğumuzu ve onun dininin yardımcıları ve askerleri olduğumuzu iddia ediyoruz. Kendini tehlikeye atmaya hazır olmayan asker zaten asker değildir."

O, ilim ve dilin, âlimin silahı olduğuna inanıyordu. Bu bakımdan onun cihadı; bu iki unsuru hak ve hakikati desteklemeye ve bâtıla karşı çıkmaya kullanmaktı. Bir başka mektubunda şöyle yazıyor:

"Allah Teâlâ dinine yardım ve hizmet yolunda cihad etmemizi emretmiştir. Şu açık seçik bir şeydir ki; sultanın silahı, kılıç kalkanı ve oku olduğu gibi âlimin silahı da onun ilmi ve dilidir. Sultanların silahını kınından çıkarmaması caiz olmadığı gibi, aynı şekilde âlimlerin de, Haktan sapanlar ve bid'atçılar karşısında dillerini kapatmaları caiz değildir. "[16]

13-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/378-380.
14-Hüsnü'l Muhâdara,c.2, s.49.
Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/380.
15-Hüsnü'l Muhâdara, s.142.
16-Tabakât-ı Şâfiiyyetü'l Kübrâ, c.5, s.12-90.

Ona göre; iyiliği emir, kötülüğü men konusunda Rabbani âlim (Allah'ın kanununa göre yaşayan âlim), her çeşit tehlikeye kendini atmayı göze almalıdır. Bir bakıma o, her çeşit tehlikeye katlanmak, kendini her çeşit tehlikeye atmak kesinlikle caiz değil diyen ve 'kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın' ayetini yanlış yorumlayıp uygun olmayan delillerle ispatlamaya çalışan âlimlerle aynı görüşte değildir. İşte şu mektupta çok etkili bir tarzda şöyle anlatıyor:

"Dinin üstün kılınıp yüceltilmesi için canı tehlikeye atmak dinde caizdir. Bu bakımdan Müslüman kahramanın, müşriklerin ordu saflarına dalması ve canını tehlikeye atması nasıl caizse, aynı şekilde iyiliği emretme ve kötülüğü menetme hususunda da kendini tehlikeye atmak, dinin temel prensiplerini delilleri ve açık işaretleri aracılığıyla güçlendirmek caizdir. Ama şüphesiz ki, hayatı tehlikede olan kişiden farz oluş düşecektir, fakat müstehap oluş devam edecektir. Hayatını tehlikeye atmak caiz değildir diye düşünen kimse haklı olmaktan çok uzaktır ve onun bu düşüncesi tamamen yanlıştır. Hülasası şu ki, Allah'ı kendi nefsine tercih edeni Allah başkalarına tercih edip üstün kılacaktır. Ve kim insanları küstürüp de Allah'ı razı etmeye çalışırsa Allah o kişinin kendisinden razı olduğu gibi, diğer insanları da razı edecektir. Kim de Allah'ı küstürüp insanları memnun etmeye çalışırsa Allah ondan razı olmadığı gibi, insanları da razı kılmayacaktır."

Bir Arap şairi ne güzel demiş:

"Keşke sen tatlı olsaydın, hayat acı da olsa umurumda değil.

Keşke sen memnun olsaydın, bütün insanlar kızgın da olsa hiç önemli değil."

Onun hayatı, yaşayış tarzı gösteriyor ki bu inancına ve anlayışına göre hareket etmiş, davranmış ve yaşamıştır. İyiliği emir, kötülüğü men konusunda ve herhangi bir yanlışı ve şeriata aykırı şeyi reddetme konusunda canım, malını, haysiyetini, vatanını, mevki ve makamını hiçbir zaman kaybetme korkusunu aklına getirmemiştir.[17]

Şeyhin Eserleri:

Şeyh nasıl başarılı bir öğretici, geniş ve derin kavrayışlı bir fıkıhçı ve bilgisi deryalar gibi olan bir müftî (fetvacı) idiyse aynı şekilde durmadan yazan bir yazar (musannif) idi. Yazdığı eserler içinde el-Kavâid el-Kübra ve Mecaz el-Kur'an özel bir değer taşır. İbnü's-Sübkî şöyle yazıyor:

"Bu iki kitap onun ilimde önderliğine (imamlığına) ve şeriat bilgilerinde derecesinin yüksekliğine şahittir."

Bu iki kitabı da o, iki ayrı kitapta özetlemiş ve kısaltmıştır. Onun iki ayrı kitabı olan, Şeceretü'l-Maârif ve Ed Delâil el Muteallika bi'l Melâiketi ve'l İnsi isimli eserlerim bilhassa övmüştür. Makâsıd el Salât isimli eseri kendi devrinde bile çok ün salmış, pek çok benimsenmişti. İnsanlar ondan binlerce nakil yaptı. Büyük küçük eserlerinin dışında fetvalarını bir araya getiren ve Şafiî fıkhının kıymetli birikimi olan büyük bir kitabı daha vardır.

İmam Gazali'den sonra Şeyh İzzeddin özellikle şer'i hükümlerin amaçları ve güzelliği üzerinde duran, bu konuda yazan ve şeriatın sırları ve inceliklerini anlatan galiba ikinci bir âlimdir. Bu konunun en büyük bilgini ve yazarı Şah Veliyyullah Dehlevî, bu sahanın önde gelen yazarları arasında üç büyük kişi olarak; Hüccetü'l İslâm Gazali, Ebu Süleyman Hattâbî ve Şeyhülislâm İzzeddin'in adlarını saymaktadır[18]

Şeyhin Vefatı:

Şeyh, 9 Cemaziyelûlâ 660 H. tarihinde, 83 yaşında iken vefat etti. O sıra Melik el-Zahir Baybars'ın saltanat dönemi idi. Şeyhin vefatı ona çok ağır geldi. Allah'ın takdiri ki, Şeyhin vefatı benim saltanatım sırasında oldu, derdi. Cenazeye devlet erkânı, saray görevlileri ve saltanat ileri gelenleri ve ordu komutanları katılmıştı. Sultan bizzat cenazeyi omuzuna alarak taşıdı ve defin işinde bulundu.

Şeyhin cenazesi kalenin altından geçerken, Sultan halkın kalabalığını görünce kendi özel adamlarından birine şöyle dedi: "Bugün benim saltanatımın temelleri sağlamlaştı zannederim. Çünkü bu zât, herkesin kendisine başvurup sözünü dinlediği bir kimseydi. Bir işaret yapsaydı tacımı tahtımı devirirdi. Onun vefatından sonra artık saltanatıma güven duymaktayım."[19]

17-Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/382-384.
18-Hüccetullâh el-Bâliğa, s.5, Sıddîkî matbaası.
Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/384-385.
19-Tabakât-ı Şâfiyyetü'l Kübrâ, c.5, s.84.
Ebu'l-Hasan En-Nedevi, İslam Önderleri Tarihi 1, Kayıhan Yayınları: 1/385.

عَنْ أَبِي عَزَّةَ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: **إِذَا قَضَى اللَّهُ لِعَبْدٍ أَنْ يَمُوتَ بِأَرْضٍ جَعَلَ لَهُ إِلَيْهَا حَاجَةً** ، أَوْ قَالَ : **بِهَا حَاجَةً**

Ebu Azze radıyallahu anhu Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem'in şöyle buyurduğunu söyler: **"Allah bir kulun bir yerde ölmesini takdir ettiğinde onun için oraya bir hacet var eder** (veya) **ona orada bir hacet var eder."**

HADİS'İN ŞERHİ

Bismillahirrahmanirrahim. Allah'a hamd ve Rasulü Muhammed'e salât ve selam'dan sonra,

…Hadisi İmam et-Tirmizi rahimehullah Sunen'inde (2146. ve 2147. hadis) ve el-Hakim rahimehullah Mustedrek'inde (127. hadis) bu yolla tahriç etmişlerdir. Farklı lafızlarla İmam Ahmed Musned'inde (22034.hadis) ve et-Taberani rahimehullah Mucemu'l-kebir'inde Matar bin Ukamis yoluyla (17195.hadis) tahriç etmişlerdir. İmam et-Tirmizi ve el-Hakim rahimehumallah hadis için sahihtir demişlerdir. Muasırlardan el-Albani ve el-Arnavuti de hadis için sahihtir demişlerdir.

(إذا قضى الله) **(Allah takdir ettiğinde):** Kadere iman imanın altı rükünlerin birisidir. Olmadığı zaman imanın da olmadığı, İslam dininin en yüce ve en önemli mevzularındandır. Kadere selefi suluk üzere iman etmek dünya ve ahiret saadetini kazandırdığı gibi, kaderi inkâr etmek veya kader inancında sapmak dünya ve ahirette sıkıntılara, hüsrana ve azaba sebep olur. Her ne kadar kader mevzusu fıtri olsa ve şeri nasslarda çokça işlenmiş olsa da akide mevzuları içinde en zor anlaşılan mevzu olmuştur. Kader konusunu doğru anlamak muhakkak sadece selefi salihin'nin fehimiyle, Kuran ve sünnet ışığı altında mümkündür. Bu bahiste görüşün ve içtihadın nasibi yoktur. Kim bu mevzuda görüş ve içtihada pay çıkarırsa bedbahtlardan olur.

İnsana vacip olan Allah azze ve celle'nin kaza ve kaderine icmaen iman etmesidir, hayrın da şerrin de, itaatin de masiyetin de ancak O'nun meşiyetiyle var olacağına iman etmesidir, inzal buyurduğuna iman ve tasdik edip, emir ve nehiylerine itaat etmesidir. Güzel bir iş yaptığında bundan ötürü Allah subhanehu ve Teâlâ'ya hamd etmeli, kötü bir iş yaptığında bundan ötürü Rabbine istiğfar etmeli. Bilmeli ki, o da bu da Allah azze ve celle'nin takdiriyledir. Lakin kötü işine kader ile delil getirmeye kalkışırsa İblis gibi melun olur. Zira Âdem aleyhissalatu vesselam günahkâr olduğunda Rabbine yöneldi, tövbe edip merhametini niyaz etti. Allah azze ve celle de onu bağışladı ve hidayet etti. Fakat İblis günahında ısrar etti ve itaatsizliğine kaderi delil gösterdi. Allah azze ve celle de onu lanetledi ve ilelebet merhametinden kovdu.

Kadere imanın mertebeleri veya rükünleri

Kader mevzusunu doğru anlamak için kaderin şu dört mertebesini bilmek elzemdir. Aynı zamanda kadere iman ve dolayısıyla bütünüyle iman ancak bu dört mertebenin tahakkuk etmesiyle tam olduğundan dolayı bu mertebelere kaderin rükünleri de denilmiştir. Bu mertebeler şunlardır:

Birinci mertebe: İlim. Yani kulun Allah subhanehu ve Teâlâ'nın ilmi her şeyi kuşatmış olduğuna iman etmesidir. O her şeyi bütünüyle ve ayrıntılarıyla bilendir. Bu ister kendi fiilleri veya kulların fiilleri veya kevinde var olan herhangi bir şey olsun. O'nun ilmi geçmişte olmuş, hazırda olan, gelecekte olacak, olmamış ve eğer olsaydı nasıl olurdu, her şeyi kuşatmıştır. O kullarını onları yaratmadan önce bilendir. Onları yaratmadan önce rızıklarını, amellerini, nerde ve ne zaman ve nasıl öleceklerini de bilendir. O kulların her hareketini ve hareketsizliklerini, açıya vurdukları ve gizledikleri her şeyi bilendir. Var olan ve olmayan hiçbir şey O'nun ilminden gizli kalmaz. Allah subhanehu ve Teâla Sebe suresi 3.ayette şöyle buyuruyor: **"Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiç bir şey O'ndan saklı kalmaz. Bundan daha küçük olanı da, daha büyük olanı da, istisnasız, mutlaka apaçık bir kitapta (yazılı)dır."**

İkinci mertebe: Kitabet. Yani kulun Allah azze ve celle'nin ilmi ile önceden bildiği mahlûkatın mukadderatını levh-i mahfuza yazmış olduğuna iman etmesidir. Var olan ve olmayan her şey levh-i mahfuza yazılmış olduğu gibi cereyan edecektir. İmam Buhari rahimehullah'ın Abdullah bin Amr bin As radıyallahu anhuma yoluyla tahriç ettiği hadiste Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem şöyle buyuruyor: **"Allah mahlûkat için takdir ettiğini semaları ve arzı yaratmadan elli bin yıl önce yazmıştır."**

Üçüncü mertebe: Meşiyet. Yani kulun her şeyin ancak Allah subhanehu ve Teâlâ'nın isteği ile cereyan ettiğine iman etmesidir. Hareket ve durgunluk, hidayet ve sapıklık, itaat ve masiyet, her şey ancak O'nun meşiyeti ile gerçekleşir. İmam Muslim rahimehullah'ın Abdullah bin Amr bin As radıyallahu anhuma yoluyla tahriç ettiği hadiste Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem şöyle buyuruyor:

“Muhakkak ki bütün Âdemoğulların kalpleri bir kalp gibi er-Rahman'ın parmaklarından ikisi arasındadır. Onu dilediği yere çevirir.” Sonra Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem şöyle dedi: **“Ey Allah'ım! Ey kalpleri çeviren! Kalplerimizi itaatine çevir!”**

Dördüncü mertebe: Halk etme. Yani kulun bütün kâinatın zatlarıyla, sıfatlarıyla ve amelleriyle mahlûk olduğuna iman etmesidir. Allah celle ve ala dışında her şey yaratılmış ve yoktan var olmuştur. Allah subhanehu ve Teâlâ er-Rad suresi 16.ayette şöyle buyuruyor: **“ Her şeyi yaratan Allah'tır.”**

Bir insanın imanı ancak kaderin bu dört rükünlerine iman etmesiyle tamamlanır. Bu rükünlerde bir kusur doğrudan imanda bir kusur var eder. Kaderi inkâr etmek ise küfürdür ve Tevhidin aslını bozar.

El-Lelekei ve el-Acuri rahimehumallah ibni Abbas radıyallahu anhuma'nın şöyle dediğini naklederler: “Kader Tevhidin nizamıdır. Kim Allah'ı birler ve kadere iman ederse onun Tevhidi tamamlanmıştır. Ve her kim Allah'ı birler ve kaderi yalanlarsa, onun yalanlaması Tevhidini bozmuştur.”

Yine el-Lelekei rahimehullah Hassan el-Basri rahimehullah'ın şöyle dediğini nakleder: “Her kim kaderi yalanlarsa İslam'ı yalanlamıştır.”

Ve İmam Ahmed rahimehullah şöyle demiştir: “Kader Allah'ın kudretidir.” Ebu'l-Vefa bin Akil rahimehullah İmam'ın sözünü şöyle izah eder: “zira kaderi inkâr etmek Rab Teâlâ'nın kulların amellerini halk etme, yazma ve takdir etme kudretini inkâr etmektir.”

<u>İnsana kadere imanda vacip olan miktar</u>

İnsana vacip olan zikri geçen dört mertebeler dâhilinde kadere iman etmektir. Bu iman tafsili bir bilgiye dayanma zorunda değildir. Mücmel bir iman sıhhati için kâfidir. Yani insanın şöyle iman etmesi kâfi gelir: Vuku bulan herhangi bir şey ancak Allah azze ve celle'nin onu bilmesiyle, yazmış olmasıyla, istemiş olmasıyla ve yaratmış olmasıyla vuku bulur. Aynı zamanda kul Allah subhanehu ve Teâlâ'nın itaati emrettiğine ve masiyeti nehyettiğine iman eder. Bunun için itaat üzere olur ve Allah azze ve celle'ye isyan etmekten uzak durur. İtaat türünden bir amel işlediğinde Allah azze ve celle'nin onu itaate hidayet ettiğinden ötürü ve salih amel işlemeyi kolaylaştırdığı için Allah subhanehu ve Teâlâ'ya hamd etmeli, nefsine terk edildiğinden dolayı masiyet türünden bir amel işlediği zaman da hemen tövbe edip Allah azze ve celle'den mağfiret dilemeli. İşler istediği gibi yürüdüğü zaman bundan dolayı hamd etmeli ve Allah'a itaat üzere sabretmeli. Kendisine verilen bolluktan ötürü şımarmamalı, haddini aşıp nankörlük etmemeli. Ve eğer işler istediği gibi gitmezse bilmeli ki, her şey Allah azze ve celle'nin takdir ettiği gibi cereyan eder. O her şeyi bilen, hiçbir şeye muhtaç olmayan, engin merhamet, şefkat ve adalet sahibi olan Allah azze ve celle'nin emriyle cereyan eder.

O emrederken kendi menfaati için veya kendi maslahatını korumak için değil, kulun menfaati, maslahatı ve hayrı için emreder. Şu halde insan bilmeli ki, eğer başına hoşlanmadığı bir şey gelirse bu onun için o vakitte ve durumda en hayırlısı olduğu içindir. Ona karşı en şefkatli ve en merhametli olan Rabbinin yazdığıdır.

<u>İlahi takdir ve kulun fiili</u>

Kadere iman insanın hakiki manada fiil sahibi olmasını nehyetmez. İnsan kendi iradesi ve ihtiyarı ile fiil işler. Bu fiiller ister itaat türünden veya masiyet türünden olsun. Fiili halk eden ve takdir eden ise Allah celle ve ala'dır. Bunun için kul fiillerinden mesuldür. İtaatini mağfiret, hidayet ve ecir takip eder. İsyanında ısrar eder ise cezası mağfiretten, hidayetten ve ecirden nasipsizlik olur. Bunun delilleri Kuran ve Sünnette çoktur. Bunlardan en açık olanlardan birisi şudur. Allah subhanehu ve Teâlâ es-Saffat suresi 96.ayette şöyle buyuruyor:

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ - Ma (مـا) harfi ya masdar ma'sıdır. Bu halde ayetin manası **“sizi de amellerinizi de halk etmiş olan Allah'tır”** olur. Veya ma-i mevsule dir, bu halde ayetin manası **“sizi de ve sizin yaptıklarınızı da halk etmiş olan Allah'tır”**. Bu ayet kulların fiilleri yaratılmış olduğuna açık delildir. Ve el-Mulk suresi 2.ayette şöyle buyuruyor: **“O, hanginizin daha iyi ve güzel amel edeceğini sınamak için ölümü ve hayatı yarattı.”** Sınama ise ancak hür irade ve ihtiyar ile vuku bulan amelde söz konusu olur. Şu halde nassların ifadesiyle kullar hayırda ve şerde hakiki faillerdir ve aynı zamanda Allah azze ve celle'nin kudreti bütün fiilleri ve sıfatları kuşatmıştır. Her şeyin halikı O'dur. Ehli sünnet'in bu mevzuda akidesi budur.

Bu hususun hulasası şudur: Allah subhanehu ve Teâlâ kulun ne yapacağını onu (kulu) yaratmadan önce biliyordu ve onun hakkında neyi yaratacağını biliyordu. Buna göre levh-i mahfuza kul ile alakalı mukadderatı yazdı. Bunun akabinde Allah azze ve celle kul için nasıl istediyse ve takdir ettiyse kul öyle amel edecek. Kul hakkında ancak Allah azze ve celle'nin yazdığı cereyan edecek. Saadeti yazdığı kullarını hidayet edecek ve hüsranı yazdığı kulları saptıracak. Cennet ehlini bildiği için ehlini onu kazandıracak amellere hidayet edecek. Cehennem ehlinden olanları bildiği için de ehline onu kazandıracak amelleri kolaylaştıracak.

<u>Kader kulun ameli için ölçü olmaz</u>

Kulun ameli için ölçü Allah azze ve celle'nin o fiili yazıp yazmamış olması değil, bilakis Allah azze ve celle'nin kuldan o fiili işlemesini isteyip istememesidir. Kula yönelik şeri' teklif ve kendisinden beklenen kulluk, Rabbinin razı olduğu ve sevdiği zahiri ve batini amelleri işlemektir. Amel icaben emredilmiş veya tahrimen nehyedilmiş ise itaat etmesi vacip olur. İstihbaben emredilmiş veya keraheten nehyedilmiş ise itaati mendup olur. Şari'nin ne bu yönde ve ne de o yönde bir hitabı yoksa muhayyerdir.

İster yapar ister yapmaz. Fakat "Allah yazdıysa yapacağım, yazmadıysa yapmayacağım" diyerek ameline kaderi ölçü koyması batıldır. Misal, güneş battıktan sonra "bakalım, Allah akşam namazını kılmamı yazdıysa nasıl olsa kılacağım, yazmadıysa da ne yapsam da kılamam" diyerek oturup da ne olacağını bekleyemez. Bilakis Allah azze ve celle'nin kendisinden o vakit istediğine itaat ederek abdest alıp üç rekât namaz kılma mecburiyetindedir.

Bu bağlamda mühim bir hususa kısa da olsa değinmek istiyorum. Sebeplerden istifade etmek tevekkül ve yakine aykırı değildir. Bilakis bizzat marifet ve yakinin ta kendisi olabilir. Zira sebepler iki kısımdır. Bizzat ibadet olan sebep. Bu insanın sebep ile kaderin ilişkisini idrak ederek sebepten istifade etmesidir, mesela dua gibi. Ve iki, insanın tevellüt âlemi olan Dünyanın kuralları dâhilinde sebep musebbep ilişkisinde sebepten istifade etmesidir. Sebeplere iltifat etmeyip, kalbin yalnız Allah azze ve celle'ye bağlı olması şartıyla bu caizdir.

İmam ibni Teymiyye rahimehullah şöyle der: "Sebepleri külliyen terk etmek tevhid makamında ihlaldir. Ve Allah'ı bırakıp sebeplere itimat etmek tevhitte şirktir." Sebepleri külliyen terk etmek her iki halde de tevhid makamında bir ihlal olur. Birinci durumda dünyevi sebepleri terk ederek Allah subhanehu ve Teâlâ'nın var ettiği nizama muhalif olmuş olur ve böylece kullukta haddini aşmış olur. Dini sebepleri terki halinde ise ihlali daha barizdir, zira ilahi emirlere muhalefet etmiş olur. Mesela bir kişi "her şey takdir edilmedi? O halde yazılmış ise olacak, yazılmamış ise ne yaparsan yap olmayacak. Şu halde sebepleri kullanmakta bir fayda yoktur" dese, deriz ki "o halde acıktığın zaman yemek yeme, zira sana doymak yazılmış ise, doyacaksındır, yemek yesen de yemesen de. Veya çocuk sahibi olmak için eşinle birleşme, zira sana çocuk yazılmış ise olacaktır, eşine yaklaşsan da yaklaşmasan da." Elbette her akıl sahibi böyle bir inancın batıllığını görebilir. Hatta kimisi daha da ileriye giderek dini sebepleri gereksiz görüyorlar ve mesela şöyle diyorlar: "dua etmeye gerek yok, zira arzulanan takdir edilmişse vuku bulacaktır, kul dua etse de etmese de. Fakat takdir edilmemişse vuku bulmayacaktır, dua etse de etmese de." Bu sözün sahibi hafif ifadeyle cahil ve marifetullah'tan nasipsizdir. Ehli sünnet ulemasının söylediği gibi mukadderattan sebep ile takdir edilmiş olanı vardır. Bu tür kader sebepten mücerret takdir edilmemiştir, bilakis sebebin vuku bulmasına bağlıdır. Sebep vuku bulursa takdir edilen de vuku bulur. Sebep vuku bulmazsa takdir edilen de vuku bulmaz. Mesela tokluk yemek yemeye bağlıdır. Yemek yenilirse tokluk var olur. Yenilmezse var olmaz. Bu kadere mütenakız değildir. Zira sebebi de sebebe bağlı olan kaderi de Allah celle ve ala ezeli ilmiyle yazmıştır. Ezeli ilmiyle yazmış olduğu kaderin tahakkuk etmesi için sebepler tevellüt eder.

Bir de sebebe bağlı, lakin sebebin ikdamı marifetullah'tan neşet eden mukadderat vardır. Bu mevzuyu izah etmek ben gibilerini aciz bırakır. Fakat bu hadisin ikinci kısmı bu mevzuyu konu ettiğinden, orada bu mevzuyu Allah celle ve ala'nın yardımı ve hidayetiyle açmaya çalışacağım. Burada sadece bu sebeplerden birisini hatırlatmak istiyorum: Dua. Dua bu sebeplerin en güçlüsü ve en faydalısıdır. Allah azze ve celle'yi en iyi tanıyanlar bu sebebi en çok ve en iyi kullananlar olmuşlardır. Nebiler aleyhimussalatu vesselem'ın ve sahabe radıyallahu anhum'un siretlerinde bunun için çok misaller vardır. Mesela Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem'in Bedr savaşın akşamından başlayarak devamlı ellerini semaya doğru kaldırıp Ebu Bekr radıyallahu anhu'nun ona sallallahu aleyhi vesellem'e acıyıp "Ya Rasulallah! Rabbine niyaz ettiğin yetişir. Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, O sana olan vadini muhakkak yerine getirecektir" deyinceye kadar dua etmesi gibi. Veya güçlü bir orduya sahibi olmasına rağmen çokça dua eden ve ashaba şöyle nasihat eden Ömer radıyallahu anhu gibi: "Galip gelmeniz çokluğunuzdan değildir. Ancak semadan gelen destek iledir."

Mümin savaşçı en güçlü silahını elden bırakmamalı, aksi takdirde sayısı ne kadar çok olursa olsun ve teçhizatı ne kadar mükemmel olursa olsun hezimeti kesindir, vallahi kesindir. Kalbin iştirak etmediği bir cihad semadan destek görmez. Yeri ve semavatı aydınlatmayan bir cihad semadan destek görmez. El-Hakim rahimehullah'ın sahih diyerek Ali radıyallahu anhu yoluyla tahriç ettiği hadiste Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem şöyle buyuruyor: **" Dua muminin silahıdır. Ve dinin direğidir. Ve semavatın ve arzın nurudur."**

<u>İşlenmiş masiyet için kader delil olmaz</u>

İmam ibni Teymiyye rahimehullah'ın dediği gibi "kadere iman edilir, hüccet getirilmez". Hiçbir masiyet sahibi işlediği günaha Allah azze ve celle'nin yazdığı kaderi delil getirerek amelinin hakiki faili olmadığını ve binaen aleyh mükellef olmadığını iddia edemez. Ederse müşrikler gibi demiş olur. Allah subhanehu ve Teâlâ onlar hakkında şöyle buyuruyor: **"Müşrikler diyecekler ki: "Eğer Allah dileseydi, biz de, atalarımız da şirk koşmaz, hiçbir şeyi de haram kılmazdık"**. Böyle söyleyenler üstü kapalı "biz işlediğimiz şirkleri ve günahları kendi irademizle değil, Allah'ın emriyle işledik. Binaen aleyh işlediklerimizden mükellef değiliz" demek istiyorlar. Nitekim melun imamları İblis de Rabbine isyan sebebini kendi azgın ve mütekebbir nefsinde değil, Rabbinin emrinde, kaderinde iddia etmişti ve intikama yemin etti ve ebediyen küçültülmüş, kınanmış ve kovulmuş olan oldu.

Dünya ve ahirette mücrimlerin imamı oldu. "(Allah azze ve celle) **dedi ki: "Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?"** (İblis aleyhillane): **"Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın" dedi.** (Allah celle ve ala): **"Öyle ise, "İn oradan!" Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın!" buyurdu.** (İblis): **"Bana** (insanların) **tekrar dirilecekleri güne kadar mühlet ver" dedi.** (Allah celle ve ala): **"Haydi, sen mühlet verilenlerdensin" buyurdu.** (İblis dedi ki:) **"Öyle ise beni azdırmana karşılık, yemin ederim ki, ben de onları saptırmak için Senin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve Sen, onların çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın!" dedi.** (Allah azze ve celle şöyle buyurdu:) **"Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!"** Babamız Âdem ve anamız Hava aleyhimassalatu vesselem ise işledikleri günahı itiraf ettiler, boynu bükük, aciz ve Rabbinin merhametine muhtaç tövbe ettiler ve mağfiret dilendiler ve **"Rabbimiz, biz kendimize zulmettik. Eğer bize mağfiret ve rahmet etmezsen muhakkak ki zarara uğrayanlardan oluruz"** dediler. **"Âdem de Rabbinden bazı kelimeler belleyip aldı** (tövbe etti)**. O da tövbesini kabul buyurdu. Çünkü O, et-Tevvab, er-Rahim olandır."**

Bir şüpheye cevap

Şüpheci şöyle diyebilir: Fakat Âdem Musa'ya işlediği günah için kader ile delil getirmemiş midir? Ve Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem **"Böylece Âdem Musa'ya delille galip oldu"** dememiş midir?

Buna cevap olarak derim ki: İmam Buhari rahimehullah Ebu Hureyre radıyallahu anhu yoluyla Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem'in şöyle söylediğini rivayet etmiştir: **"Âdem ile Musa birbirine hüccet getirip çekiştiler. Musa, Âdem'e: "Sen, günahın seni cennetten çıkartmış olduğu Âdem'sin" dedi. Âdem de Musa'ya: "Sen Allah'ın risaleti ve kelamı ile seçip üstün kıldığı Musa'sın. Sonra sen, ben yaratılmadan evvel üzerime takdir edilmiş bir işten dolayı beni kınıyorsun!" dedi".** Bunun ardından Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem iki kere: **"Böylece Âdem Musa'ya delil ile galip oldu"** buyurdu.

Bu hadis şüphe sahibinin lehine değil aleyhine delildir. Zira daha önce de geçtiği gibi kul ne kaderi engelleyebilir ve ne de takdirin sebebini iptal edebilir. Allah azze ve celle'nin kudreti karşısında kul mutlak acizdir. O'nun yazdığı muhakkak vuku bulacaktır. Bu açıdan Âdem ile Musa aleyhimassalatu vesselam ve herhangi bir başkası arasında fark yoktur. Ve özellikle risalet ve kelam ile seçilip ve üstün kılınmış olan Musa sallallahu aleyhi vesellem hiçbir mahlûkun âlemlerin Rabbi olan Allah celle ve ala'nın emri dışına çıkamayacağını elbette bilendir.

Dolayısıyla defi muhal olan bir şeyden ötürü Âdem sallallahu aleyhi vesellem'i ayıplaması Musa sallallahu aleyhi vesellem'i yenik duruma düşürmüştür. Yoksa Âdem aleyhissalatu vesellem bu sözüyle "işlediğim günahı Allah bana yazmıştır, benim bu günahta bir payım yoktur, ben işlediğim ameli kendi ihtiyarımla değil, Allah'ın zorlamasıyla yaptım" deyip, Musa aleyhissalatu vesellem da buna mukabil "o halde sen yapmış olduğundan sorumlu değilmişsin. Rabbim seni zorlamış" diyerek Âdem'in ihticacını kabul etmiş değildir. Bilakis Âdem aleyhisselam Musa aleyhisselam'a karşı Allah azze ve celle'nin buyurduğu gibisinin aynısıyla galip olmuştur. El-Hadid suresi 22.ayette Allah celle ve ala şöyle buyuruyor: **"Yeryüzünde vuku bulan ve sizin başınıza gelen herhangi bir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta yazılmış olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre kolaydır"** ve et-Teğabun suresi 11.ayette şöyle buyuruyor: **"Allah'ın izni olmaksızın hiçbir musibet isabet etmez. Kim Allah'a inanırsa, Allah onun kalbini doğruya götürür. Allah her şeyi bilendir."**

(لعبد أن يموت بأرض) **(Bir kulun bir yerde ölmesini)** Her nefis ölümü tadacak. Bu fani dünyada herkesin yakinen öğrendiği en büyük gerçektir: ölüm. Aynı zamanda insanın en büyük korkusudur. Ya fani dünyayı bırakmak istemediği ama bırakma mecburiyetinde olduğunu bildiği için veya geleceğinden endişeli olduğu için. Ancak sahih bir iman insanın ölüm korkusunu arzuya çevirebilir. Zira sahih iman sahibi insan Rabbinin engin merhametinden ümitli olabilir. Rabbinin kudretinden korkar ve nusretinden emindir. **"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı sabit kılar (kaydırmaz)."** Yani, ey müminler! Eğer siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, ilahi emir ve nehiyleri itaatinizle ve itaat ettirmenizle muhafaza eder ve ikame ederseniz, âlemlerin Rabbi olan Allah celle ve ala da sizi muhafaza eder, ayaklarınızı dünyada ve kabirde ve Ararat'ta ve sıratta- ta ki ebedi meskeninize, cennetinize girinceye kadar- sabit kılar, kaydırmaz. Allah azze ve celle İbrahim suresi 27.ayette şöyle buyuruyor: **"Allah, iman edenlere dünya hayatında da ahirette de sağlam söz üzere sebat verir. Zulmedenleri de Allah saptırır. Allah dilediğini yapar."** Ey kendine zalim nefis! Rabbinin yedi semanın üzerinden inen tehdidine kulak veresin, kalbini açasın! Rabbinin sözleri sana nur olsun, yolunu aydınlatsın! Bir gün ölüm sana da çatacak. Gafillerden olma! Vuku bulacağı kesin olan her şey yakındır. Kendini dünyada Rabbine ispat etki, Rabbin de sana dünyada ve dünya sonrasında sağlam söz, yani La ilahe illallah Muhammed'un Rasulullah üzere sebat versin. Zalimlerden olma, zira zalimleri Allah subhanehu ve Teâlâ kendi nefislerine terk eder ve ancak saparlar. Hatta kendilerini ve kendileri için faydalı olanları unuturlar ve hayvanlardan beter olurlar.

"Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın. Allah'tan korkun. Hiç şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. Kendileri Allah'ı unutmuş, böylece O da onlara kendi nefislerini unutturmuş olanlar gibi olmayın. İşte onlar, fasık olanların ta kendileridir." Bil ki, âlemlerin Rabbi olan Allah celle ve ala'nın kudretinin üzerinde hiçbir kudret yoktur. O dilediğini yapar ve ancak O'nun dilediği olur.

Şu halde, değerli kardeşim, ölüm ne zaman, nerede ve nasıl geleceği senin derdin olmasın. O'nun sahibi onu zaten seni henüz yaratmadan evvel yazdı. Kalem kalktı, mürekkep kurudu, defter kapandı. Nice aramızda yürüyen insanların isimleri ölülerin arasına yazıldı bile.

Casusiyye midir, düşman silahından gelen kurşun mu veya Allah korusun yaşlılık, hastalık, araba kazası, elektrik çarpması veya kardeş silahından gelen kurşun mu? Beytu'l- İzze sahibinin yazdığını kim değiştirebilir ki?

Hayır, senin derdin, değerli kardeşim, henüz ölmeden, diriyken ve amel sahibiyken itaatini, şükranını, hamdını, acizliğini, muhtaçlığını, sevgini, O'na arzunu Rabbine, Sahibine göstermek olsun.

(جعل له إليها حاجة ، أو قال : بها حاجة) **(Onun için oraya bir hacet var eder** (veya) **ona orada bir hacet var eder)**. Bu hadisin ikinci kısmıdır ve hayli bir söz ister. Bu yazıyı uzatacağından dolayı bu kısmın izahatını Rabbim kolay kılarsa gelecek sayıya bıraktım.

Dualarımızın sonu Allah'a hamd etmektir. Ve Salat ve selam Allah'ın rasulü Muhammed'e, ehline, ashabına ve onlara tabi olanlara olsun.

Ebu Abdullah Tarık

GECELERİ İBADET İLE İHYA ETMEK

EY OĞUL!

Sadece ilim yeterli olup hiç amel işlemeye ihtiyaç bırakmasaydı, Allahu Teâlâ'nın, gecenin üçte ikisi geçince: "Benden bir hacetinin görülmesini isteyen yok mu? Af dileyen yok mu? Tövbe eden yok mu?"1 çağrıları boş ve faydasız olurdu.

Resûlullah'ın (s.a.v) huzuruna sahâbecien bir topluluk Hz. Ömer'in (r.a) oğlu Abdullah'tan bahsettiler. Hz. Peygamber (s.a.v):"O ne güzel bir adamdır; keşke geceleri kalkıp namaz kılsaydı" buyurmuşlardır. Buhârî, Kıyâmu'l-Leyl, 2; Müslim, Fedâilu's-Sahâbe, 31; ibn Mâce. Ta'bir, 15; Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, ibn Hıbban, es-Sahih, nr. 7070

Yine bir defasında sahabelerden birine: "Ey falan! Geceleri çok uyuma, zira çok uyku kıyamet günü insanı fakir bırakır, gider." ibn Mâce, Kıyâmu'l-Leyl, 174; Beyhakî, Şuabu'l-İmân, nr. 4746; Münzirî, et-Terğîb ve't-Terhîb, nr. 945

EY OĞUL!

"Gecenin bir kısmında uyanarak, sana mahsus bir nafile olmak üzere namaz kıl" âyeti bir emirdir. İsrâ 17/79
"Seher vakitlerinde onlar mağfiret dilerlerdi" âyeti bir şükürdür. Zâriyât 51/18
"(Bu nimetler) seher vaktinde Allah'tan bağış dileyenler (içindir)" âyeti de bir zikirdir. Â!-İmrân3/17.

Resüiullah (s.a.v) bir hâdis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: "Üç ses vardır ki Allahu Teâlâ onları sever: Horoz sesi, Kur'an okuyan kişinin sesi, seher vakitlerinde istiğfar edenlerin (bağışlanma dileyenlerin) sesi." Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, nr. 2361; Ali el-Müttakî, Kenzu'l-Ummâl, nr. 35285

Süfyân es-Sevrî (rah) demiştir ki: "Allahu Teâlâ seher vakitlerinde esen bir rüzgâr yaratmıştır. Bu rüzgâr o vakitte yapılan zikir ve istiğfarları kendisine ulaştırır."

Yine bu zat demiştir ki: Gecenin ilk yarısı olduğu zaman Arş'ın altından bir melek: "Allah'a ibadet edecek olanlar kalksınlar!" diye seslenir; ibadet ehli kalkar ve Allah'ın (c.c) dilediği kadar ibadet ederler.

Gecenin yarısı olduğu zaman Arş'ın altından bir melek: "Geceyi ibadetle geçirecek olanlar kalksınlar!" diye seslenir; bu kimseler kalkıp seher vaktine kadar namaz kılarlar.

Seher vakti girdiğinde bir melek: "İstiğfar edenler, kalksınlar!" diye seslenir; istiğfar ehli olanlar kalkarak Allah'tan af ve mağfiret dilerler.
Fecir doğduğunda bir melek: "Gafiller kalksın!" diye seslenir; sabaha kadar uyuyanlar, kabirlerinden dirilip kalkan ölüler gibi yataklarından kalkarlar.

1- Hadîs-i şerifte şöyle buyurulur: "Gecenin son üçte biri ' kalınca Allahu Teâlâ dünya semasına nüzul eder (iner) ve şöyle seslenir: 'Benden isteyen yok mu, istediğini vereyim. Benden affını isteyen yok mu, onu affedeyim. Bana tövbe eden yok mu, tövbesini kabul edeyim!" Bu çağrı, fecir doğana (tan yeri ağarana) kadar devam eder." Bkz: Buhârî, Teheccüd, 14; Müslim, Müsâfirîn, 168-170; Ebû Dâvûd, Sünnet, 19; Tirmizi, Salât, 211; ibn Mâce, ikâme, 182

MUSİBETLER KARŞISINDA KALBİMİZİN, SÖZÜMÜZÜN VE FİİLİMİZİN HALİ NASIL OLMALIDIR?

Ebu Bekir Süleyman

Cinleri ve insanları kendisine ancak kulluk yapsınlar diye yaratan Allah' a hamd olsun. Bu kulluğun hangi şekilde olacağını hayatıyla, eylem ve söylemleriyle aktaran, en güzel bir şekilde yaşayan ve anlatan Rasule salat ve selam olsun.

Allah *Celle ve Ala'* nın Rububiyyet sıfatından anlaşıldığı gibi evrenin, kainatın, göklerin, yeryüzünün, doğuların ve batıların maliki yaratanı, yegane tasarruf etmek yetkisine sahip olanı Ondan başkası değildir. Onun izni olmadan hiçbir yaprak yerinden kımıldayamaz. Allah'u Teala dilemeden hiçbir canlı anne karnında vucüda gelemez. Allah *Tebareka ve Teala'* nın iradesi olmadan ruh sahibi hiçbir varlık ruhunu ölüm meleğine teslim edemez. Insanlar ve cinler bir müslümana zarar vermek için bir araya gelseler Allah musade etmeden hiçbir zarar veremezler ve ancak Allah'ın izin verdiği kadar zarar verebilirler. Nitekim dünyanın büyük müstekbirlerinden Nemrud, İbrahim *Alehi's-Salatu ve's-Selamı* zahiri sebepler bazında ölüdürmeye güçü yetmesine rağmen Allah' ın iradesi hem onun iradesine hemde canlı ve cansız bütün iradelere ğalip gelmiş ve kavurucu ateşi soğuk ve serin yapmıştır.

Yani şahsımız, sahip olduklarımız ve sevdiklerimiz bizim değildir. Kainatın sahibi onlarında sahibidir. Allah dilediği ve istediği şekilde sahip olduklarında tasarruf eder. Kimini aziz kılar, kimini zelil, kimini zengin kılar kimini fakir, kimini islamla şereflendirir kimini küfürle alçaklaştırır. Kimini gençken öldürür kimini bebekken kiminide cihad meydanlarında, kurşunların karşısında, bombaların altında ömrünü geçirmişken yatakta canını alır.

Bu hususta bize düşen namazda rukü esnasında kendisine boyun eydiğimiz ve en şerefli azamız olan yüzümüzü/anlımızı kendisi için toprağa değdirerek teslim olduğumuz Rabbimizin bütün takdirine, tasarrufuna ve iradesine itiraz etmeden iman etmek ve tazim göstermektir. Şayet Allah bizlerin ençok sevdiği yavrumuzun veya kardeşimizin veya bir başkasının ruhunu almışsa bize Onun bütün işlerindeki ve özellikle ölümü takdir etmesindeki derin hikmetleri aramak düşer. Zira O merhametlilerin en merhametlisi, şefkat edenlerin ençok şefkat edeni, esirgiyenlerin en çok esirgeyenidir. Allah *Subhanehu ve Teala* bu musibetler karşısında bizlerin çektiği bütün ızdırabları, sıkıntıları ve acıları çok iyi bilmektedir. Bizim için taziyeye gelen dostlar bu acıları kısmi olarak paylaşıp daha sonra unutsada Hay ve Kayyum olan Allah bizlerin çektiği sıkıntıları kesinlikle unutmaz. Zira O iman edenlerin dostu ve yardımcısıdır.

Allah *Celle ve Ala* mümin kullarına cennette hiçbir eziyete maruz burakmayacaktır. Dünyada ise en sevdiği ve razı olduğu kullarını bir çok ve türlü türlü imtihan ve acılarla imtihan edip onların cennetteki yerlerini hazırlamakta ve mevkilerini yüksetmketedir.

Vahiyden nasibini almamış rastyonelist ve meteryalist bir zihnin bunu anlaması mümkün değildir. Yani Allah kulunu hem en çok sevecek hemde onu dünyada en fazla acılarla imtihan edecek... Başka bir değimle iman etmiş bir kulun imanı nekadar saf, safi ve fazlaysa Allah' ta onu o ölçüde hastalıklarla canlarla, mallarla, korkuyla, açlıkla imtahan edecek... İman etmiş bir kul şayet sıkıntı dert ve kederle imtihan edilmiyorsa bu imani, ameli ve ahlaki bir irtifa kaybına ve Allah katında değerinin olmadığına işaret edecek. Evet iman etmemiş olan bir kalbin bunu anlaması mümkün değildir. Ama iman etmiş olan bir kalp bu olguları çok iyi anladığı, aklettiği ve içselleştirip sindirdiği için başına gelen bütün vakıalara sevindirici ve üzücü hadiselere akli bir bakış aşısıyla değil nakli bir zihin yapısıyla bakacaktır. Sözümüze, fiillerimize ve amellerimize yansımısı gerekli olan bu zihin yapısını maddeler halinde şöyle açıklayabiliriz.

1-Musibetler karşısında sağlıklı bir tavır takınabilmenin başında Allah'ı en güzel bir şekilde tanımak gelir. Yani Allah'ı isim ve sıfatlarıyla bilmek, Kuran ve sahih sünnette geçen Allah'ın kemal ve celal isim ve sıfatlarının kainatta insanlara canlı ve cansız bütün varlıklara nasıl tecelli ettiğini öğrenmek gerekir. İbn Kayyım *Rahimehullah'* ın dediği gibi ilimlerin en şereflisi, en büyüğü ve en güzeli Allah'ın isim ve sıfatlarına iman etmek, onları fehmetmek ve bütün hadisatta bu sıfatları görmektir. Ayrıca müslüman Allah *Subhanehu ve Teala'*nın Kuran ve sahih sünnette geçen isim ve sıfatlarına sahabe ve tabiinin anladığı gibi fehmettiğinde ve bunlara onların nazarıyla baktığında Allah'ın ilminin, kudretinin, rahmet ve şefkatinin yüce ve engin derinliklerini müşahede edecek, başına gelen üzücü ve sevindirici olaylara şu ayet ile bakacaktır.

"Yeryüzünde vuku bulan ve sizin başınıza gelen herhangi bir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta yazılmış olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre kolaydır. (Allah bunu) elinizden çıkana <u>üzülmeyesiniz</u> ve Allah'ın size verdiği nimetlerle <u>şımarmayasınız</u> diye açıklamaktadır. Çünkü Allah, kendini beğenip böbürlenen kimseleri sevmez.

2-Başa gelen sıkıntılı hallerde bu dünyanın bir imtihan dünyası olduğunu ve Allah *Subhanehu ve Tela'* nın hayat mektebimiz Kuran' da "sizleri" diyerek bizleri mutlka imtihan edeceğini hatırlamak gerekir. Zira imtihan düyasında yapılan muamele ile imtihanı geçenlerin diyarı olan cennete yapılan muamele tabiiki farklıdır. Ayrıca her cefanın bir sefası olduğunu ve her çıkışın birde inişi olduğunu unutmamak gerekir.

3-Allah *Azze ve Celle* bizlere başımıza bir sıkıntı geldiğinde ne dememiz gerektiğini çok açık bir şekilde beyan buyurarak şöyle demiştir: **"(O sabredenler ki) Başlarına bir bela geldiğinde şöyle derler: "Muhakkak ki bir Allah' a aitiz ve Şüpesiz ki biz Ona döneceğiz"** (Bakara 156)

Nebi ***Sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem'*** den bu hususla alakalı olarak şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ümmü Seleme ***Radiyallahu anha*** şöyle söylemiştir: "Resulullah ***Sallallahu aleyhi ve sellem'*** i şöyle derken işittim: **"Kendisine bir musibetin dokunan ve ardından "Muhakkakki biz Allah'a aitiz ve ona döneceğiz. Allah'ım musibetimde bana ecrimi ver ve bunun ardından bana daha hayırlısını getir." diyen hiçbir kul olmasın ki Allah ona ecrini vermesin ve onun için bundan daha hayırlısını ona vermiş olmasın."** Ümmü Seleme'nin kocası Ebu Seleme vafat ettiğinde şöyle demiştir: "Resulullah ***Sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem'*** in sahabesi olan Ebu Seleme'den daha hayırlı kim olabilir?" Dediki: "Daha sonra Allah bana azimet verdi ve ben "Allah'ım musibetimde bana ecrimi ver ve bunun ardından bana daha hayırlısını getir." dedim" Sonra Resulullah ***Sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem*** ile evlendim." (Müslim)

Dikkat edilirse ayette Allah'u Teala, başına bela gelen kimsenin Allah' a ait olduğunu, yani malın mülkün canın ve sağlığın sahibi, yaratıcısı ve tasarruf edecisinin kendisi olduğunu, bu dünyada herşeyin fani ve geçici olduğunu ve herkes görmüş olduğu bu imtihanlara karşı takındığı tutumun hesabını Allah'a vereceğini vurgulamıştır. Şayet kul rıza göstermişse karşılığında rıza bulacak, memnuniyetsizliğini gösterirse karşılığında memnuniyetsizlik görecektir.

4-Musibetler karşısında insaların dört mertebesi vardır. **1-**Memnuniyetsizlik mertebesi **2-**Sabır mertebesi **3-**Rıza mertebesi **4-**Şükür mertebesi. Sahih olan görüşe göre başa gelene sabretmek vaciptir. Rıza ve şükür mertebeleri ise sünnettir.

Memnuniyetsizlik kalple olur, dille olur ve azalar ile olur. Allah'ın kul için takdir buyurduğu dertlere kederlere ve musibetlere karşı insanın kalbinde Allah' a (haşa) bir kızgınlık, hiddet ve öfke olursa ve kişi kendi kendine Allah'ın kendisine zulmettiğine inanırsa bu Allah'a karşı yapılan memnuniyetsizliğin bir göstergesidir. Dille yapılan memnuniyetsizlik, Allah'ın kendisini imtihan ettiği kişinin zamana sövmesi, kadere lanet edip küfretmesi ve feryadı figan etmesiyle olur. Kadere karşı azalarla yapılan memnuniyetsizlik ise kişinin kendisini dövmesi, yanaklarına ve başına vurması, saçlarını yolması elbisesini yırtması ve Rafizilerin yaptığı gibi alınlarını kılıçla çizip zincirlerle kendilerini dövmesi şeklinde olur. Bunların hepsi islamda yerilmiş ve yasaklanmış olan tutum ve davranışlardır. Allah ***Celle celaluhu'*** yu seven ve ondan razı olan bir müslüman bu menfur fiilleri yaparak Allah' a saygısızlıkta bulunamaz.

Sabır mertebesinin altında meşru olan başka bir mertebe yoktur. Sabır mertebesi: kişinin Allah'ın kendisi için takdir buyurmuş olduğu musibetlere karşı dilinden ve bedeninden bu kaderi beyenmediğine, sevmediğine ve karşı olduğuna dair bir hal ve hareketin sadır olmamasıdır. Musibetler karşıdında kişi üzülebilir; ağlayabilir ve bu musibetin kendisini kerih görebilir, fakat Allah'ın razı olmadığı bir davranış ve tutum içinde olamaz. Eğer böyle bir tutum içinde olursa imtihanı kaybetmiş olur.

Nitekim Nebi ***Sallallahu aleyhi ve sellem*** oğlu İbrahim ***Aleyhi's-Selam*** vefat ettiğinde gözlerinden yaş akmış ve şöyle demiştir: "Şüphesiz göz ağlar, kalp hüzünlenir. Bir Rabbimizi razı eden sözden başka hiçbir şey söylemeyiz. Ve Ey İbrahim biz, senden ayrıldığımızdan dolayı hüzünlüyüz." (Buhari)

Rıza mertebesi: Allah'ın imtihan ettiği kimse'nin, karşı karşıya geldiği imtihana sinesini geniş tutması, gönlünü huzurlu hissetmesi ve sanki bu imtihanla hiç karşılaşmamışcasına tam bir hoşnutluk içinde olmasıdır.

Şükür mertebesi: Kişinin karşılaşmış olduğu musibet sebebiyle Allah'a şükretmesidir. Nebi ***Sallallahu aleyhi ve sellem*** kerih gördüğü bir olayla karşı karşıya kaldığında "**Allah' a bütün hal(ler) üzerine hamd olsun**" derdi. Kişinin Allah'a şükretmesi Allah' ın onu bu imtihanla sınayıp ecirler vereceğinden dolayıdır.[1]

Özellikle rıza ve şükür mertebeleri çok büyük bir mertebedir. Kuran'da belirtildiği gibi sabredenlere ecirleri hesapsız verilecekse, razı olan ve teşekkür edenlere ecirleri nasıl ve nekadar verilir Allah-u Alem...

5-Unutulmamalıdırki musibetleri insanlara veren ve akabinde insanların üzülmelerini ve ağlamalarını takdir buyuran Allah'tır. Dileseydi ne bu musibetleri verir nede insanların üzülmelerini yaratırdı. Musibetleri verende bu musibetler neticesinde insanların üzülmesini giderecek olanda sadece Allah'tır. Dolayısıyla müslüman böyle bir imtihan karşısında Allah'a sığınmalı ve içinde bulunduğu durumdan kurtulmayı sadece ondan istemelidir.

Başa gelen musibetlerin acısının Allah ***Subhanehu ve Teala*** tarafından kalkması için öncelikle kişi hayrın ve şerrin Allah tan geldiğine inanması gerekir. Ardından **"Sabır ve namazla Allah' tan yardım isteyin"** ayetinde buyrulduğu gibi namaz kılmalıdır. Nitekim Nebi ***Sallallahu aleyhi ve sellem*** başına (zor) bir iş geldiğinde namaz kılardı.(Müsned) Huzeyfe ***Radiyallahu anhu*** Hendek savaşı gecesinde Nebi ***Sallallahu aleyhi ve sellem'*** in yanına geldiğini ve pelere sarılmış namaz kıldığını haber vermektedir. (Ta'zimu Kadri's-Salat 213) Aynı şekilde Ali ***Radiyahu anhu*** Bedir günlerini şöyle anlatmaktadır. "Allah'a kasem olsun ki Bedir gecesi ben kendimizi gördüm. Bizim aramızda sabahlayana kadar dua ederek namaz kılan Resulullah ***Sallallahu aleyhi ve sellem'*** den başka herkez uyumaktaydı." (Ta'zimu Kadri's-Salat 213)

İbn Abbas ***Radiyallahu anhu*** seferdeyken kardeşinin ölüm haberi kendisine ulaşınca istirca dilemiş ardından yoldan biraz uzaklaşarak bineğinden aşağı inmiş ve iki rekat namaz kılmıştır... (Taberi tefsiri c2-s14

Zira namaz müslümanın miracı kişinin imandan sonra kendisiyle Allah'a yaklaştığı ve en yakın olduğu

1- Mertebeler kısmı Şeyh Muhammed b. Useymin' in Rıyadu's-Salihin' deki sabır babına yaptığı şerhten istifade edilerek özetlenmiştir.

büyük bir ibadettir. İçinde hem tesbihin olduğu, hem Allah kelamının olduğu, hemde rukü ve secdenin olduğu kamil bir ibadettir. Onun için güneş tutulduğunda veya yağmur yağmadığında müslümanlar namaza sarılmışlardır. Musibete uğrayan kişi secdelerinde ve tehiyyan oturuşunda şu duayı ve benzeri duaları çokça yapmalıdır.

اللهم لا سهل الا ما جعلته سهلا وانت تجعل الحزن اذا ما شئت سهلا

"Allah'ım senin kolay kıldığından başka hiçbir kolaylık yoktur. Sen dilediğinde üzüntüyü kolaylaştıracaksın."

6-Rabbimizin kendisini musibetle imtihan ettiği kişi ihlas ve samimiyetle sabırlı olmak isterse Allah ona mutlaka sabrı verecektir. Rasulullah ***Sallallahu aleyhi ve sellem*** şöyle buyurmaktadır: **"Kim sabırlı olmak için çaba gösterirse Allah ona sabır verecektir. Herhangi bir kişiye sabırdan daha hayırlı ve daha geniş bir haslet verilmemiştir."** (Buhari-Müslim)

7-Nebi ***Sallallahu aleyhi ve sellem'***e torununun vefat etmek üzere olduğu haber verildiğinde şöyle demiştir: **"Muhakkakki Allah'ın aldığıda verdiğide kendisine aittir. Onun katında her şeyin tayin edilmiş bir eceli vardır. Sabırlı ol ve ecrini Allah'tan bekle."** Allah Rasulü bu hadislerinde cenaze sahiplerine nasıl taziyede bulunulacağını öğretmektedir.

8-Allah'u Teala' nın korkuyla, açlıkla, nefislerden ve malladan eksiltmelerle imtihan etmiş olduğu kişi eğer musibet geldiği anlarda sabırlı olursa sabredenlerden sayılır. Şayet musibetin ilk anlarında feryadı figan edip daha sonra sabırlı olmak için çaba sarf ederse onun bu sabrı imtihanı geçen sabır deyildir. O bu sabırla kendisini teselli etmiş olur. Nitekim çok sevdiği oğlunun kabri başında ağlayan kadın daha sonra pişman olup Nebi ***Sallallahu aleyhi ve sellem'*** in yanına geldiğinde o kadına şöyle demiştir: **"Sabır musibet ilk başa geldiği anda makbuldür."**

9-Çok sevdiği eşini veya dostunu kaybeden kişi Allah'ın kendisine karşılığında sadece cenneti vereceği bir mükafatı ikram etmek için imtihan etmiş olacağını aklından hiç çıkarmamalı ve bu vesileyle Allah'a çok şükretmelidir. Çünkü sabrettiği takdirde Allah'ın cenneti kendisine mükafat olarak vermekle müjdelediği kimselerin sınıfına girmeye hak kazanır. Kudsi bir hadiste Allah ***Azze ve celle*** bu müjdeyi şöyle açıklamaktadır: **"Kendi katımda mümin kulum için dünya ehlinden onun samimi olduğu yakınını kabzettiğimde ve daha sonra oda bunun ecrini Allah' tan beklediğinde karşılık olarak ancak cennet vardır."** (Buhari)

10- Allah ***Subhanehu ve Teala*** dünyada kullarını şu sebeplerle imtihan eder.

A- Kendisi hakkında hayır murad ettiği için. Delili şu hadislerdir: **"Allah kimin hakkında hayır murad ederse onu musibetlerle imtihan eder."** (Buhari)

"Allah kuluna hayır murad ettiğinde dünyadayken ona cezayı hızlandırır. Allah kuluna şer murad ettiğnde ise günahıyla onu tutarki kıyamet günü cezayı ona tastamam versin. Mükafatın büyüklüğü belanın büyüklüğü ile orantılıdır. Allah bir topluluğu sevdiğinde onları imtihan eder. Kim razı olursa ona rıza vardır. Kimde sinirlenirse onada sinirlenmek vardır." (Tirmizi)

Müslüman Allah'ın kendisine hayır murad etmesi için bela istemez, tam tersine daima Allah'tan iyilik güzellik ve afiyet ister. Fakat başına bir musibet geldiğinde ona sabreder ve Allah'ın onu kendi nefsine burakmadığını, kendisini bu imtihanla seçtiğini ve kendisi için hayır murad ettiğini düşünür.

B- Günahlara kefaret olması için. Dedili şu hadislerdir: **"Müslümana her hangi bir yorgunluk, hastalık, endişe, hüzünlenme, eziyet, keder hatta kendisine batan bir diken dahi isabet etmiş olmasınki Allah bu sebeple onun günahlarını örtmesin."** (Buhari-Muslim) **"Mümin erkek ve mümin kadına Allah ile karşılaşıp üzerinde her hangi bir hata kalmayıncağa kadar şahsı çocuğu ve malı hususunda sürekli bela gelir."** (Tirmizi) İnsan oğlu hakikaten çok günahkar bir varlıktır. Allah bizlere vermiş olduğu ufaklı büyüklü musibetlerle günahlarımızı hafifletmeyecek olsaydı belkide kıyamet günü altından kalkamayacağımız dağlar gibi günahlarla Allah' ın huzuruna varacaktık.

C- Kul dinine azami derecede sarılığından dolayıdır. Delili şu hadistir: "Rasulullah ***Sallallahu aleyhi ve sellem'e*** şöyle sorulur: **"İnsanlardan en şiddetli belaya çarptırılanı kimlerdir?** Rasulüllah ***Sallallahu aleyhi ve sellem*** şöyle buyurur: **" Nebiler sonra onlara en çok benzeyenler daha sonra onlara en çok benzeyenler. Kişi dinine karşı takındığı durumuna göre imtihan edilir. Eğer dini güçlü ise belası şiddetli olur. Şayet kişi dininde gevşek ise dinine karşı takındığı duruma göre imtihan edilir."**

Dava erleri ve islami hareket mensupları dünyanın bir imtihan diyarı olduğunu ve Kabil'den buyana hak ile batıl taraftarlarının mücadelesinin devam ettiğini unutmamalıdır. Hayatı toz pepme olan, refah ve bolluk içinde yaşayan, geceleyin başını yastığa koyduğunda seher vaktine doğru ansızın kapıların kırılıp zalimlerin içeri girmesinden endişesi olmayan müslüman, mutlaka kendisini hesaba çekmeli ve kendi kendisine "Acaba Rabbim beni kendi nefsimle başbaşa mı buraktı, hani Kuran' da korkuyla, açlıkla, mallardan ve canlardan eksiltmelerle imtihan edileceğimiz beyan ediliyordu? Ben bu imtihanlara girmeye hak edemiyecek kadar mı dünyaya daldım?" diyerek canlarıyla mallarıyla ve elinden gelen yardımlarla Allah'ın dini için mücadele eden insanlarda cenneti istiyor bende cenneti istiyorum; acaba ben mi buna müstehakım yoksa onlar mı? Sorusunu sormalıdır.

BEYTUL MAL

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam efendimiz Resulullah'a, ehli beytine ashabı kiramına ve yoluna tabi olan mü'minlere olsun.

Müslümanların yardımlaşma, dayanışma ve İslam'i çalışmalarında etken rol oynayan unsurlardan biri Beytülmalın varlığıdır.

Beytül mal'ın lügat manası: Özel veya genel malların korunduğu eve Beytül mal denir.

Istılahtaki manası: İslami devlete gelen zekat, ganimet, cizye v.s gelirlerin toplanıp dağıtıldığı kuruluşa bu ad verilmiştir.

Rasulullah (sallallahu aleyhi vesellem) döneminde Beytül mal tabiri kullanılmamıştır. Bunun için özel bir mekan edinilmemiş ancak Müslümanlara gelen malları Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) görevliler vasıtasıyla kayıt altına aldırmış, malları toplattırıp değişik yerlerde muhafaza ettirip zamanı gelince sahiplerine dağıtmıştır.

Her ne kadar gelen haberler Beytül mal'ın Ömer (radiyallahu anh) döneminde kurulduğunu beyan etse de, bazı rivayetler vardır ki daha önceden yani Ebu Bekir (radiyallahu anh) döneminde kurulduğunu işaret etmektedir. İbni Abdülber'in (İstiab) kitabında, İbni Hacer'in (Tehzibül tehzib) kitabında Muaykıb Bin Ebi Fatıma'nın, Ebu Bekir ve Ömer (radiyallahu anhum) döneminde Beytül mal'a görevli olarak tayin edildiği geçmektedir. İbni Esir tarih kitabında şunu bahseder: Ebu Bekir'in, Medine etrafında, Sünh denen mevkide Beytül mal'ı vardı. Medine'ye taşınıncaya kadar o evde kaldı. Taşınınca, o eve koruma koyalım mı? Diye teklif verilince, "hayır" cevabını vermiştir. İçindeki malı Müslümanlara dağıtır, bir şey kalmazdı. Medine'ye taşınınca Beytül mal'ı evinde yaptı. Ebu Bekir (radiyallahu anh) vefat edince, Ömer (radiyallahu anh) güvenilir kimseleri alıp Beytül mal'ı açınca, içinde sadece bir dinar buldular. İçinde ki malı fakirlere dağıtırdı. Ona rahmet okudular. Ebu Bekir (radiyallahu anh) vefat ederken, nafakası için Beytül mal'dan aldığı bütün paranın geri çevrilmesini varislerine emretmişti.

MÜCAHİDLERE BEYTÜLMALDAN MAAŞ VERİLEBİLİR Mİ?

Beytül maldan verilen kimselerin arasına Allah yolunda Cihad edenlerde bulunmaktadır. Zira bu sınıf zekat verilen ve ayette beyan edilen sekiz sınıftan biridir. Bu mücahidlerin gerek silah, mühimmat ve savaşta yapılan masrafları ve gerekse geçinmek için aldıkları paralarda girmektedir. Ancak Şeriata göre zengin hükmünde sayılan yani 85 gr kadar altın değerinde parası olan bir mücahide Beytül maldan maaş verilebilir mi?

Bu konuda ihtilaf vardır. Ebu Hanife (r.a) görüşüne göre zengin sayılan mücahid, zekattan alamaz. Ancak Cumhura göre yani İmam Malik, Şafii ve Ahmed (r.a)'a göre zenginde olsa alabilir. Bu konuda kuvvetli görüşte budur. (Allah daha iyisini bilir.)

BEYTÜLMAL'IN TASARRUF HAKKI:

Tasarruf hakkı halifeye, yoksa Müslümanların emirine verilir. Emir uygun gördüğü güvenilir ve adil kimseye verebilir. Beytülmal emire veya sorumlu olan kişiye verilirken istediği şekilde tasarruf etme hakkına sahip değildir. Gelen her bir kuruş ve harcanan her bir kuruşun Allah'u Teala tarafından hesabı sorulacak inancıyla tasarrufta bulunması gerekmektedir. Kişi kendi malına nasıl dikkat ediyorsa Beytülmala ait olan mala, daha çok dikkat etmek zorundadır.

Peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurur: **"Bazı kimseler haksız olarak Allah'ın malında tasarrufta bulunuyorlar. Kıyamet gününde onlara ateş vardır."** (Buhari)

Özellikle Müslümanların geneline ait olan mallardan almak, çalmak vebal olarak Allah katında daha da büyüktür. Bu konuda peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurur: **"Kimi bir işe kullanırsak, iğne ve daha büyüğünü bizden gizlerse, kıyamet gününde boynuna bukağı olur ve onu getirir."** (Müslim)

Hayber günü ashaptan bazıları gelmiş, falan şehid filan şehid oldu derken başka birini şehid diye bahsederlerken Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) **"Hayır, ben onu ateşte çalmış olduğu bir aba veya bir örtü içinde gördüm."** diye buyurmuştur. (Müslim)

Bu adam Kirkire adında, zenci birisi olup, Peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem)'in bineğinin yularını tutan birisiymiş. Ganimetten bir elbise veya bir örtü çalmıştı.

Mesele bu kadar hassas iken, genelde Müslümanların ve özelde Mücahidlerin bu konuya daha çok dikkat etmeleri gerekmektedir.

BU KONUDA BEYTÜLMAL SORUMLULARINA NASİHAT

Günümüzde özellikle Mücahidlere gelen paralar, Zekat, sadaka, fıtır sadakası, keffaret, kurban, adak ve akika kurbanı ve bazen ganimet malı olarak gelmektedir. Bazı kardeşlerimiz bu paraları Mücahidlere gönderirken kendisini, çoluk çocuğunu mahrum ederek Allah'ın rızasına ulaşmak ve cihad hareketinin devamı için infak etmektedirler. Bizim gözümüzde belki basit görünen bazı miktarları adam kazanırken, sabahtan akşama kadar güneş altında veya kışın yağmur ve kar altında çalışarak elde etmiştir. Verdiği bu zorlu emeğin karşılığını Mücahid kardeşlerine göndermektedir. Bunu göz önünde bulundurarak harcama yapmak gerekir. Müslümanların mallarını harcarken israfa girmeden, yanlış harcamalarda bulunmadan ve şahsi şeylere girmeden dikkatli bir şekilde harcamalı ve dağıtırken adil bir şekilde davranılmalıdır.

Hepimizin bildiği meşhur bir kıssa vardır. Bir gün Ömer (r.a)'ın evine bir misafir gelir. Ömer (r.a) o esnada hesap kitap işleriyle meşgulken işini bitirince var olan mumu söndürür ve başka bir mum yakar. Neden böyle yaptığına anlam veremeyen misafir, bu hareketin sebebini sorar. Ömer (r.a) derki: Az önceki mum beytülmal mumu idi. Beytülmalın işleriyle meşguldüm. Şimdi ise kendi şahsi işime bakıyorum. Bu sebeple bana ait olan mumu yaktım!

Bir rivayette yine şöyle geçer: Bir gün Ömer (r.a) Beytülmal işleriyle meşgulken küçük bir oğlu gelip beytülmaldan bir hurma alır. Ömer (r.a) onu görünce elinden almak için yönelir ve bırakmasını söyler. Ama küçük olan bu oğlu dinlemez ve kaçar. Onun peşinden koşar, yakalamak üzereyken çocuk hurmayı ağzına atar. Onu yakalayıp elleriyle ağzını açar ve hurmayı ağzından çıkarır. Geri götürüp yerine koyar.

Beytülmalla uğraşan kardeşler, işlerini güzel yaparlar ve Müslümanların mallarını muhafaza ederlerse onlara büyük ecir verilecektir. Ama aksine dikkat edilmez israf, yanlış tasarruf, adaletsizlik ve malzemeler muhafaza edilmediği için bozulmaya ve yok olmaya sebebiyet verirlerse Allah katında veballeri büyük olur.

BEYTÜLMALDAN MAAŞ ALMAK KİŞİNİN CİHAD SEVABINI AZALTIR MI?

Bizler Allah için yaptığımız ve karşılığında para, menfaat almadığımız her amelin şüphesiz sevabı daha büyük, ancak amel karşılığında ele geçen her bir menfaat o amelin sevabını küçültecektir.

Peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurur**: "Allah yolunda gazveye çıkanlar ganimet elde ederlerse, ahiretteki ecirlerinin üçte ikisini acele (Dünyada ele geçirmiş) etmiş olurlar. Kendilerine üçte bir kalır. Eğer ganimet elde etmezlerse ecirleri tam olur."** (Müslim)

Hadisteki bu meseleye kıyasla kişi cihad bölgesinde veya İslam'i çalışmalarda ücret almaktan uzak durdukça ecri o oranda büyür, ücret aldıkça o oranda da ecri küçülür.

Ömer (r.a) beytülmala davranışını yetimin malına davranışı ile kıyas ederek şunu demiştir: **"Ben nefsimi bu mala karşı, yetimin malına karşı velisinin konumuna indirdim. Muhtaç olmazsam iffetli davranırım. İhtiyaç duyarsam marufa göre yerim. Maddi durumum iyi olursa borcumu (beytülmaldan aldığımı) öderim."** (Haraç-Ebu Yusuf s117)

Cihad bölgesine kendi parasıyla gelmiş, kendi parasıyla silah ve mermilerini almış, maaş almadan cihad edenin ecri ile başkalarından para alıp gelen, silah ve masrafları beytülmala ait olan kişinin cihad ecriyle bir olmaz.

MÜCAHİD KARDEŞLERE NASİHAT

Beytülmaldan ücret alıyorsak kifaye miktarınca almamız gerekir. İhtiyaç duymadığımız halde maaş alıyorsak o oranda ecrimiz azalır ve belki yapılacak başka çalışmalar maddi yetersizlik sebebiyle yapılamayacaktır. Harcadığımız her bir kuruşun hesabını yaparak harcamalı, israfa kaçmamamız gerekir. **"İsraf edenler şeytanların kardeşleridirler"** diye Rabbimiz tabir etmiştir.

Harcamalarda bolluktan sakınmalıyız. Ömer (r.a)'ın dediği gibi **"Kendinizi haşin olmaya (zor şartlara) alıştırınız. Zira nimetler her zaman devam etmez."** Kendimizi zühd hayatına alıştırmamız ve zorluklara katlanmamız gerekir. Nimetler ve refah içinde hayat sürenler o oranda zorluğa gelemezler. O oranda kolayca pes edebilirler. Nasıl olsa cebimden çıkmayacak! beytülmal karşılayacak! hesabına göre harcamalarda ve alış verişlerde bulunmamız gerekir. Bizlere tevdi edilmiş emanetleri muhafaza etmemiz, beytülmala ait olan malzemeleri korumamız gerekir. Çünkü hepsinden hesaba çekileceğiz. Davamızın sonu Allah'a hamdetmektir

Ebu Cafer

KARŞILAŞMA ANINDA SEBATIN FAZİLETİNİN BÜYÜKLÜĞÜ VE BİRİNCİ SAFTA ÖLDÜRÜLENLERİN MAKAMLARININ YÜCELİĞİ

Nuaym b. Hammam'dan (radiyallahu anh) rivayet olunduğuna göre, bir adam Nebi'ye (sallallahu aleyhi ve sellem) gelir ve şöyle der: "Şehidlerin hangisi daha faziletlidir?" Nebi: "Düşmanla birinci safra karşılaşan ve öldürülene dek arkalarını dönmeyenelerdir. İşte onlar cennetin yüksek odalarında gezeceklerdir. Rabbin onlara güler. Rabbin bir kula bir yerde güldüğünde ise ona bir hesap yoktur."

Ahmed, Ebu Yâla, Taberani Avsat'ta ve Musnedi'd-Şamiyyin'de ve İbn Ebi Asım rivayet etmiş, Elbani sahih olduğunu söylemiştir.

Hadisten çıkan bazı faideler:

Birincisi: Celaline layık bir şekilde Allah azze ve celle'nin gülme sıfatının ispatı.

İkincisi: Şehidlerin kendi aralarındaki derece bakımından üstünlükleri ve hepsinin aynı mertebede olmadıkları.

Üçüncüsü: Düşman karşısında sebatın ve çatışma esnasında onlara yakın olmanın fazileti ve yine düşman arasına dalmanın üstün bir amel oluşu.

Dördüncüsü: Kastın doğruluğu ve kalbin azmindeki sadakate göre sevabın kat kat oluşu.

Abdullah b. Mesud'un (radiyallahu anh) rivayetinde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: *"Rabbimiz azze ve celle şu adama şaşırır: Allah yolunda savaşmış ve arkadaşları yenilgiye uğramıştır. Bulunmuş olduğu durumu bilerek geri dönmüş ve kanı akıtılana dek savaşmıştır. Allahu teala bu adam hakkında meleklerine şöyle buyurur: 'Kuluma bakın, benim katımda olanı isteyerek ve benim katımdakiler için tasalanarak geri döndü ve kanı akıtılana kadar savaştı."*

(Ahmed, Ebu Davud, İbn Hibban, Hâkim rivayet etmiş ve 'sahihtir ve Buhari Muslim tahric etmemiştir' demiştir. Yine Beyhaki ve diğerleri rivayet etmiş, Elbani Hasen olduğunu söylemiştir.

Hadisten çıkan bazı faideler:

Birincisi: Celaline layık bir şekilde Allah azze ve celle için şaşırma sıfatının ispatı.

İkincisi: Allahu teala'nın melei a'lâ'da kulunu anması ve ona övgülerde bulunması.

Üçüncüsü: Amellerde korku ile ümidin bir arada bulunmasının fazileti.

Dördüncüsü: Faydalı ilim, gereğince amele sevk edendir. *"Bulunmuş olduğu durumu bilerek..."*

Beşincisi: Arkadaşlarının yenilgiye uğramasına rağmen sebat şu ayetin de manasıdır: **"Sen Allah yolunda savaş, sen ancak kendinden sorumlusun."**

Altıncısı: Tek bir kişinin kendisinden özrü kaldırmak için büyük topluluklar karşısında sebatının fazileti. Yine hadiste düşman arasına dalmanın meşruluğu hatta fazileti ifade edilmektedir.

Yedincisi: Kişinin cihadda kanının akıtılmasına istekli olması ve Allah katında olanları umarak ve yine onun katındakileri kaçırma tedirginliği ile bunun (kan akıtılma) yerlerine dalınması, tehlikeye atılma değildir. Hatta bunu yapan en büyük övgü ile methedilmiştir.

Sekizincisi: Ahirete olan yakinin kuvveti, dünyada amel gücü ve meşakkatlere sabır doğurur. Aksi ise aksini doğurur.

Dokuzuncusu: Düşmandan kaçmanın haramlığı ve sahibinin cezaya çarptırılacağı. Çünkü hadisin bazı lafızlarında şöyle geçmektedir: *"Kaçması halinde ne olacağını bildi."*

Onuncusu: İnsanların gevşek davrandığı ve zayi ettikleri zamanlarda, hakkı yerine getirmenin fazileti.

On birincisi: İnsanların masiyet üzerine toplanmaları ve birleşmeleri, onlara iştirak etmeyi meşrulaştırmaz. Bilakis övgü, onlara muhalefet edip onlardan ayrılanlaradır.

On ikincisi: Kişinin amelinden, niyet ve kastına göre faydalanacağı.

On üçüncüsü: Allah yolunda şehid olan kimse için cennetin sabit oluşu.

On dördüncüsü: Bu tür durumlarda, ölümü ve şehadeti isteyerek düşman karşısında dimdik durmanın meşruluğu.

On beşincisi: Bazen hak çoğunluk tarafında olmaz ve ona tek bir kişi isabet ederken büyük kalabalıklar hata ederler.

Hadisle ilgili Farklı konular

Birincisi: Bazı imamların hadise başlıkları: Ebu Davud: (Nefsini satan adam hakkında bab). Beyhaki: (Allah azze ve celle yolunda şehadetin fazileti babı). Yine şu başlık altında da vermiştir: (Allah azze ve celle'nin **"Allah yolunda infak edin ve kendi ellerinizle tehlikeye atılmayın"** buyruğu hakkında). İbh Hibban: (Gece karanlığında teheccüde durmaya çalışma ve Allah'ın kelimesini yüceltmede sebatın güzelliğiyle ilgili haberlerin zikri). Orada ailesi ve sevdikleri arasında gece namazına kalkan adamın hadisi zikredilmiştir.

İkincisi: Munavi (rahimehullah) şöyle der: "Cihaddaki savaşçının niyetinin, sevap umması ve kaçmaktan korkması olması Allah katındakini istemesi nedeniyle muteberdir."

Üçüncüsü: İbn Kayyim (rahimehullah) şöyle der: "Arkadaşları düşmandan kaçan, bunun üzerine ona yönelip canını Allah'a satan, düşmanla karşılaşıp, onun sevgisi ve rızası için öldürülene kadar savaşan adama Allah güler." Hadiste Allah subhanehu'nun şaşırması zikredilmektedir. Beyhaki El-Esma Ve's-Sıfat adlı kitabında şöyle der: Ebu Ubeyde rivayet etmiştir. İbn Mesud'dan ise mevkuf olarak Allah azze ve celle'nin güldüğü iki adamdan bahsedilmiş ve bu hadis verilmiştir.

Hâkim'in ve Beyhaki'nin El-Esma Ve's-Sıfat'ında Ebu Derda'dan şöyle dediği rivayet edilir: Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: *"Üç kişi vardır ki Allah onları sever, onlara güler ve onları müjdeler: Gruplar dağıldığında canıyla Allah için savaşır. Ya öldürülür yada Allah azze ve celle ona yardım eder ve ona kafi gelir. Allahu teala şöyle der: Benim bu kuluma bakın, benim için nefsine nasıl sabretmiştir?"* Taberani El-Kebir'de rivayet etmiştir. Ricalleri güvenilirdir. Elbani Hasen olduğunu söylemiştir.

Bu durumda bu amelin sahibinde, Allah'ın ona gülmesi ve şaşırması bir arada bulunmuş ve Allahu teala fazlı ile o adama ikramda bulunmuştur.

Dördüncüsü: İbn Hacer (rahimehullah) şöyle der: "Tek bir kişinin kalabalık düşman üzerine saldırması meselesine gelince, eğer bu aşırı cesaretten ve bu şekilde düşmanı korkutacağı yada Müslümanları cesaretlendireceği zannıyla veya bu türden sahih olan maksatlarla olursa, cumhur bunun güzel olduğunu söylemiştir. Ancak bu tutum taşkınlıktan doğarsa, bu yasaklanmıştır. Özelliklede bunun üzerine Müslümanların zayıflaması gibi durumlar doğacak olursa bu yasak daha da kesinleşir. Allah en doğrusunu bilir."

Adeta âlimler cesaret şartını, arkadaki Müslümanların cesaretlendirilmesi için sebata ihtiyaç duyulan bu tür yerlerde bir tereddüt ve geri dönme olmaması için zikretmişlerdir.

Ebu Yahya El-Libi
Mütercim: Muhammed Atta

Arif kimse insanlara dünyayı terk etmelerini söylemez. Zira bunu terk etmeye güç yetiremezler. Lakin onlara, dünyalarında kalmakla birlikte günahları terk etmelerini söyler. Dünyanın terki fazilettir, günahların terki ise farzdır. Nasıl olurda farzı yerine getirmeyen bir kimseye fazilet emredilebilir.

"Ey Harameyn'in abidi eğer bizleri görseydin

Şüphesiz ibadetle oyalandığını bilirdin.

Bazılarının yanakları yıkanıyorsa

Bizim boğazlarımız kanla yıkanıyor.

Yahut onun atı batılda yoruluyorsa

Bizimkilerin ise günün sabahında yorulurlar.

Miskin kokusu size olsun bizim kokumuz da bize...

Tırnakların tozu ve dumanı bizim için daha güzeldir.

Şüphesiz nebimizin sözü gelmiştir bize.

O sahih bir sözdür yoktur içinde yalan.

Hayır! Eşit olamaz!

Allah'ın atlarının burnundaki tozu ileTutuşan ateşin dumanı.

Bu aramızda konuşan Allah'ın kitabıydı

Şehid ölü değildir bu da yalanlanamaz..."